

Giới thiệu Nếu Trong Lòng Anh Có Em

Người dịch: mush_r00m

Thể Loại: Hiện đại, ngôn tình

Độ dài: 65 chương

Kiếp này, ba ngày quan trọng nhất với em là: Ngày anh có mặt trên đời, ngày em có mặt trên đời, ngày em và anh trở thành “chúng ta”.

Ngày Tăng Hào gặp Mộ Nhất Tuấn, ánh nắng ấm áp, năm tháng lặng trôi.

Chỉ với một ánh nhìn, cô đã nhớ như in cặp mắt của anh: trong veo, tinh khiết, giống như một ngôi sao sáng giữa trời đêm.

Anh xưa nay là người lạnh lùng, khó gần, nhưng chỉ nở nụ cười dịu dàng với một mình cô.

Sự kỳ diệu của duyên phận thể hiện ở chỗ, chỉ là vô tình nhưng lại khắc cốt ghi tâm.

Tăng Hào nghĩ, chắc chắn kiếp trước cô đã cứu vớt cả dải ngân hà nên mới có thể trở thành người yêu của Mộ Nhất Tuấn.

Mà không hề biết rằng, vào ngày Giáng sinh của nhiều năm trước, anh đã gặp cô trong biển người mênh mông rồi khắc ghi gương mặt tươi tắn đầy sức sống ấy, từ đó trở đi vẫn giữ mãi trong lòng.

Cô hỏi: Tại sao lại chọn em?

Anh nói: Đáp án của câu hỏi này rất dài, anh phải dùng cả một đời để trả lời em.

Cô có thể cho anh hai chữ ấm áp nhất là “Em hiểu”, anh cũng có thể cho cô hai chữ ấm áp nhất là “Anh đây”.

Tình yêu có thể khiến chúng ta tiếp tục dùng tất thấy sự hào phóng và lòng chân thành trong cuộc đời này.

Dù năm tháng trôi mãi cũng không quên trái tim yêu ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Một giờ ba mươi phút chiều là giờ thi môn cuối cùng: đại cương Văn hóa Trung Hoa, Tăng Hào làm bài mất một tiếng hai mươi phút, kiểm tra lại lần cuối rồi nộp bài thi, xách cặp, nhẹ nhàng đi xuống cầu thang của giảng đường.

Cô gặp thầy chủ nhiệm Chu Học Dịch trên hành lang. Chu Học Dịch đang cầm cúi nhắn tin, đuôi mắt liếc thấy Tăng Hào đang đi tới liền ngẩng lên, mỉm cười nói: “Ra nhanh thế à? Đề bài dễ quá phải không?”

“Nội dung thi đều nằm trong phần giới hạn ôn tập, em học thuộc cả rồi nên lúc làm bài cũng thoải mái.” Tăng Hào vui vẻ nở nụ cười tươi tắn.

Khen cô vài câu xong, Chu Học Dịch chợt nhớ ra điều gì đó bèn hỏi với vẻ nghiêm túc: “Đúng rồi, năm nay em định thi nghiên cứu sinh phải không?”

Tăng Hào khẽ gật đầu.

“Vậy còn gần sáu tháng nữa, dùng hết sáu tháng để ôn tập à? Hay là vừa đi làm vừa ôn?” Chu Học Dịch hiểu rất rõ hoàn cảnh gia đình của Tăng Hào, gánh nặng kinh tế đè nặng trên vai cô, người thường không thể so sánh.

“Em vẫn đang đắn đo chuyện này. Em cần tiền nhưng cũng cần có thời gian ôn bài, có thể tìm được một công việc dung hòa cả hai điều này cũng không dễ dàng.”

Chu Học Dịch gật đầu, sau phút trầm ngâm, anh nói: “Nhắc đến mới nhớ, thầy có một ý kiến không tồi. Phòng làm việc của anh bạn thầy đang cần tìm một trợ lý, cậu ấy không yêu cầu cao về chuyên môn, quan trọng là cần đối phương có thái độ làm việc nghiêm túc, nhẫn nại và tinh thần trách nhiệm cao. Nội dung công việc bên cậu ấy không nhiều lắm, thời gian làm việc cũng tương đối linh hoạt, thầy cảm thấy em rất phù hợp với yêu cầu của anh bạn thầy. Em có muốn thử xem sao không?”

Nghe cũng hay đấy, quan trọng là do Chu Học Dịch giới thiệu. Chu Học Dịch là giáo sư “ngôi sao” của học viện, bất luận công việc lớn nhỏ thế nào anh đều vui vẻ tự mình hoàn thành, anh đặc biệt nghiêm túc và có trách nhiệm đối với công việc của sinh viên, tác phong giảng dạy thoải mái, rộng lượng, đầy tính dân chủ thu hút được đông đảo sinh viên hưởng ứng.

Lời giới thiệu của thầy rất đáng tin cậy.

“Nếu thấy được thì đi cùng thầy đến văn phòng, thầy cho em danh thiếp của cậu ấy.”

Tăng Hảo đồng ý, cô đi theo Chu Học Dịch đến văn phòng số 21 trên tầng 3, Chu Học Dịch mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp đựng danh thiếp bằng inox, đưa cho cô tấm danh thiếp nằm ngay trên cùng.

Ba chữ “Mộ Nhất Tuấn” trên tấm danh thiếp đập ngay vào mắt cô.

Người này họ Mộ? Một dòng họ rất hiếm gặp, khoan đã, sao lại thấy quen quen nhỉ? Đầu Tăng Hảo lóe lên một ánh chớp.

Bạn thân Hạ Nại từng nhắc đến người này với cô, thậm chí còn nói về anh ta bằng giọng điệu phấn khích, kích động, ngưỡng mộ không gì sánh bằng pha chút rạo rực của trái tim đang độ xuân thì.

“Mộ Nhất Tuấn là nhân vật cỡ siêu sao, đối với tớ, anh ấy không chỉ là thần tượng mà còn là tín ngưỡng tối cao.” – Nguyên văn lời nói của Hạ Nại.

Trong khi Tăng Hảo còn đang nhớ lại thì Chu Học Dịch mỉm cười mở nắp bình giữ nhiệt, nhấp một ngụm trà rồi nói: “Đứng ra mà nói, cậu ấy là một người làm nghệ thuật, lúc trước tập trung làm việc ở Anh, bây giờ mới về nước được chưa bao lâu đã bắt tay thành lập một văn phòng của riêng mình để xử lý công việc cá nhân, trước mắt cần một trợ lý.”

Tăng Hảo không ngờ Chu Học Dịch lại giới thiệu mình đến làm việc ở văn phòng riêng của Mộ Nhất Tuấn, ngoài ngạc nhiên ra còn có áp lực. Dựa theo sự miêu tả của Hạ Nại, Mộ Nhất Tuấn chắc chắn là nhân vật thuộc hàng trên cùng trong cung điện nghệ thuật, là “thần” thuộc đẳng cấp bậc thầy được đông đảo sinh viên trong học viện Mỹ thuật của cô ấy bái lạy... Còn cô, Tăng Hảo là người hoàn toàn không hiểu nghệ thuật là thứ gì, cô có khả năng đảm nhiệm công việc này không? Cô không kiểm chế nổi mà nghi ngờ chính bản thân mình.

Chu Học Dịch rõ ràng không nhận ra sự biến hóa nhỏ bé trên nét mặt cô, anh tiếp tục giới thiệu về hoàn cảnh, chuyên môn, kể tên các danh hiệu về vang mà anh ta đạt được, và cả quan hệ giữa anh và Mộ Nhất Tuấn: Họ là bạn cũ, cấp hai và cấp ba đều học cùng một lớp, mối giao tình sâu sắc.

“Nếu em đồng ý thì tuần sau thầy sẽ dành ra chút thời gian đưa em đến phòng làm việc của cậu ấy xem xem.” Chu Học Dịch nói.

“Nhưng em hoàn toàn không hiểu gì về nghệ thuật, cũng không biết thưởng thức tranh sơn dầu, như thế có sao không ạ?” Tăng Hảo nói thật lòng.

“Không đâu.” Chu Học Dịch lời ít ý nhiều: “Nội dung em phải làm không liên quan đến chuyên môn của cậu ấy, em làm trợ lý của cậu ấy, giúp việc cho cậu ấy, đưa ra ý kiến, sắp xếp, thực thi, giúp quản lý, những việc này cũng liên quan mật thiết đến chuyên ngành của em, đúng không?”

Tăng Hảo chần chừ một lát rồi gật đầu: “Vâng, bản thân em không có vấn đề gì, nếu anh ấy bằng lòng cho em một cơ hội, em sẽ cố gắng làm thật tốt.”

Trước khi ra về, Chu Học Dịch cẩn thận hẹn ngày giờ với cô, còn ân cần dặn dò cô mấy câu.

“Em cứ yên tâm, tuy cậu ấy là một nhà nghệ thuật rất xuất sắc nhưng không có những thói hư tật xấu của người làm nghệ thuật.” Chu Học Dịch ngừng lại một lát: “Cậu ấy là người rất tốt.”

*

Chẳng bao lâu nữa là tới giờ hẹn tuần sau, Tăng Hảo sửa soạn cho bản thân, cô mặc một chiếc áo sơ-mi tay lửng cổ chữ V màu kem nhạt, khoác thêm chiếc áo vest ngắn mỏng kẻ sọc trang nhã, bên dưới là chiếc quần tây cùng màu kem nhạt, chân xỏ đôi giày da đế xuồng màu đen thoải mái.

Cuối tháng năm, nhiệt độ của thành phố H đã lên đến gần 25 độ, cách ăn mặc như vậy đúng là vừa nóng bức vừa bí bách, nhưng để tạo ấn tượng tốt cho đối phương, Tăng Hảo nghĩ trên phương diện ăn mặc không nên quá xuề xòa. Cô mới 22, là độ tuổi mới bước chân vào xã hội, tuy toàn thân vẫn tỏa ra hơi thở non nớt nhưng tác phong ăn mặc không thể dung dưỡng cho bản thân và sự tùy hứng, ấu trĩ trước kia, bằng không trên trán rất dễ bị dán cái mác “Thiếu kinh nghiệm”.

Cô mang theo túi xách, bắt xe buýt đi tới địa điểm mà Chu Học Dịch đã nói.

Một tòa văn phòng ở khu CBD phía Tây thành phố.

Lúc trên xe buýt, cô nhận được tin nhắn của cô bạn thân Hạ Nại. Hạ Nại hẹn cô đi ăn lẩu cay, cô trả lời: Hôm nay tớ không rảnh, bận tìm việc.

Hạ Nại thấu tình đạt lý bảo để hôm khác.

Sau khi nhận tin xong, Tăng Hảo thoáng chột dạ, lý do là vì cô không chủ động báo cho Hạ Nại biết rằng mình sắp gặp vị “Đại thần” mà cô ấy ngày ngày nhớ đêm mong.

Thôi vậy, khi nào mọi việc đầu vào đó, cô sẽ nói với Hạ Nại sau.

Xe buýt đi đến khu CBD trung tâm phía Tây thành phố, trên đường đi, phủ kín là những quảng cáo IT, logo của các sản phẩm lướt nhanh không kịp nhìn. Liếc thấy tòa cao ốc quốc tế, Tầng Hảo nghĩ bụng: có lẽ là ở đây.

Xuống xe, đi dọc về phía trước của tòa cao ốc quốc tế khoảng 400m thì tìm được khu văn phòng kết cấu nhà thép, tường được lát hoàn toàn bằng thủy tinh.

Xe của Chu Học Dịch chậm rãi trôi tới, dừng ở nơi cách Tầng Hảo chưa đến 100m, hạ cửa xe rồi vẫy tay về phía cô.

Tầng Hảo cũng vẫy tay, nói “Thầy Chu” bằng khẩu hình miệng, trong lòng bỗng có cảm giác hồi hộp.

Chu Học Dịch đưa cô vào trong, đi thang máy đến tầng 23 là tầng làm việc của Mộ Nhất Tuấn.

“Thả lỏng một chút, cũng đâu phải là đi thi.” Đường như nhận ra tâm trạng của cô, Chu Học Dịch khẽ cười.

“Vâng.” Tầng Hảo khẽ kéo dây đeo của túi xách, nghĩ bụng: không biết Mộ Nhất Tuấn là người thế nào? Phải chăng là rất nghiêm túc? Hay là tính cách hơi khó chịu?

Không cho cô có thời gian đắn đo, thang máy kêu ting một tiếng, mau chóng đến tầng 23, Chu Học Dịch bước ra trước, cô lập tức theo sau.

Tầng 23 rất yên tĩnh, thoang thoảng mùi hương thơm mát của cây xanh.

Một người đi trước, một người đi sau đến gần mục tiêu.

Chưa đầy một phút đã tới phòng làm việc riêng của Mộ Nhất Tuấn, cánh cửa phòng còn chưa lại một khe hở hẹp, Chu Học Dịch đẩy ra, lên tiếng gọi tên của Mộ Nhất Tuấn.

Ánh sáng hơi chói, Tầng Hảo bắt gặp khẽ híп mắt lại, nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Mộ Nhất Tuấn đang ngồi trên ghế salon, cúi đầu đọc tập tài liệu gì đó, nghe thấy tiếng động liền ngẩng lên, để đồ trên tay sang bên cạnh: “Đứng mười giờ kém hai phút, đứng giờ quá!”

“Đĩ nhiên rồi, đứng giờ là cơ bản nhất!” Chu Học Dịch nhún vai, quay sang giới thiệu: “Em ấy chính là Tầng Hảo, là nữ sinh đứng thứ nhất trong bảng thành tích tổng hợp của đợt thi tốt nghiệp khóa này.”

“Chào thầy Mộ, tôi là Tầng Hảo.” Tầng Hảo nói xong liền khẽ cúi xuống, vô cùng kính cẩn và lễ độ.

Trước khi tới đây cô đã đặc biệt nghiên cứu vấn đề xưng hô với Mộ Nhất Tuấn, tuyệt đối không thể gọi tên một cách thẳng thừng được, ngài Mộ lại quá thương mại hóa, ông chủ Mộ? Người làm nghệ thuật cũng không thích cách xưng hô thô tục như vậy, gọi tên tiếng Anh thì tùy tiện quá, dĩ nhiên cũng không thể không có phép tắc mà gọi lão Mộ như Chu Học Dịch... Nghĩ nát cả óc, thầy Mộ là hợp lý nhất.

Lúc ngẩng lên, cô gạt lộn tóc đang rũ xuống, tầm mắt vì thế mà nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy của Mộ Nhất Tuấn.

Đôi mắt anh vừa đen vừa sáng, như một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời quang mây, cũng giống như một viên đá thủy tinh núi lửa màu đen trong suốt nằm dưới đáy hồ được nước hồ thấm thấu, mài mòn trong nhiều năm, không một gợn vân đục, đen láy đến sạch sẽ, thuần khiết, đẹp tuyệt vời!

Thêm vào đó là thứ mỹ cảm khiến người khác hồn bay phách tán.

Thôi được, đến giây phút này Tầng Hảo phải thừa nhận bản thân không ngờ bề ngoài của Mộ Nhất Tuấn lại ưa nhìn đến vậy, dùng câu nói mà các nữ sinh trong học viện thường nói đó là: Về ngoài thuộc hàng yêu nghiệt.

“Chào cô.” Mộ Nhất Tuấn gật đầu, đứng dậy đi về phía tủ lạnh: “Lão Chu quen uống Phở Nhĩ, cô thích uống gì?”

“Tôi uống gì cũng được.” Tầng Hảo đáp.

“Chỗ tôi có nước chanh, sữa đậu nành, cà phê, Coca và nước khoáng. Cô muốn uống gì?” Câu hỏi của anh rất cụ thể.

“Nước khoáng.”

Mộ Nhất Tuấn lấy một chai nước suối trong vắt, có in hình núi tuyết rất đẹp từ trong tủ lạnh ra, đưa cho Tầng Hảo.

Lúc nhận lấy chai nước, Tầng Hảo nhân thể quan sát bàn tay của “bậc thầy nghệ thuật” một chút, quả nhiên là bàn tay xương xương, trắng trẻo, khớp xương nhỏ nhắn thanh thoát, nói chung là cực kỳ đẹp.

Thêm nữa, cách ăn mặc của anh rất đơn giản, áo sơ-mi màu nhạt, vest đen, một trắng một đen đơn giản hoàn toàn không có gì bất ngờ nhưng lại sinh ra thứ mỹ cảm như tranh thủy mặc. Lưng anh thẳng tắp, lưng rộng eo thon, chân dài, vóc dáng tuyệt vời.

“Ngồi xuống nói chuyện.” Chu Học Dịch mỉm cười vỗ vai Tăng Hảo.

Tăng Hảo và anh cùng ngồi xuống ghế salon dài dành cho khách, Mộ Nhất Tuấn ngồi phía đối diện, đón lấy hồ sơ của Tăng Hảo, sau khi đọc kỹ thì hỏi cô mấy câu đơn giản, cô lần lượt trả lời, anh gật đầu rồi tầm mắt lại trở về đặt trên tập hồ sơ của cô. Cột cha mẹ trên sơ yếu lý lịch đều để trống, rất thu hút được sự chú ý của người khác.

“Thành tích rất tốt, bốn năm qua đã giành được rất nhiều phần thưởng.” Mộ Nhất Tuấn khẽ đưa ra lời nhận xét, tay lật sang tờ khác.

“Tạm tạm thôi ạ, nhưng chắc chắn không nhiều như thầy Mộ nhỉ.” Đưa ra những câu nịnh bợ lúc cần thiết cũng khá quan trọng.

Mộ Nhất Tuấn nhướn mắt, không giận dữ cũng không vui vẻ, không nêu ý kiến. Một lúc lâu sau mới cong cong khóe miệng một cách tượng trưng, nụ cười có vẻ hơi miễn cưỡng.

Ấy, hình như thầy Mộ không thích những câu nịnh bợ thô thiển như thế, Tăng Hảo chợt vỡ lẽ.

“Đối với lão Mộ, giành được những giải thưởng là việc quá đơn giản, chẳng hề có tính thách thức, từ lâu cậu ấy đã chán nghe những lời ca tụng rồi.” Chu Học Dịch mỉm cười giảng hòa: “Cậu ấy chính là nhân vật cao cao tại thượng như vậy, cái cậu ấy cần là những lời phê bình và bác bỏ, nếu em đã kích đúng lúc, cậu ấy sẽ rất vui.”

Tăng Hảo mỉm cười: “Em không am hiểu nghệ thuật, cũng chẳng thể nào đưa ra lời phê bình cho thầy Mộ.”

Mộ Nhất Tuấn chưa hỏi cô những câu khó mà chỉ hỏi cô mấy câu một cách công thức, đến khi nói chuyện được khá nhiều, anh ta thẳng thắn nói đến vấn đề tiền lương, nghe xong Tăng Hảo lại thấy hơi bất ngờ, rõ ràng, con số anh đưa ra lớn quá!

“Con số này được đấy!” Chu Học Dịch chen vào đúng lúc: “Tôi biểu thị sự hài lòng thay Tăng Hảo.”

Tăng Hảo: ...

“Hài lòng thì được rồi.” Mộ Nhất Tuấn hơi dừng lại, đặt bút trước mặt cô: “Cô còn yêu cầu gì khác không?”

Tăng Hảo cúi xuống đọc hợp đồng, đọc từng điều khoản một, không phát hiện ra có chỗ nào không ổn bèn khẽ lắc đầu.

“Thế bắt đầu từ tháng 7 nhé”. Anh nói: “Có vấn đề gì không?”

“Không có.” Tăng Hảo cầm bút, ký tên.

Cuộc gặp mặt ngắn ngủi đi đến hồi kết, Chu Học Dịch và Tăng Hảo đi thang máy xuống dưới.

“Vừa nãy em căng thẳng quá, thực ra không cần phải vậy, Mộ Nhất Tuấn không phải người đàn ông khó ở chung, cậu ấy chỉ hơi...” Chu Học Dịch thoáng cân nhắc về cách dùng từ: “Kiêu ngạo. Hoặc có thể nói là khá chậm chạp trên phương diện tình cảm, không muốn nói chuyện quá nhiều với người lạ nhưng sẽ cố không tỏ ra vượt trội, cũng không coi thường người khác.”

“Thầy Chu đã nói vậy thì nhất định là không có vấn đề gì.” Tăng Hảo cười nói.

“Tôi quen cậu ấy lâu rồi, cậu ấy là người toàn tài, môn nào cũng có thành tích xuất sắc, lối suy nghĩ có khả năng sáng tạo rất mạnh, thể dục thể thao cũng giỏi, từ nhỏ đã có tố chất nghệ thuật. Năm xưa, cậu ấy thi đỗ khoa tài chính của đại học B với thành tích đứng đầu toàn tỉnh, tuy cậu ấy không thích chuyên ngành của mình nhưng vì người nhà, cậu ấy kiên trì học bốn năm trời nhưng không từ bỏ nghệ thuật. Bốn năm sau, bằng thực lực của mình, cậu ấy thi đỗ làm nghiên cứu sinh của học viện Mỹ thuật Hoàng gia Anh, cũng là người Trung Quốc đầu tiên không phải dân nghệ thuật thi đỗ.” Khi nói về Mộ Nhất Tuấn, giọng Chu Học Dịch không giấu nổi niềm tự hào: “Cậu ấy cực kỳ, cực kỳ giỏi!”

Tăng Hảo không kiềm chế nổi mà hít thật sâu, tại sao có nhiều người lại “tài thánh” đến vậy, mỗi khi nghe kể về những kỳ tích kiểu đó đều phải than lên về sự tầm thường của mình.

Chu Học Dịch còn có một buổi họp nên không tiện đưa Tăng Hảo về trường, cô bèn tự đi xe bus về trường.

Tình hình giao thông thời điểm này rất tẻ, đường xá ùn tắc nghiêm trọng. Lúc chờ đèn đỏ, Chu Học Dịch lấy điện thoại từ trong túi áo ra, gửi tin nhắn cho Mộ Nhất Tuấn.

“Sao nào, cậu hài lòng với cô ấy chứ?”

Lát sau, Mộ Nhất Tuấn nhắn tin trả lời.

Chu Học Dịch nhìn màn hình rồi mỉm cười, ngón cái gõ nhẹ trên bàn phím điện thoại, ngẫm nghĩ rồi trả lời một cách hóm hỉnh: “Vậy tôi giao cô ấy cho cậu. Cô ấy vẫn còn nhỏ, cậu đừng có mà bắt nạt người ta.”

Rõ ràng thầy Mộ xem thường câu nói đùa nhợt nhạt ấy của Chu Học Dịch, anh ném điện thoại sang chỗ khác rồi bắt tay làm việc của mình.

Tăng Hảo trả lời hết sức tường tận. Cô biết sự si mê của Hạ Nại với thầy Mộ không phải mới chỉ ngày một ngày hai. Bây giờ cô gặp được con người ấy

ở ngoài đời, tất nhiên phải trả lời một cách tường tận, đốc sức thỏa mãn sự tò mò của một fan hâm mộ như bạn mình.

Nhưng sau đó, Hạ Nại ngày càng ít nói, ánh mắt có chút không tập trung, dường như có tâm sự.

“Cậu sao thế?” Tăng Hảo hỏi lại.

“Không sao.” Ý thức được mình đang nảy sinh cảm giác đổ kỵ với Tăng Hảo một cách không kiểm chế nổi, Hạ Nại khẽ lắc đầu, mắt liếc thấy màn hình di động nháy sáng liền cầm lên xem.

“Tiểu Tập à?” Tăng Hảo nhúng thịt bò.

Hạ Nại gật đầu: “Anh ấy hỏi tớ đang ở đâu, bảo muốn tới đón.”

“Gã đó bám riết quá nhỉ, đến một chút thời gian rảnh cũng không dành cho tớ.” Tăng Hảo trách móc.

Tập Hoán Văn là một trong số những người theo đuổi Hạ Nại điên cuồng. Hạ Nại là đệ nhất mỹ nhân của học viện Mỹ thuật thành phố H, chiều cao 1m73, gương mặt đẹp mỹ miều, đường cong cơ thể hấp dẫn, khí chất nghệ thuật thanh nhã nổi bật, đàn ông theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài nhưng tiêu chuẩn về đàn ông của cô tương đối cao, cô cũng giữ bản thân trong sạch, bốn năm đại học chỉ từng yêu một người, sau mỗi tình lưu luyến kéo dài bốn tháng ngắn ngủi thì chia tay, từ đó trở đi vẫn chỉ một mình.

Anh chàng Tập Hoán Văn này theo đuổi Hạ Nại một năm rưỡi. Mãi đến đầu năm nay, Hạ Nại mới hơi thoải mái một chút cho anh ta cơ hội đến gần.

Dĩ nhiên Hạ Nại vẫn chưa thừa nhận Tập Hoán Văn là bạn trai mình, chỉ gọi anh ta là “đối tượng có thể phát triển, đang trong thời gian quan sát”.

Nửa giờ sau, Tập Hoán Văn lái chiếc xe sang trọng của mình tới đón Hạ Nại, thuận đường đưa Tăng Hảo về trường.

Tăng Hảo xuống xe, niềm nở nói tiếng cảm ơn Tập Hoán Văn, cuối cùng còn bảo: “Hoán Văn cố lên, tình yêu mới đẹp làm sao!”

Tập Hoán Văn cười đáp: “Em cũng cố tìm bạn trai đi, sớm thoát khỏi cảnh độc thân.”

Tìm bạn trai? Tình yêu... Tăng Hảo thoáng giật mình, vội nờ nụ cười rồi vẫy tay, sau đó mới quay người bước lên thềm đá.

Tình yêu dường như cách cô rất xa, đã sắp 5 năm kể từ tình yêu trước đó rồi.

Lần ấy, cô đã hoàn toàn trở thành một loser[1].

[1] Kẻ thua cuộc, kẻ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cuối tháng sáu, Tăng Hảo tốt nghiệp một cách thuận lợi, cô và bạn cùng phòng Triệu Thiên hùn tiền cùng thuê một căn nhà có một cửa, một phòng, một sảnh, một nhà vệ sinh ở phía Tây thành phố.

Triệu Thiên không phải người bản địa, sau khi tốt nghiệp, cô ký hợp đồng làm việc cho một công ty cỡ vừa ở thành phố này, tạm thời đảm nhiệm vị trí thư ký lễ tân. Tính cách cô nàng rất tốt, làm việc nghiêm túc, điều này rất hợp với tính nết Tăng Hảo. Ngày dọn vào nơi ở mới, họ cùng đi shopping ở một siêu thị nhỏ, mua một đồng hồ hoa lá cảnh, trang hoàng cho căn nhà một cách cẩn thận.

“Đúng rồi, hợp đồng làm việc ngắn hạn của em có đáng tin không thế? Lúc ký hợp đồng đã đọc kỹ chưa?” Triệu Thiên vừa đặt lọ hoa bằng ngọc lưu ly lên mặt bàn vừa nói chuyện với Tăng Hảo.

“Ừm, em đọc vài lần rồi, không có vấn đề gì cả.” Tăng Hảo nói: “Với lại công việc này là do thầy Chu giới thiệu, không có gì đáng ngờ đâu.”

Triệu Thiên ngồi xuống, dùng hai tay xê dịch vị trí của lọ hoa, mỉm cười nhắc nhở: “Làm việc cho nghệ thuật gia, nghe có vẻ cao cấp hơn làm việc cho nhà tư bản nhỉ? Bầu không khí làm việc ở đó cũng rất vui vẻ, đậm chất học thuật... Nhưng em cũng phải chú ý một chút, tính cách của mấy ông nghệ thuật gia ấy đều không hoàn chỉnh, hoặc là cổ chấp, hoặc là u sầu, hoặc là gắt gỏng. Nói tóm lại là người không dễ đối phó.”

Tăng Hảo bỏ khẩu trang xuống, hai tay chống nạnh. Bóng dáng của Mộ Nhất Tuấn chợt hiện lên trong đầu một cách tự nhiên. Gương mặt ưa nhìn, đáng người hoàn hảo, giọng nói dễ nghe, có vẻ không giống như người có vấn đề về tâm lý.

“Anh ta có vẻ rất bình thường, chỉ trừ hơi lạnh lùng một chút.”

“Con người ấy à, sau khi tiếp xúc một thời gian mới có thể đưa ra định nghĩa được.” Triệu Thiên nói: “Hiện tại em chưa thể nhận định anh ta có phải người bình thường hay không, tóm lại em vẫn nên cẩn thận một chút, làm việc phải thận trọng, quan trọng nhất là đừng làm sai hay coi thường tiểu tiết. Ngoài ra cũng không nên nhiều lời, không nên tò mò tọc mạch. Làm được như vậy chắc là không sao đâu.”

Tăng Hảo cười bất đắc dĩ, dùng tay phui bụi trên áo phông: “Ok, em sẽ ghi nhớ lời dạy của chị.”

Bây biện lọ hoa xong, Triệu Thiên thấy hơi mệt bèn ưỡn lưng một cái rồi tới ngồi lên sofa, ôm lấy chiếc laptop đã bật sẵn, lướt web: “À này, anh ta tên gì vậy?”

“Mộ Nhất Tuấn.”

“He he, để chị tra thử xem sao.” Triệu Thiên bắt đầu nhập tên của thầy Mộ: “Chữ Tuấn nào?”

“Ba chấm thùy với chữ ‘tuần’ trong ‘hạ tuần’.”

“Tên cũng hay đấy nhĩ...” Sau khi nhập tên, Triệu Thiên gõ enter.

Màn hình hiện lên kết quả tìm kiếm liên quan đến “Mộ Nhất Tuấn”. Mới chỉ nhìn lướt qua, mắt Triệu Thiên đã rực sáng: “Hóa ra là ‘thần tiên’ à?”

Tăng Hảo nhún vai: “Ừ, hình như anh ta là người Trung Quốc đầu tiên không phải là dân chuyên về nghệ thuật thi đỗ học viện Mỹ thuật Hoàng gia Anh.”

“Cái đó không quan trọng, quan trọng là...” Triệu Thiên kéo tiếp xuống dưới: “Trong hội đấu giá Christie’s Hong Kong, một tác phẩm của anh ta được bán với giá 287 vạn đô-la Hong Kong... Đó là tác phẩm được bán với giá cao nhất trong các tác phẩm tranh sơn dầu của các họa sĩ trẻ, khi ấy anh ta mới 23 thôi.”

Tăng Hảo thoáng sững người, rồi thở dài thườn thượt: “Đôi lúc con người ta không thể không thừa nhận ông trời quả thật rất bất công. Người đã có bề ngoài bắt mắt lại còn ban cho anh ta đôi tay tài hoa đặc biệt, đúng là cướp đi tài nguyên sinh tồn của người thường mà.” Cô thừa nhận mình đang đổ kị, đổ kị sâu sắc.

Triệu Thiên cười khà khà thành tiếng: “Chị vẫn trung thành với câu nói ‘Con người ta không ai vẹn toàn’, anh ta chắc chắn là có vấn đề tâm lý hoặc vấn đề sinh lý, hê hê.”

Đổ kị thì đổ kị nhưng Tăng Hảo vẫn cảm thấy lời nguyên rủa “có vấn đề sinh lý” của Triệu Thiên quá độc ác, quan trọng là chẳng ai trong hai cô có thể kiểm chứng được...

*

Đầu tháng bảy, Tăng Hảo chính thức đến báo danh tại văn phòng của Mộ Nhất Tuấn.

Phòng làm việc của cô nằm ngay sát cạnh phòng làm việc của Mộ Nhất Tuấn, không gian rộng rãi, sáng sủa, đầy đủ công cụ làm việc. Công việc chủ yếu của cô là chỉnh sửa, sắp xếp, giúp đỡ công việc hàng ngày của Mộ Nhất Tuấn, phục vụ anh trong lúc anh sáng tác, sắp xếp các buổi chiêu đãi mang tính thương mại, trình bày và bảo quản các tác phẩm trong phòng sáng tác, tuyên truyền và update trang web cá nhân, đối phó với giới truyền thông, cùng anh đi dự hội nghị, triển lãm, họp báo, các công việc viết lách liên quan đến văn chương, v.v...

Mới nhìn thì có vẻ vừa nhiều việc vừa vụn vặt nhưng trên thực tế, Tăng Hảo rất rảnh rỗi.

Ví dụ như buổi sáng rực rỡ ánh mặt trời này, cô uống hai chén trà nhài, xem đi xem lại những tin tức có liên quan nhưng đến cả một tiếng chuông điện thoại cũng không thấy tăm hơi. =.=

Thất bại hơn nữa là, cô quay sang nhìn qua cánh cửa kính, thấy bên trong, Mộ Nhất Tuấn ngồi sau bàn đang cúi đầu, nghiêm túc xử lý công việc ngập đầu ngập cổ.

Cô nhìn anh rất lâu, mãi đến khi anh lơ đãng ngẩng lên, ánh mắt liếc sang bên này một cách chuẩn xác, cô mới phát hiện ra, định giả bộ nhìn sang nơi khác thì đã muộn mất rồi, đành phải nhoèn miệng cười với anh. May mà Mộ Nhất Tuấn không để ý đến sự mất tập trung của cô, chỉ dừng dừng liếc qua cô một cái rồi lại quay đi.

Cứ thánh thoi như thế đến tận giờ cơm trưa.

Thầy Mộ vẫn ở nguyên vị trí cũ và bận rộn.

Tăng Hảo bước tới, gõ cửa rồi ló đầu vào trong: “Thầy Mộ, trưa nay thầy ăn gì? Có cần mua đồ ăn không ạ?”

“Không.” Anh chẳng buồn ngẩng lên.

“Vậy ngài có muốn ăn sandwich đùi gà không? Tôi có mang hai chiếc.” Tăng Hảo tốt bụng nói: “Có thể mời thầy một chiếc. Nhưng... một chiếc có đủ không ạ?”

“Không cần đâu. Cảm ơn cô.” Anh vẫn không ngẩng lên.

Tăng Hào rời khỏi đó và trở lại địa bàn của mình, lấy sandwich và sữa từ trong túi ra, bắt đầu đánh chén. Cô vừa ăn vừa nghĩ, từ bây giờ trở đi nên giải quyết vấn đề cơm trưa thế nào đây? Cũng không thể bữa nào cũng gặm sandwich được? Hay là mình mang com đi nhĩ? Nhưng nếu thế thì phải dậy sớm một tiếng để chuẩn bị...

Vấn đề cơm trưa khiến cô phải suy nghĩ rất lâu, vừa ăn vừa nghĩ, cho đến khi hai cái sandwich đã bị đánh chén gần hết, cô mới quay người, bất giác trông thấy một cảnh tượng hết sức khó tin: Mộ Nhất Tuấn ở ngay sát cạnh phòng cô đang ngồi trên ghế salon, cầm đĩa, trên chiếc bàn nhỏ đối diện là mấy món ăn xanh xanh đỏ đỏ, màu sắc phong phú, bốc hơi ngùn ngụt, chuẩn bị ăn.

Tăng Hào lại cúi xuống liếc nhìn chiếc sandwich chỉ còn một miếng nho nhỏ trên tay mình, đột nhiên có cảm giác sao mình vẫn đói meo thế này?

Còn nữa, thức ăn của thầy Mộ đến từ đâu? Không thấy anh ta gọi điện mua com, cũng không thấy nhân viên nhà hàng mang com đến, anh ta tự mang đi sao? Có vẻ như rất nhiều món, lại còn ngon miệng nữa chứ...

Mộ Nhất Tuấn gấp một miếng súp lơ xanh, cắn một miếng rồi ngược lên đối diện với ánh mắt đang nhìn trộm của Tăng Hào.

Tăng Hào không còn nơi trốn đành thoải mái bước về phía đó, đẩy cửa đi vào, cười nói: “Thầy Mộ, thầy tự mang com đi à?”

Mộ Nhất Tuấn gật đầu.

“Thầy tự nấu sao? Thầy biết nấu ăn à? Thầy có thời gian nấu ăn ư?” Tăng Hào tranh thủ cơ hội nhìn món ăn trên bàn một cách thật tỉ mỉ, một món nặn hai món chay, món mặn là thịt bò xào.

“Lúc còn học tập và làm việc ở Anh, tôi đã tự xuống bếp nấu com, đến giờ cũng tròn năm năm rồi.” Mộ Nhất Tuấn liếc mắt nhìn Tăng Hào, đôi đũa khựng lại: “Thói quen cá nhân.”

“Ồ.” Tăng Hào khẽ gật đầu: “Vậy sau này ngày nào thầy cũng tự mang com đi à?”

“Ừ.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Trên bàn tôi có mấy tờ thực đơn của một số quán ăn bên ngoài, trên đó có số điện thoại, sau này cô có thể dựa vào đó mà mua com ăn, hoặc tự mang com đi như tôi.”

Tăng Hào còn đang suy nghĩ thì anh đã nói: “Dĩ nhiên là tôi sẽ trả tiền com trưa cho cô.”

Tăng Hào cười, đôi mắt vụt sáng: “Cảm ơn thầy Mộ.”

Sắc mặt Mộ Nhất Tuấn không thay đổi, anh buông đôi đũa đang cầm trên tay xuống, cầm cốc nước lên, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Tăng Hào: “Tăng Hào, tôi có một đề nghị muốn nói với cô.”

“Dạ?”

“Đổi cách xưng hô.” Mộ Nhất Tuấn đặt cốc nước xuống, lấy giấy ăn lau tay: “Ở đây không có ‘thầy’.”

“Vậy tôi nên gọi thầy thế nào? Thầy có tên tiếng Anh không?”

Hai bàn tay Mộ Nhất Tuấn đan vào nhau rồi đặt ra đằng sau gáy, khẽ rũ mắt xuống nhìn Tăng Hào, lát sau mới nói: “Gọi thẳng tên tôi cũng được.”

Không nên... không nên như thế thì phải?

“Hay là... thầy Mộ[1]? Ngài Mộ? Sếp Mộ? Ông chủ Mộ?”

[1] Bình thường Tăng Hào gọi Mộ Nhất Tuấn là “đại sư” nghĩa là bậc thầy, còn bây giờ là thầy giáo Mộ. Từ đại sư cao cấp hơn một chút.

Mộ Nhất Tuấn bình thần nhìn cô rồi gạt bỏ những ý kiến đó: “Không cần đâu. Cô cứ gọi thẳng tên tôi là được, tôi đã quen như vậy rồi.”

“Thôi được, thầy Mộ... Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hào to gan gọi cả họ tên anh.

Mộ Nhất Tuấn gật đầu sau đó đưa mắt nhìn sang hướng khác, như đang suy nghĩ điều gì.

Giờ nghỉ trưa, Tăng Hào nhận được tin nhắn của Hạ Nại.

“Cậu và anh ấy ở cùng nhau thế nào? Anh ta có yêu cầu cao về công việc không? Thái độ có nghiêm khắc không?”

Tăng Hào cười, thông thả trả lời: “Ồ cùng anh ta cũng được, hôm nay tở rảnh cả ngày, không có nhiệm vụ gì, ngồi không đến bây giờ nè, nên cũng chẳng biết anh ta có yêu cầu cao về công việc không nữa. Còn về con người anh ta, không nghiêm khắc lắm, chỉ hơi lạnh nhạt, dẫu sao tớ và anh ta cũng là cấp trên và cấp dưới, tớ cảm thấy thái độ như thế là bình thường. Đúng rồi, để thỏa mãn sự tò mò của một fan hâm mộ trung thành nhiều năm là cậu, tớ tiết lộ cho cậu biết, thầy Mộ của cậu còn biết nấu ăn nữa cơ, có vẻ tay nghề khá lắm”

“Thật á? Anh ấy tự mình làm cơm sao? Anh ấy nấu món gì thế?”

“Súp lơ xào nấm, canh cà, có cả thịt bò xào ớt nữa, trông ngon lành lắm.”

Hồi lâu sau Hạ Nại mới trả lời: “Thế anh ta có mời cậu nếm thử tay nghề không?”

“Không.” Tăng Hảo trả lời.

“Hảo Hảo, cậu nói xem, liệu tớ có thể đến thăm phòng làm việc của hai người được không? Tớ muốn gặp anh ấy một lần.” Hạ Nại đột ngột đưa ra lời đề nghị.

Tăng Hảo ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Bây giờ không thích hợp lắm đâu. Dù sao tớ mới đến đây chưa được bao lâu, hay là đợi khi nào tớ thân thiết với anh ta hơn một chút rồi hãy tính.”

Dường như Hạ Nại rất thất vọng, thật lâu sau mới gửi tin nhắn trả lời chỉ có một chữ “ok”.

Công việc buổi chiều vẫn nhàn hạ như vậy, Tăng Hảo còn tranh thủ được một tiếng đọc tài liệu chuyên ngành của mình.

Hết giờ làm việc, Mộ Nhất Tuấn bước tới, vẫy vẫy tay qua cánh cửa sổ phòng cô, ý bảo đã hết giờ làm rồi. Tăng Hảo đang đọc sách rất tập trung, mắt liếc thấy bóng dáng cao to đang vẫy tay với mình, lúc cô ngẩng lên thì anh đang đứng nghiêm trang, chuẩn bị về rồi.

Tăng Hảo mau chóng sắp xếp lại đồ đạc rồi xách túi đứng lên, tắt đèn khóa cửa.

Mộ Nhất Tuấn đứng ở cửa thang máy nghe điện thoại, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ trên cổ tay, mắng séc trên cổ tay áo sơ-mi của anh là miếng đá ngọc trai mất mềnh hình vuông, trông rất tinh tế, đơn giản mà đẹp mắt, ánh mắt Tăng Hảo không chịu kiềm chế lưu luyến trên đó hồi lâu.

Sau khi cúp máy, anh khẽ bỏ điện thoại vào túi áo vest, ấn nút xuống thang máy.

“Quen rồi chứ?” Anh thu tay về, nhìn Tăng Hảo: “Ý tôi là công việc hôm nay.”

“Hôm nay tôi vẫn chưa làm được gì.” Tăng Hảo nói: “Tôi thấy hơi ngại.”

“Lúc không có nhiều việc, cô có thể tự do sử dụng thời gian rảnh rỗi, có thể đọc sách ôn bài.” Anh nói: “Không phải cuối năm cô thi nghiên cứu sinh à?”

Tăng Hảo gật đầu: “Vâng, nhắc đến thi nghiên cứu sinh, đầu tôi cũng phình to ra, phải chuẩn bị rất nhiều thứ...”

Lúc đang nói chuyện, điện thoại di động trong tay cô khẽ rung lên, cúi đầu xem thì thấy là tin nhắn của Hạ Nại: “Cậu tan ca rồi à? Anh ấy còn làm việc không?”

Vừa trả lời Tăng Hảo vừa cười nói: “À phải, thầy Mộ... Mộ Nhất Tuấn, tôi có một người bạn là fan cuồng của anh. Cô ấy tên là Hạ Nại.”

Đúng lúc thang máy tới, Mộ Nhất Tuấn đi vào, Tăng Hảo cũng theo vào, nói tiếp: “Cô ấy cũng học khoa mỹ thuật hội họa, rất rất thích anh, luôn xem anh là thần tượng.”

“Vậy à?” Phản ứng của Mộ Nhất Tuấn không lớn lắm: “Giúp tôi cảm ơn cô ấy.”

“Hi hi, tôi sẽ chuyển lời, cô ấy nhất định sẽ vui đến phát điên mất, anh không biết cô ấy ngưỡng mộ tài hoa và phong thái của anh đến nhường nào đâu.” Tăng Hảo nói: “Anh chính là thần tượng trên phương diện tinh thần, là tín ngưỡng nghệ thuật, là mục tiêu chung của cô ấy.”

Mộ Nhất Tuấn khẽ nhoén miệng cười, ngón tay xương xương xoa nhẹ mi tâm: “Quá lời rồi.”

“Đối với cô ấy, sự tồn tại của anh chính là như thế, đã từ rất lâu rồi cô ấy luôn lấy anh làm mục tiêu, đến nay chưa bao giờ thay đổi.” Tăng Hảo không quên mỗi khi Hạ Nại nhắc đến Mộ Nhất Tuấn, mắt cô nàng long lanh rực sáng và nóng bỏng tha thiết, bèn khéo léo thử xem sao: “Còn nữa, tâm nguyện của cô ấy chính là có thể gặp anh một lần, nếu có cơ hội.”

Mộ Nhất Tuấn buông thõng cánh tay, tầm mắt dừng trên màn hình điện tử trong thang máy, giọng nói lãnh đạm êm tai: “Nói thật lòng, tôi không biết nên đối diện với fan hâm mộ thế nào.” Ngừng lại một lát rồi hơi rũ mắt xuống: “Và lại, một nghệ thuật gia xuất sắc không cần sự sùng bái và cổ chấp của bất cứ người nào, tín ngưỡng nghệ thuật không phải là một con người, cũng không phải là mục tiêu theo đuổi cuối cùng của ai cả.”

“Vậy nghệ thuật theo đuổi điều gì?” Tăng Hảo cảm thấy nếu xuất phát từ lòng hiếu học và sự tôn trọng đối với học giả thì nên hỏi câu này.

“Nói một cách đơn giản điểm làm rung động lòng người nhất của nghệ thuật, không phải nằm ở giá trị tuyên bố, không phải ở kết quả cuối cùng mà là quá trình theo đuổi, nỗi âu lo, cảm xúc, sự lĩnh ngộ, tất cả những cảm xúc được nhân cách hóa này sinh trong quá trình.”

Cửa thang máy hé mở, Mộ Nhất Tuấn bước ra.

Tăng Hảo chẳng hiểu gì, dù cô biết Mộ Nhất Tuấn đã nói một cách dễ hiểu nhất.

“Mưa rồi.” Mộ Nhất Tuấn quay lại, ánh mắt bình thản dừng trên người Tăng Hào: “Cô có mang ô không?”

“Không.”

“Trên xe tôi có ô, cho cô mượn đây.” Mộ Nhất Tuấn lấy chìa khóa điện tử của ô tô ra, khẽ nói: “Tôi hẹn ăn cơm với người ta nên không tiện đưa cô về. Cô cầm ô tự về nhé, đi đường cẩn thận.”

Ô của Mộ Nhất Tuấn là loại màu đen có kẻ ca-rô, cán ô bằng da, có đường may rất rõ, cảm giác cầm nó trong tay rất thích. Tăng Hào cảm ơn rồi giương ô đi về phía trạm xe bus. Lúc đến trạm, cô ngoái lại nhìn thì thấy xe của Mộ Nhất Tuấn đã đi về hướng khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lúc Tăng Hào về đến nhà, Triệu Thiên đang hí hoáy với cái nồi điện được đặt trên bàn tròn ngoài phòng khách. Thấy cô về, ánh mắt cô nàng dừng lại trên chiếc ô trong tay cô, sáng rực lên: “Ồ xin thế!”

“Của thầy Mộ đây!” Tăng Hào cẩn thận dựng ô vào cạnh tủ giày.

“Ngày đầu tiên đi làm có cảm xúc gì?”

“Thấy rất thành thoi.” Tăng Hào nói: “Thành thoi đến nỗi khiến em thấy ngại, không xứng với số tiền lương ấy.”

Triệu Thiên mỉm cười: “Vội gì, mới là ngày đầu tiên thôi, em không hy vọng mới ngày đầu tiên đã bị anh ta hành hạ đến chết chứ!”

Tăng Hào rợn cả người.

“Qua đây ăn lẩu với chị nào, chúng ta cùng nhúng thịt bò được nuôi trên nông trại New Zealand xem sao.”

Tăng Hào đi rửa tay rồi trở lại phòng khách, nồi điện trên bàn tròn đã bốc hơi ngùn ngụt, trong không gian tràn ngập mùi thịt bò. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, đề tài chuyển đến Mộ Nhất Tuấn một cách tự nhiên.

“Anh ta thuộc loại ông chủ chỉ biết đến công việc, đối với người ngoài rất khách sáo khiến người ta thấy xa cách nhưng không khó sống chung.” Tăng Hào dùng đũa gấp miếng to trong nồi ra, “Đúng rồi, anh ta biết nấu cơm, cơm trưa tự nấu mang đi chị ạ.”

“Nghệ thuật gia đều thế, có bệnh sạch sẽ, sợ thức ăn bên ngoài không vệ sinh.” Triệu Thiên giải thích, “Em phải cẩn thận một chút, lúc nói chuyện đừng phun ‘mưa xuân’ lên quần áo người ta, nếu không anh ta có thể sẽ nổi trận lôi đình chỉ trong một giây thôi đấy!”

“Em đâu có như vậy!” Tăng Hào ngừng lại một lát, “Đúng rồi, để tránh chuyện chẳng may xảy ra, sau này khi nói chuyện em sẽ giữ khoảng cách phù hợp.”

Triệu Thiên gật đầu: “Chú ý một chút thì sẽ không mắc lỗi. Phải nhớ cho kỹ, mấy gã làm nghệ thuật ngoài mặt thì luôn tỏ ra hòa nhã gần dân nhưng thực chất đều là những kẻ rất khó tính.”

Tăng Hào bắt đầu dĩ mỉm cười, “ừ” một tiếng cho có.

*

Không lâu sau khi ăn tối xong, Triệu Thiên kêu nóng, cởi quần áo chui vào nhà vệ sinh tắm tấp.

Tăng Hào ngồi trên sofa xem TV. Bây giờ là lúc vừa kết thúc thời sự tối nhưng vẫn chưa đến giờ phim truyền hình nhảm chán, chuyển sang mấy kênh khác đều chỉ thấy quảng cáo, cô thờ ơ bấm điều khiển, đầu thì nghĩ mấy hôm nữa phải đến hiệu sách mua sách ôn tập thi nghiên cứu sinh, còn phải gửi tiền cho ông bà...

Đột nhiên tầm mắt dừng lại trên tiết mục phỏng vấn của chương trình tài chính kinh tế.

“Tổng giám đốc Việt, chúng tôi muốn ngài nói một chút về những tác động sâu sắc của hình thức phục vụ mà EMC chú trọng đưa ra trong hội nghị lần này đối với ngành dịch vụ khách sạn hiện nay, nói cách khác, rút cuộc ý nghĩa của hình thức phục vụ chủ yếu mà các khách sạn cần có là gì?”

Người đàn ông trên màn ảnh có mái tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt tinh tường, trên người là bộ âu phục kẻ sọc màu xám đậm, trưởng thành và đứng đắn, đáng người rất đẹp. Sau khi nghe câu hỏi của phóng viên, anh ta suy tư một lát rồi nói: “Ý nghĩa của các hình thức phục vụ chủ yếu không chỉ là để tiêu thụ một loại sản phẩm hay một thứ kỹ thuật nào đó, mà là giảm bớt chi phí phục vụ tổng hợp cho khách sạn, bao gồm hai phương diện là thiết bị và tài

chính. Cần có sự chuyên nghiệp hóa về tài nguyên bên ngoài và thực lực tài chính cho đến việc thực thi, phối hợp cung cấp các số liệu về nước, hơi ẩm, khí... của khách sạn, tiến hành thử nghiệm, xem có thể đạt được các chỉ tiêu bắt buộc của chính phủ hay không.”

Trả lời xong, anh ta khẽ gạt đầu, nghiêng mặt sang một bên, ánh mắt vừa vắn chạm phải tầm mắt của Tăng Hảo. Dĩ nhiên là cách màn hình TV.

Tăng Hảo cũng ngừng người, ngón tay dừng trên điều khiển ti vi một giây rồi ấn nút quay lại, sau khi chuyển kênh hai lần, cô lại chuyển đến kênh ban nãy.

Tiết mục phỏng vấn của chương trình tài chính kinh tế vẫn đang tiếp tục. Trên màn ảnh, Việt Tích Đình trả lời rất lưu loát, giọng nói trầm ấm dễ nghe, đôi khi còn thêm vào mấy câu dí dỏm, giải quyết vài vấn đề nhạy cảm một cách dễ dàng. Sự tự tin thể hiện trong từng cử động, ánh mắt đầy phong độ hấp dẫn mọi người, cặp kính mắt tinh tế đầy khí chất, nhưng vẫn kém người ấy ở ngoài đời một chút.

Việt Tích Đình, 29 tuổi, CEO cao cấp nhất của Nhuận Thác, cũng là phú hào mới nổi với phong cách riêng biệt ở thành phố H, người thật còn điển trai hơn cả trên TV, điểm này Tăng Hảo biết rất rõ.

Trước kia khi còn ở bên nhau, cô thường nhân lúc anh ngủ trưa mà hôn trộm lên mắt anh. Hầu như anh luôn ngủ rất say nên không phát hiện ra nhưng có lần anh giả vờ ngủ, chờ đến khi cô hôn trộm mình xong anh liền mở to hai mắt, ánh mắt sắc bén nhằm thẳng vào vẻ bối rối thể hiện trên gương mặt cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “Khai thật đi, em đã đánh lên anh thế này bao nhiêu lần rồi?”

Tăng Hảo thật thà nói: “Khoảng hơn mười lần.”

Anh vươn cánh tay dài, dễ dàng kéo cô đến bên mình, ôm cô đặt lên đùi mình rồi vuốt tóc cô đầy dịu dàng: “Em thích đôi mắt anh lắm à?”

Cô xoay xở trong lòng anh, đặt nhẹ tay lên bờ vai rộng của anh, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy và sắc bén của anh, nói: “Vâng, vì mắt anh rất đẹp, giống như ngôi sao vậy.”

“Thật à?” Anh khẽ nhướn miệng cười, chỉ tay vào hai mắt mình, giọng nói cuốn hút vô cùng: “Vậy em có muốn không?”

Khoảnh khắc ấy trái tim cô đập loạn nhịp như muốn thoát khỏi lồng ngực, bạo dạn nghiêng người sang - vào lúc anh đang nhìn thẳng mình – chủ động hôn lên mắt anh. Cảm giác khi ấy là đôi mắt anh ấm áp quá, lông mi vừa dài vừa mềm, dường như cô vừa hôn lên đám mây vậy.

Đáp lại, anh dễ dàng nắm lấy cằm cô, đầu hơi cúi xuống, đôi môi lạnh lạnh dán chặt lên môi cô rồi chuyển động đầy yêu chiều, hồi lâu sau mới rời ra. Sau đó anh còn cắn nhẹ lên tai cô, giọng nói đầy ý cười: “Hảo Hảo, em nhát gan quá đấy!”

Lúc ấy anh mới dịu dàng làm sao, sau đó lại tàn nhẫn biết nhường nào, câu nói được thốt ra trong cười lạnh đầy cay nghiệt của anh “Chẳng phải cô vẫn luôn muốn có được tôi sao? Tôi bỏ công bỏ sức đồ dành cô lâu như vậy, cũng nên có được chút báo đáp chứ!” làm tan nát cả trái tim cô.

“Hảo Hảo!”

Tăng Hảo định thần lại, liền quay về phía phòng tắm: “Gi vậy?”

“Chị dùng hết dầu xả Phong Hoa rồi, em lấy giúp chị lọ khác đi, ở tủ dưới TV ấy, tầng đầu tiên bên trái.”

Tăng Hảo bỏ điều khiển TV xuống, đứng dậy lấy dầu xả cho Triệu Thiên.

Triệu Thiên gơ cánh tay để trần, hồng hào, ấm nóng: “Đang xem chương trình gì đấy? Tập trung thế, gọi mấy lần mà em cứ dơ ra.”

“Em xem tin giải trí thôi, đúng lúc hay.” Tăng Hảo đưa dầu xả cho chị.

“Sao chị lại nghe thấy cái gì mà công nghệ cao, khả năng phục vụ, có cả tiếng Anh nữa...” Triệu Thiên lẩm bẩm nhận lấy chai dầu xả rồi quay đi.

“Chị nghe nhầm rồi.”

Triệu Thiên gọi dầu xong liền ra ngoài phòng khách, Tăng Hảo đang gọt táo, cô gọt được một sợi vỏ dài khiến quả táo trông thật trắng trẻo và mềm mại, rồi đưa cho Triệu Thiên: “Ăn táo đi, đẹp da.”

Triệu Thiên nhận lấy rồi cắn một miếng, ngồi xuống cạnh Tăng Hảo: “Hảo Hảo, chị hỏi em một chuyện, nghiêm túc nhé!”

“Gi thế?”

“Rốt cuộc em đã từng yêu chưa?”

“Rồi.” Tăng Hảo không đổi sắc mặt, “Em nhớ chị đã hỏi câu này từ lâu rồi mà, em cũng trả lời chị rồi.”

“Không phải người em yêu là ma đấy chứ? Nếu không thì sao không thấy em kể chuyện yêu đương bao giờ? Và lại, lần nào mọi người nhắc đến chuyện này, em cũng úp úp mở mở như thế.” Triệu Thiên gặm táo phát ra tiếng ròn rột.

“Em đã yêu một lần từ thời trung học, sau đó thì bị đá.” Tăng Hảo nói: “Chuyện mất mặt như thế em dĩ nhiên phải tránh không nhắc đến rồi.”

“Sao phải tránh chứ? Đã qua lâu như vậy rồi, vết thương dù lớn đến đâu cũng đã lành.” Triệu Thiên phân tích: “Em không nói là vì vẫn còn yêu anh ta, vẫn chưa thoát khỏi tình yêu ấy đúng không? Suy cho cùng là người đàn ông như thế nào đã khiến em nhớ mãi không quên như vậy? Anh ta hoàn hảo đến thế ư?”

“Sao bỗng nhiên chị lại hỏi chuyện này?” Tăng Hảo hỏi lại.

“Chỉ là đột nhiên nghĩ tới nên hỏi một chút thôi, ai kêu em cứ cầm như hén chẳng chịu nói, ý muốn nhìn trộm của chị bị em khơi lên.”

“Chẳng có gì là nhớ mãi không quên cả, chỉ là một tình yêu thất bại mà thôi, lúc ấy em ngu ngốc thật.” Tăng Hảo gọt quả táo thứ hai, chậm rãi, thông thả và cẩn thận, “Không muốn nhắc đến.”

Triệu Thiên tròn mắt rồi gật đầu, như đã hiểu ra mà cũng như chưa hiểu gì, chị gặm sạch quả táo rồi ném hạt vào sọt tre, nói như trên đùa: “Hãy, không phải em từng yêu Việt Tích Đình kia đấy chứ?”

Tay Tăng Hảo lệch đi, suýt chút nữa mũi dao đâm vào mu bàn tay trái.

“Chẳng phải vừa rồi em còn xem chương trình của anh ta sao? Chị nghe thấy người dẫn chương trình giới thiệu tên anh ta mà. Cả hôm dọn phòng ký túc nữa, chị thấy trong đồng hồ đặc em vứt đi có ảnh em và anh ta chụp cùng nhau mà.” Triệu Thiên vừa nói vừa quan sát sắc mặt Tăng Hảo, chợt thấy hối hận vì bản tính mau mồm mau miệng của mình bèn dằn bù một cách thận trọng, “Chắc là chị nhìn nhầm... Chị chỉ đoán mò thôi mà... Được rồi, thực ra chị cũng không muốn biết lắm đâu, em cứ mặc kệ chị đi.”

*

Sáng sớm hôm sau trời vẫn mưa to. Lúc Tăng Hảo xuống xe, cô giương chiếc ô Mộ Nhất Tuấn cho mượn nhanh chóng rào bước đến đích.

Cùng lúc đó, Mộ Nhất Tuấn lái xe của mình vào ga-ra ngầm.

Dừng xe xong anh bước ra, nhấn nút trên chìa khóa rồi thả nó vào túi, mau chóng đi về phía thang máy.

Đến tầng năm thì có mấy người lục tục bước vào, trong số đó có một nhân viên đứng phía trước đang bung tách cà phê, quay lại nói nói cười cười với người đứng đằng sau, rồi ra hiệu bằng động tác tay, mỗi tội không để ý đến Mộ Nhất Tuấn, kết quả trong lúc lơ đãng, cà phê trên tay anh ta bắn lên áo sơ-mi của Mộ Nhất Tuấn.

“Ôi, xin lỗi, tôi vô ý quá!” Người đó vội vàng giải thích, lấy khăn từ trong túi muốn giúp Mộ Nhất Tuấn lau vết bẩn trên áo.

Mộ Nhất Tuấn đưa tay ngăn cản, ý bảo không cần, rồi anh lấy chiếc khăn mùi soa kẻ ca-rô màu nhạt trong túi áo vest của mình lau qua chỗ dính bẩn.

Lên đến tầng lầu, Tăng Hảo bước vào văn phòng. Cửa phòng làm việc của Mộ Nhất Tuấn chỉ khép hờ, cô nghĩ chắc anh đến rồi nên đẩy cửa đi vào.

Phòng ngoài không có ai, cô đi vào phòng trong, ló đầu vào thì thấy...

Thầy Mộ đang thay quần áo, cô đứng hình.

Nghe thấy tiếng động, Mộ Nhất Tuấn quay lại.

Đầu óc Tăng Hảo đình trệ, một dòng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, chẳng ai ngăn cản được cơn tập kích đánh thẳng vào thị giác như vậy:

Chiếc sơ-mi mỏng khoác hồ trên bờ vai rộng của Mộ Nhất Tuấn, chưa cài cúc, nửa thân trên để trần, dưới vàng sáng không tỏ không mờ, cơ ngực rắn chắc của anh vô cùng góc cạnh, tám múi xếp thành hình cánh quạt hoàn hảo, trắng kiện, tinh tế, nhưng không mất đi tính mềm dẻo, đúng là vui tai đẹp mắt.

Không cho Tăng Hảo nhìn mình thêm nữa, Mộ Nhất Tuấn quay người đi, giọng nói lạnh lẽo vô cảm: “Tôi đang thay đồ, cô ra ngoài trước đi.”

Tăng Hảo vội nói câu xin lỗi rồi mau chóng lui ra. Lúc ra ngoài, cô không khỏi cúi xuống nhìn ngực mình một cách thô thiển, một sự nghi vấn nảy sinh trong lòng: Tại sao ngực của thầy Mộ còn bự hơn cả ngực cô?

Lúc thay quần áo xong và bước ra, sắc mặt Mộ Nhất Tuấn rất tự nhiên, đứng trước bàn làm việc, một tay bỏ trong túi quần, một tay lơ đãng lật giờ các loại báo và sách vở trên mặt bàn, mắt chăm chú nhìn chữ viết trên một trang giấy, như thể ban nãy chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cách khung cửa kính, Tăng Hảo nhìn bờ vai rộng và chiếc eo thon của Mộ Nhất Tuấn và dáng người cao ráo của anh, thầm đánh giá: không ngờ anh ta thoát nhìn có vẻ gầy guộc mà lúc cởi quần áo lại “mạnh mẽ” thế.

Chợt nghĩ đến một cậu trai nào đó trong trường đại học, bề ngoài thì có vẻ cường tráng nhưng mới trèo đến tầng ba đã thở hồng hộc, giờ học bơi thì lộ tẩy hết, lúc chỉ mặc quần bơi, đám thịt thừa trên người cứ lúc lắc lúc lắc. Rõ ràng Mộ Nhất Tuấn ngược lại, lúc mặc âu phục trông hơi gầy nhưng khi trút bỏ quần áo thì biến thành người cơ bắp chỉ trong một chớp mắt.

Trong im lặng, sự sùng bái dành cho thầy Mộ lại nhiều thêm một chút.

Chương 4

Thầy Mộ không có phản ứng gì với sự “phơi sáng” của Tăng Hảo đang ở ngay bên kia dành cho mình. Mới sáng sớm, Tăng Hảo đã “đi vào cõi tiên” mấy lần, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên cơ ngực siêu bự của Mộ Nhất Tuấn... mà không sao xóa đi được.

Chỉnh sửa xong mà tài liệu Mộ Nhất Tuấn giao cho thì cũng đến giờ ăn trưa, Tăng Hảo nghiên cứu qua về mấy thực đơn của quán com bên ngoài, gọi một suất com khoai tây với thịt bò nạm.

Kết quả, họ mang đến một suất com khoai tây và thịt bò nạm chẳng ra sao, chỉ có bốn năm miếng thịt bò, còn lại chỉ có khoai tây.

Tăng Hảo chẳng có cảm giác thèm ăn, nên không khỏi tò mò xem bữa trưa hôm nay Mộ Nhất Tuấn sẽ ăn món gì? Nghĩ vậy, cô ngoảnh sang nhìn boss lớn đang ngồi ở căn phòng bên cạnh: Mộ Nhất Tuấn vẫn đang làm việc, bây giờ đã hơn 12 giờ trưa rồi.

Cô đứng dậy đi qua bên đó, gõ nhẹ lên cửa kính.

Mộ Nhất Tuấn không hề có phản ứng.

Cô lại gõ lần nữa.

Mộ Nhất Tuấn quay sang, ánh mắt khẽ lướt qua cô.

Tăng Hảo chỉ lên đồng hồ trên tường, ý bảo đã đến giờ com trưa rồi.

Mộ Nhất Tuấn rũ mắt, chậm rãi bỏ bút bi nước trên tay xuống, khép cuốn sổ cũ rích lại rồi cầm điện thoại lên bấm số, nói chuyện gần mười lăm phút mới gác máy.

Vì thế, đến khi Tăng Hảo đang gặm hoa quả tráng miệng – một quả táo rất bự, thì thầy Mộ mới bắt đầu ăn com trưa. Tăng Hảo vừa ăn táo vừa liếc mắt nhìn những món ăn bên trong hộp com của thầy Mộ. Khoảng cách hơi xa nên cô không nhìn rõ hôm nay anh nấu món gì ăn nhưng lại không kiềm chế được sự tò mò trong lòng mình.

Ai ngờ không bao lâu sau, Mộ Nhất Tuấn vừa nghe điện thoại vừa rảo bước đi về phía cô, cách khung cửa kính, anh chỉ vào tập tài liệu trên bàn cô, Tăng Hảo hiểu ngay, liền cầm tập tài liệu đã chỉnh sửa xong với những trang giấy xa xưa đã hơi ố vàng đi vào trong văn phòng đưa cho Mộ Nhất Tuấn.

Anh nhận lấy bằng một tay rồi lấy ra một vài tờ trong số đó, lật giờ vài ba trang, đọc nội dung được ghi trên đó vào điện thoại, lần lượt từng chữ một, ngữ điệu nghiêm túc, thậm chí còn có vẻ trang trọng.

Tăng Hảo nhìn com trưa bày trên bàn sô pha của Mộ Nhất Tuấn một cách rất tự nhiên: một đĩa salad rau, một bát đậu Hà Lan xào ngô, một bát canh thịt hầm, và món canh măng.

Rất thanh đạm và cũng đầy hấp dẫn.

Thảo nào dáng người của thầy Mộ đẹp như vậy, thì ra là do việc ăn uống... Nhưng ngoài việc ăn uống ra, chắc anh cũng thuộc tuýp đàn ông chăm tập thể dục, thỉnh thoảng lại tới phòng tập gym định kỳ...

“Cô đang nhìn gì vậy?”

Tăng Hảo sững người bèn quay đầu nhìn anh, Mộ Nhất Tuấn đã nói chuyện xong, đang đứng ngay sau lưng cô. Khoảng cách khá gần khiến hơi thở ấm áp của anh lướt qua mang tai cô.

“Món ăn của anh thanh đạm quá!” Tăng Hảo mỉm cười, “Nhìn rất ngon và cũng rất bổ.”

“Hôm nay dậy muộn, không có nhiều thời gian nên chỉ làm tạm mấy món đó thôi.” Nói xong, Mộ Nhất Tuấn khẽ xắn tay áo lên, ngồi xuống sofa rồi cầm đĩa.

“Làm tạm mà cũng ngon thế cơ à?” Tăng Hảo ngợi khen một cách tự nhiên, “Anh giỏi thật đấy, khiến một người con gái như tôi cũng thấy xấu hổ. Tôi chỉ biết làm ba món trứng: trứng sốt cà chua, trứng xào mướp và trứng luộc thôi.”

“Ồ?” Mộ Nhất Tuấn không bình luận, “Nếu thích có thể học một chút, thực ra vào bếp là một việc rất thú vị.”

“Chẳng lẽ anh biết làm tất cả các món từ Miền Bắc đến Miền Nam, lại còn cả món Tây nữa?”

“Món Tây à? Những món bình thường như thịt gà cuộn, bò bít tết áp chảo, com dứt lò, pizza và súp tôi có thể làm được.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Khó hơn nữa thì không.”

Thế đã là giỏi lắm rồi đấy! Nhìn đồ ăn của Mộ Nhất Tuấn, đột nhiên Tăng Hảo thấy mình lại đói rồi!

“Hình như cô rất có hứng thú với đồ ăn thức uống?”

“?”

“Tầng dưới cùng của tủ chứa đồ có đồ ăn vặt, nếu muốn ăn có thể tự đi lấy.”

“Thôi ạ, thôi ạ.” Tăng Hảo thấy rất ngại bèn xua tay.

“Hôm khai trương văn phòng có một đại lý đến chơi, thuận tiện mang một đồng đồ ăn nhập khẩu tới cho tôi, tôi không ăn vặt nên cứ để ở đó.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Cứ để đấy cũng hồng, chi bằng để cô ăn.”

“Thế thì ngại quá.” Tăng Hảo từ chối khéo, “Tôi đến đây để làm việc, lĩnh lương, sao lại có thể ăn đồ ăn của anh được?”

Mộ Nhất Tuấn không bận tâm, anh ung dung đứng dậy đi về phía tủ chứa đồ, quay lại, kéo ngăn kéo bằng một tay, “Cô cứ cầm lấy, đều là mấy món đồ ăn vặt mà con gái thích, mau chóng dọn sạch cái ngăn kéo này đi, tôi còn dùng nó vào việc khác nữa mà.”

Là vậy sao? Thảo nào thầy Mộ “niềm nở” như vậy, hóa ra là có mục đích khác.

Thế là Tăng Hảo thu hoạch được cả một núi đồ ăn vặt: chocolate, pudding sữa, pho-mát hạt điều, quả thông, Mille-feuille[1], mứt hoa quả... giúp Mộ Nhất Tuấn dọn sạch ngăn kéo rộng rãi kia.

[1] Bánh nghìn chiếc lá, một loại bánh nổi tiếng ở Pháp

Lặng lẽ ngắm nhìn đồng đồ ăn vặt chất đầy bàn làm việc của mình, Tăng Hảo nghĩ đồng đồ này có thể làm lương thực dự trữ của mình trong hai, ba tháng liền, thế rồi cô quay sang nhìn Mộ Nhất Tuấn sau cánh cửa: thầy Mộ đang thành thoi uống trà xanh.

*

Bình thường, từ hai đến bốn giờ chiều là thời gian Mộ Nhất Tuấn dành cho vẽ tranh. Trong khoảng thời gian đó, cửa văn phòng của anh sẽ treo một tấm bảng “Xin đừng làm phiền”, tất cả các nhiệm vụ liên lạc với bên ngoài đều giao cho Tăng Hảo.

Ba giờ đúng, một vị khách quý giá lắm.

Đó là một người đàn ông cao ráo, mặc bộ quần áo thoải mái đơn giản, da trắng, mắt phượng, màu mắt còn diễm lệ hơn cả con gái. Anh ta đi thẳng vào trong, thấy tấm bảng “Xin đừng làm phiền” ngoài cửa văn phòng của Mộ Nhất Tuấn, liền khẽ chau mày, nghiêng người, nhìn sang văn phòng của Tăng Hảo.

“Đây là văn phòng của Mộ Nhất Tuấn, xin hỏi anh tìm ai?” Tăng Hảo đứng dậy, đón khách một cách lịch sự.

“Đúng thế, tôi tìm Mộ Nhất Tuấn.” Người đàn ông gật đầu, “Anh ta đâu rồi?”

“Giờ này anh ấy đang vẽ, không tiếp khách, có chuyện gì anh có thể nói với tôi.”

Anh ta khẽ nhún vai, cười nói: “Anh ta đúng là người lắm quy tắc, phiền chết được... Tôi đã nói anh ta là người già trước tuổi rồi mà, đồ vô lương tâm, sau khi về nước cũng không thèm đến tiếu thất nhìn tôi một cái, tôi đành tự tìm đến cửa nhà anh ta ôn chuyện.”

Trái tim Tăng Hảo đập thành thịch một tiếng, lập tức nhớ đến câu nói đùa lúc gần đi ngủ của Triệu Thiển tới qua: Phải rồi, đa số những người làm nghệ thuật đều là đồng tính, không phải thầy Mộ kia của em có phải cũng thế không nhỉ?

“Đúng rồi, em gái, anh tên là Sở Doanh.” Sở Doanh cười, quay sang, thẳng tay gõ mạnh lên cửa phòng Mộ Nhất Tuấn, cửa bị anh ta gõ phát ra tiếng cộc cộc – thứ âm thanh chọt vang lên trên tầng gác vốn lặng ngắt như tờ.

Tăng Hảo vội vàng đi ra, đang định ngăn anh ta lại thì cửa mở.

Mộ Nhất Tuấn đứng ngay ở cửa, liếc mắt nhìn Sở Doanh đứng trước mặt, giọng nói bình thản như không: “Sao cậu lại đến đây?”

Tăng Hảo đánh hơi thấy mùi vị “bát quái” ngay lập tức.

“Cái đồ vô lương tâm nhà anh, về nước rồi cũng không đến nhìn tôi một lần ~” Nói xong, Sở Doanh đắm nhẹ lên ngực Mộ Nhất Tuấn, “Anh nói đi, nếu không phải là tôi tìm đến tận cửa thì dù tôi có chết anh cũng không thèm chủ động đến thăm tôi, đúng không?”

Mộ Nhất Tuấn lùi lại một bước, mở cửa, lấy tấm bảng “Xin đừng làm phiền” xuống rồi bình thản nói: “Vào đi.”

Sở Doanh phần khởi thưởng thức căn phòng làm việc rộng rãi, thoáng đãng của Mộ Nhất Tuấn, thỉnh thoảng lại nói mấy câu phong thủy.

“Thưa ngài Sở, ngài muốn uống gì ạ?” Tăng Hảo hỏi.

“Tôi quen uống trà, rất thích trà Long Tĩnh Tây Hồ, Mao Tiêm Tín Dương, và Đơn Tùng Phụng Hoàng, nếu không có thì Hồng trà Kỳ Môn cũng được.” Nói xong, Sở Doanh thoải mái thả mình ngồi lên sofa, “Cái sofa này mềm mại thật đấy, là da bò trắng Modena đúng không?”

Mộ Nhất Tuấn không buồn nhìn lên, “Rót cho ngài Sở đây một cốc nước lọc.”

“Ồi chào, đồ vô lương tâm, tôi hiếm lắm mới đến đây một lần, anh đãi khách thế à?” Sở Doanh nói với vẻ âm ỉ, “Tôi biết thừa, anh cất giấu không ít loại trà quý.”

Tuy sắc mặt chẳng hề thay đổi nhưng Mộ Nhất Tuấn vẫn chỉ nói đùa vậy thôi, Tăng Hảo rất biết điều, cô lịch sự pha cho Sở Doanh một chén trà Long Tĩnh.

Vừa nhấp trà, Sở Doanh vừa đánh giá Tăng Hảo từ trên xuống dưới: “Mộ Nhất Tuấn, anh thu nạp cô bé học trò đáng yêu này từ bao giờ thế?”

“Tôi chỉ làm việc cho anh ấy thôi ạ.” Tăng Hảo giải thích, “Không phải học trò của anh ấy.”

“Vậy à?” Sở Doanh chợt vỡ lẽ, “Em gái, năm nay em bao nhiêu rồi? Đã quá tuổi vị thành niên chưa đấy? Ở chung với chú Mộ có thấy sợ không?”

Không đợi Tăng Hảo trả lời, Mộ Nhất Tuấn đã hé miệng nói bằng chất giọng lạnh ngắt: “Cậu đến tìm tôi có việc gì?”

“Nói chuyện thôi.” Sở Doanh đặt tách trà xuống, vắt chéo hai chân, tay gõ nhẹ lên đầu gối, “Tháng một năm trước, sau khi anh về chân dung cho hai hoàng tử của Hoàng gia Anh thì không thấy trưng bày tác phẩm nào mới ra công chúng nữa, tôi rất tò mò, rốt cuộc anh đang lên lút bận rộn làm gì thế? Có tranh mới rồi đúng không, tôi muốn xem xem.”

“Cơ bản chỉ luyện vẽ thôi.” Mộ Nhất Tuấn xắn tay áo, “Chỉ là mấy bức tĩnh vật đơn giản, không có gì đặc biệt cả.”

“Cho tôi xem được không?”

“Ồ bên trong, nếu cậu muốn xem thì cứ tự nhiên.”

Được cho phép, Sở Doanh đứng dậy, đi ngay vào phòng trong.

Tầm mắt của Tăng Hảo cũng không khỏi chuyển vào căn phòng bên trong, mang theo chút tò mò và chút mong muốn nhìn trộm.

“Tăng Hảo.” Mộ Nhất Tuấn lên tiếng.

Tăng Hảo quay đầu lại, mỉm cười ngượng ngùng, rồi chỉ vào mình: “Tôi có thể cũng vào xem tác phẩm của thầy Mộ được không?”

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Mộ Nhất Tuấn dừng lại trên người cô một lát, lông mi của anh hơi cụp xuống: “Được.”

Phòng ngoài và phòng trong thông với nhau, chỉ cách nhau một cánh cửa di động, vì nằm ở hướng nam nên chan hòa ánh nắng, tranh để ở tất cả các góc phòng.

Giá vẽ kiểu cổ định, hộp đựng tranh, bình chứa dầu, gậy chống tranh, thuốc màu trên bàn vẽ, bút vẽ, dao... Tất cả mọi đồ vật dưới ánh nắng rực rỡ đều tỏa ra sức quyến rũ thần thánh.

Bức tranh trên giá vẽ là bức “Phong cảnh Tây Ban Nha” chưa hoàn thành với màu xanh cô-ban, màu trắng của bột mì, đỏ sẫm, đen bóng, vàng chanh... các màu sắc rất hài hòa, những ngọn núi nằm phía xa xa đều được chế thành gam màu lạnh, những ngôi nhà và cây cối ở gần thủ được chế thành màu ấm. Nhìn thoáng qua thì đây chính là bức tranh phong cảnh điển viên mang hương vị của tuổi thơ.

Tăng Hảo thấy rất đẹp, chỉ một chớp mắt đã khiến tâm trạng con người ta vui vẻ hẳn lên.

Sở Doanh thì ghé sát lại nghiên cứu thật lâu, vẻ mặt rất nghiêm túc. Một lúc sau anh ta quay lại nhìn vào mắt Mộ Nhất Tuấn, thờ dài rồi nói bằng chất giọng đầy khâm phục: “Kỹ năng cơ bản của anh rất hoàn hảo, khiến người ta không thể bắt bẻ. Hiện nay, những bức tranh kiểu này mọc lên như nấm, là thời đại của các họa sĩ thuộc trường phái tự do làm mưa làm gió, cái người ta cần nhất là sự đột phá, sự bảo thủ theo truyền thống ngược lại trở thành khiếm khuyết hoặc có thể nói là một thứ tình cảm đáng nể cơ bản nhất đối với nghệ thuật, không thể không nói rằng anh là người làm tốt nhất điểm này.”

Dường như không để tâm đến lời bình luận của Sở Doanh, Mộ Nhất Tuấn trầm ngâm một lát rồi quay sang nhìn Tăng Hảo: “Cô thì sao? Cô có nhận xét gì?”

“Tôi?” Tăng Hảo sửng người, “Tôi là kẻ ngoại đạo, hoàn toàn không hiểu gì cả.”

“Không sao, cứ nói đi.”

“Tôi thấy rất đẹp, giống như ngôi nhà nhỏ, rừng cây nhỏ trong thế giới cổ tích vậy, rất cute.” Tăng Hào nói thật lòng.

Sở Doanh không nhịn được cười: “Cute? Em gái à, có lẽ em là người đầu tiên hình dung tác phẩm của thầy Mộ như thế đấy, và chắc cũng là người cuối cùng.”

Tăng Hào xấu hổ: “Tôi đã bảo tôi không hiểu gì mà, chỉ nói bừa vậy thôi, xin đừng để bụng.”

Mộ Nhất Tuấn cầm bút vẽ, quét thêm một đường màu da cam lên ranh giới giữa nóc nhà và bầu trời, nói không nhanh cũng không chậm và hoàn toàn không có vẻ gì là đùa cợt: “Thế này có phải càng cute hơn không?”

Tăng Hào thốt lên câu “đúng vậy” theo bản năng, Sở Doanh cười sung sướng hơn nữa.

“Em gái, em nên xem bức ‘tượng thân’ và ‘hang đá’ của thầy Mộ đi, chắc chắn em sẽ cảm nhận được sự rung động của linh hồn.” Sở Doanh tiếp tục cười nói, “Chắc chắn sẽ không thốt ra từ ‘kawaii’^[1] như ban nãy đâu.”

[1] Kawaii là một từ tiếng Nhật, nghĩa là đáng yêu, đồng nghĩa với từ cute.

Mặt Tăng Hào đỏ lên, có chút xấu hổ.

“Kawaii cũng không phải một sự hình dung tệ lắm.” Mộ Nhất Tuấn vẫn chăm chú nhìn lên tác phẩm của mình, ánh nắng mờ ảo rọi lên gương mặt điển trai như thần tiên của anh. Anh thong thả thốt ra một câu nữa, giọng nói bình thản: “Còn dễ nghe hơn mấy từ của chủ nghĩa hình thức như hào nhoáng hay hoành tráng.”

Thầy Mộ đang đỡ lời cho một kẻ ngoại đạo như cô? Tăng Hào thấy hơi cảm động.

Sở Doanh ọ ạt văn phòng khoảng hơn một tiếng, trò chuyện với thầy Mộ rất lâu. Nhưng cái gọi là “trò chuyện”, thực ra cũng chỉ có Sở Doanh thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng Mộ Nhất Tuấn mới đáp một câu.

Lúc Sở Doanh ra về, Tăng Hào đích thân tiễn anh ta đến tận cửa thang máy. Lúc chờ thang máy đến, anh ta quay lại, cười mà như không cười, “Mộ Nhất Tuấn cho phép một cô gái làm việc bên mình, lại còn ở một khoảng cách gần như vậy nữa.”

Tăng Hào không hiểu bèn hỏi lại: “Trước kia anh ấy là người trọng nam khinh nữ trong công việc à?”

“Không.” Sở Doanh nói, “Anh ta vẫn chỉ vò võ một mình, không có nhiều bạn, mọi người trong giới này chưa ai từng thấy có một cô gái nào xuất hiện bên anh ta, cho dù là bạn gái hay nữ học trò. Dĩ nhiên có rất nhiều người khác phái nhiệt tình với anh ta, trong đó có rất nhiều cô gái xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, tài hoa. Anh ta luôn tôn trọng họ nhưng sẽ tạo khoảng cách, dần dà, chúng tôi đều cho rằng anh ta thuộc kiểu đó.”

“Kiểu gì?”

“Là kiểu đó ấy.” Sở Doanh chớp chớp mắt, “Gay ấy mà, em gái có hiểu không?”

“Ồ.” Tăng Hào dài giọng, “Hiểu, nhưng chắc anh ấy không phải kiểu đó đâu.”

“Sao em biết?”

“Cảm giác.” Tăng Hào cười: “Cảm giác nhạy cảm của hủ nữ, anh ấy thích phụ nữ.”

“Thế thì anh ta chính là loại đàn ông cảm dục lạnh lùng.” Sở Doanh rất biết cách khiến người ta giật mình: “Đúng, là vậy đấy, chính là vậy đấy. Tôi rất chờ mong ngày anh ta bị ‘vỡ ống nước’.”

Tăng Hào:...

Giờ tan ca hôm nay Tăng Hào và Mộ Nhất Tuấn cùng đi xuống thang máy. Trong buồng thang máy lặng ngắt như tờ, Tăng Hào nhìn vẻ đẹp hoàn mỹ, tĩnh lặng nhưng lạnh lùng của Mộ Nhất Tuấn trên bức tường bằng kim loại trong thang máy.

“Trước đây Sở Doanh học nghệ thuật hành vi, tôi và cậu ta có thể xem như bạn bè khá tốt.” Anh nâng cổ tay xem đồng hồ, giọng nói như nước lạnh có thể thấm vào tim phổi người khác, “Nhưng đôi lúc cậu ta hơi bị động kinh, nói mấy câu quái dị.”

Tăng Hào vẫn chưa có phản ứng gì thì cửa thang máy đã mở, Mộ Nhất Tuấn bước ra bằng cặp chân dài của mình, không buồn quay đầu lại.

Ế... Thầy Mộ đang giải thích với cô sao? Ngạc nhiên quá! Cô không dám chắc chắn.

Trên đường ngồi xe bus về, Tăng Hào ngủ gật, suýt nữa thì ngồi quá trạm. Xuống xe, ngang qua hàng bán báo, cô nhớ ra vẫn chưa mua “Địa lý quốc gia” tháng này, thuận tiện mua luôn một tờ. Lúc ngược lên, cô liếc thấy một hàng tit trên cuốn tạp chí thương mại: người phát triển trong mơ, thủ lĩnh tinh thần của Nhuận Thác: Việt Tích Đình.

Không thể không nói rằng góc chụp trong bức ảnh này của Việt Tích Đình rất tốt, tôn lên gương mặt điển trai mà chín chắn, dáng vẻ thanh tao, phong thái đỉnh đặc trên nét mặt, vẻ chắc chắn lộ rõ trong khí chất của anh ta... tất cả những điểm này đều được phô bày nổi bật qua kỹ thuật chụp ảnh.

Trước đây anh ta cũng nhìn cô bằng ánh mắt đó, dường như trong thiên hạ này chỉ có mình cô là duy nhất, dường như tất cả sự dịu dàng và tình yêu của anh đều rót vào lòng cô.

Sau này mới hiểu ra đó chẳng qua chỉ là kỹ xảo của anh ta, chỉ cần anh ta muốn, thì có thể nắm bắt được những cô gái như cô một cách dễ như trở bàn tay.

Anh ta không cần tốn sức cũng có thể khiến cô rung động, mình thì thoải mái phất tay áo bỏ đi, còn cô thì chìm đắm đến tận cùng.

“20 đồng.” Chủ hàng bán báo nói.

“À, vâng.” Tăng Hào lấy tiền đưa cho chủ quán.

Góc tâm sự của tác giả:

Điểm chủ chốt của chương này là thầy Mộ tuyên thệ với Tăng Hào mình là chuẩn men, Hào Hào nhất định phải nhớ kỹ...

Xong, Hào Hào của chúng ta không thoát được rồi!

Tôi rất yêu thầy Mộ, không muốn cho thầy gặp phải tình địch, nhưng anh Việt vẫn trở lại xâm lược.

Nguyên tắc của Mộ gia theo chủ nghĩa hoàn mỹ là: ngoài con người hoàn hảo là chính anh đây, Hào Hào không được phép liếc nhìn bất cứ một động vật giống đực nào khác, nếu không về nhà sẽ phải quỳ trên ván giặt quần áo.

Hào Hào sẽ rất thâm thâm.

Chắc chắn kiếp trước các bạn đã phá hủy cả dải ngân hà nên kiếp này mới có thể gặp được một tác giả như tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Rời khỏi tiệm bán báo, điện thoại di động của Tăng Hào đổ chuông, cô cầm lên xem thì thấy màn hình thông báo cuộc gọi của Hạ Nại.

“Hào Hào, bây giờ cậu có rảnh không? Muốn gặp cậu quá, cùng đi ăn mì nhé?” Hạ Nại cười trong trẻo: “Tớ vừa rời khỏi buổi triển lãm tranh, bắt xe đến chỗ cậu cũng chỉ mất hơn 10 phút thôi, tớ đến đón cậu.”

“Ok, tớ chờ cậu đến.” Tăng Hào nói.

Hơn mười phút sau, Hạ Nại ngồi taxi tới, cô hạ cửa kính xuống rồi lộ đầu ra, để lộ gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn: “Hào Hào, ở đây.”

Tăng Hào rào bước đi về bên đó, mở cửa lên xe.

Hôm nay Hạ Nại ăn mặc rất thoải mái, bên trên là áo phong denim kín đáo, trên áo có hình thiên nga đính cườm, sáng long lanh, bên dưới là chiếc váy ngắn màu cà phê, để lộ đôi chân mềm mịn thon dài thẳng tắp, đi đôi giày mũi nhọn tán đinh hiệu Christian Louboutin màu hồng đậm, khiến làn da trắng như tuyết của cô trở nên xinh đẹp vô ngần.

Xưa nay Hạ Nại vẫn luôn là người biết ăn mặc, quan trọng là cô nàng có phong cách của riêng mình, mỗi lần xuất hiện đều khiến Tăng Hào ngạc nhiên.

“Đi ăn ở tiệm mì gia đình phía đông thành phố nhé, lâu lắm rồi không ăn mì thịt bò ở đó, nhớ chết mất!” Hạ Nại cười nói.

“Ừ, nước ô mai ở đó cũng chính hiệu!” Tăng Hào duỗi thẳng chân, tạo cho mình một tư thế thoải mái.

Đến quán mì gia đình, hai cô gái mỗi người gọi một bát mì thịt bò to. Lúc chờ đồ ăn, Hạ Nại buông di động xuống, ngón tay mảnh mai gõ nhẹ lên mặt bàn, hỏi một cách rất tự nhiên: “Công việc của cậu thuận lợi chứ? Làm việc với Mộ Nhất Tuấn thế nào?”

“Tạm thời thì không có vấn đề gì, Mộ Nhất Tuấn cũng giống những ông chủ bình thường chỉ biết đến công việc, không dễ gần nhưng không khó ở chung.”

Dường như Hạ Nại không quen lắm với hai từ “ông chủ”, cô khẽ lắc đầu: “Nghiêm khắc mà nói thì anh ấy không phải thương nhân. Anh ấy không thiếu tiền, cũng không hứng thú gì với tiền bạc.”

“Sao cậu biết?” Đến lượt Tăng Hào tò mò.

“Tớ nghe một đàn chị nói, bối cảnh gia đình nhà họ Mộ không đơn giản, không phải thuộc dạng giàu có bình thường, thậm chí ở Canada họ còn có một hòn đảo nhỏ rộng 31 héc-ta.” Hạ Nại nói tiếp: “Tin tức của đàn chị này xưa nay rất chuẩn xác, cơ bản không có gì khác với sự thật, nên tớ cảm thấy độ tin cậy rất cao. Hơn nữa, tác phẩm của anh ấy hoàn toàn không nhuốm một chút hơi thở thương mại nào, không lấy lòng người mua, cũng không hướng đến những nhà sưu tập nổi tiếng. Có thể cố chấp như thế chứng tỏ anh ấy thật sự không thèm khát tiền bạc.”

“Vậy à.” Tăng Hào hơi dăm chiêu.

“Hào Hào.” Đột nhiên Hạ Nại đổ người về phía trước, đôi mắt ánh lên dáng vẻ khác hẳn ban nãy: “Cậu bảo anh ấy có vẻ ngoài rất bắt mắt đúng không?”

“Ừ, nếu chỉ xét về diện mạo, anh ta cũng thuộc hàng yêu nghiệt đấy.”

“Còn đẹp hơn cả Takashi Kashiwabara?” Thần tượng của Hạ Nại chính là Takashi Kashiwabara.

“Takashi Kashiwabara? Tớ không thích anh ta nên cảm thấy Mộ Nhất Tuấn đẹp hơn.”

Hạ Nại cụp mắt xuống, hàng mi dài che giấu cảm xúc thật của cô, cô thuận tay nhấc tách trà lên nhấp một ngụm: “Hào Hào, tớ muốn tận mắt nhìn thấy anh ấy.”

Tăng Hào thoáng do dự, lần trước cô đã thử giúp Hạ Nại bày tỏ sự ngưỡng mộ với Mộ Nhất Tuấn rồi nhưng rõ ràng anh ta tỏ ra là người không thích tiếp xúc với fan hâm mộ. Trong hai ngày làm việc với nhau, cô cũng cảm thấy trên người Mộ Nhất Tuấn có một loại hơi thở “Muốn sống đừng đến gần”, có lẽ anh ta không thích giao tiếp với người lạ. Nhưng Hạ Nại lại là fan cuồng của anh ta, là một người bạn, cô không thể không giúp.

“Tớ đã thích anh ấy từ hồi học cấp ba. Lúc nhìn thấy bức tranh “Tây An tìm lại vật đánh mất” của anh ấy, tớ có cảm giác như cả linh hồn đều bị hút vào một vùng đất bao la.” Hạ Nại thông thả nói: “Anh ấy rất khiêm nhường, tác phẩm không có nhiều nhưng mỗi tác phẩm đều là nghệ thuật chân chính, tỉ mỉ, hoàn chỉnh, lay động lòng người. Sự khác nhau lớn nhất giữa anh ấy và các họa sĩ đương đại nằm ở chỗ tác phẩm của anh ấy không cố tạo ra sự huyền ảo, mà trực tiếp tạo cho người ta mỹ cảm và sự rung động rất lớn, xem nhiều sẽ thấy mê mẩn, sẽ tò mò muốn biết ngoài đời anh ấy trông như thế nào, giọng nói của anh ấy ra sao... Chẳng giấu gì cậu, có một thời gian tớ đã chết mê chết mệt anh ấy, cả ngày chỉ cầm tác phẩm của anh ấy, xem đi xem lại không thấy chán.”

Cô nàng thông thả biểu đạt niềm ái mộ, tôn kính dành cho Mộ Nhất Tuấn. Trên gương mặt trắng trẻo dần hiện lên một lớp màu phớt hồng, dưới ánh đèn càng đẹp đến say lòng.

“Nhưng bây giờ thực sự tớ vẫn chưa quen anh ta lắm, tớ chẳng qua chỉ là một nhân viên làm việc trong văn phòng của anh ấy mà thôi, nếu tùy ý mời cậu đến thăm quan hình như không hay lắm thì phải.” Tăng Hào nói thật lòng.

“Tớ biết.” Hạ Nại nhỏ nhẹ nói: “Nhưng tớ không kiềm chế được nỗi buồn, trước đây anh ấy sống ở Anh, xa đến mức tớ không thể với tới, nhưng bây giờ Mộ Nhất Tuấn đã về nước rồi, lại còn cùng sống trong một thành phố với tớ, cách tớ gần như vậy thế mà ngay cả diện mạo anh ấy tớ còn chưa được nhìn thấy, tớ không chịu nổi.”

Lúc nói chuyện, điện thoại di động của Hạ Nại đổ chuông, cô chỉ khẽ đưa mắt liếc qua mà không bắt máy.

“Điện thoại của ai thế?”

“Ngoài Tập Hoán Văn thì còn ai nữa?” Hạ Nại tự giễu.

“Anh ấy à? Sao cậu không nghe?”

Hạ Nại bấm nút từ chối, chuyển sang chế độ im lặng rồi để điện thoại sang bên cạnh, “Dạo này anh ta bám chặt quá, tớ sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Sao cơ? Anh ta vẫn chưa vượt qua thời kỳ thử thách của cậu à? Tớ thấy đã lâu như vậy rồi, trường chinh ngàn dặm cũng phải đến đích rồi chứ, cậu cũng nên chấp nhận cho anh ta cái danh phận bạn trai đi thôi.”

Trong lúc hai cô gái tán gẫu, chủ quán bưng hai bát mì thịt bò to lên.

Hạ Nại cầm đũa đảo mì trong bát, lắc đầu: “Hào Hào, tớ thật sự không thích anh ấy.”

Tăng Hào ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện tình cảm của cậu thì tự cậu quyết định, nhưng làm bạn, tớ nói một câu thật lòng: Tập Hoán Văn là một lựa chọn thực sự không tồi, làm việc nghiêm túc, hòa đồng với mọi người, công việc và hoàn cảnh gia đình đều tốt, quan trọng là một lòng một dạ với cậu, tớ thấy anh ta chẳng chê vào đâu được.”

Thời gian Tập Hoán Văn theo đuổi Hạ Nại đã gần một năm rưỡi, Tăng Hào đã được chứng kiến một cách trọn vẹn năm chữ “Người si tình trên đời”, bất kể là mùa nào, xuân hạ thu đông, bất kể gió mưa bão táp, ngày nào anh ta cũng lái xe tới đón Hạ Nại từ rất sớm, ngay cả vào những tháng lạnh nhất trong năm thì cốc trà sữa táo đỏ đều nóng hổi hổi do được anh chàng ủ ấm trong lòng. Hạ Nại học hội họa, Tập Hoán Văn vô cùng ủng hộ giấc mơ của cô, ngay cả hợp đồng làm việc sau khi tốt nghiệp Hạ Nại ký với một công ty triển lãm tranh nổi tiếng ở thành phố này cũng nhờ vào mối quan hệ của ông

cậu Tập Hoán Văn mới có thể thuận lợi giành được.

Nhiều lúc Tăng Hảo thấy hâm mộ Hạ Nại, cô từng nếm trải cảm giác yêu như xa như gần, cũng từng nếm thử cảm giác thất tình, dối trá và sụp đổ. Đối với cô, việc bên cạnh Hạ Nại có một người đàn ông nguyện hy sinh cho cô ấy với bất cứ giá nào như thế, thật sự rất hạnh phúc. Nếu là cô, cô sớm đã bị Tập Hoán Văn làm cảm động rồi.

“Tớ biết bản thân anh ta không tồi, đối xử với tớ rất tốt nhưng tớ thật sự không thể nào yêu anh ta được.” Hạ Nại thờ dãi: “Anh ấy kém xa người đàn ông lý tưởng của tớ, ở bên anh ấy, tớ hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác của tình yêu.” Nói đến đây, cô dừng lại một lát, trong đầu hiện ra bóng hình khiến mình ngày đêm mong nhớ khiến giọng nói như cô gái trẻ ôm ấp ái tình: “Người đàn ông lý tưởng của tớ có thể khiến tớ tôn sùng, ngưỡng mộ, có thể khiến tớ ngoan ngoãn nghe lời chứ không phải người như Tập Hoán Văn, tớ nói gì anh ta làm nấy.”

“Vậy nếu cậu thật sự không thích Tập Hoán Văn thì hãy mau chóng nói rõ với anh ấy, đừng để anh ấy cứ lãng phí thời gian vì cậu mãi thế này, như thế thật vô đạo đức.” Tăng Hảo nhắc nhở.

Về mờ mịt thoáng hiện trong đôi mắt đẹp của Hạ Nại, cô lập tức mỉm cười: “Biết rồi.”

*

Sáng thứ hai, Mộ Nhất Tuấn nhận được lời mời tham gia buổi diễn thuyết ở viện nghệ thuật của thành phố H, Tăng Hảo cùng đi.

Vì trước đó Mộ Nhất Tuấn đã nhắn tin cho cô, bảo Tăng Hảo đợi anh ở cửa phía Tây của viện nghệ thuật nên Tăng Hảo ngồi xe bus đến viện nghệ thuật nằm trong khu văn hóa ở phía bắc thành phố. Lúc đến nơi đã thấy có rất nhiều người đứng ngoài cửa.

Điều này khiến Tăng Hảo thật bất ngờ, cô nghĩ chỉ có ngoài cửa rạp chiếu phim, nhà hàng hay trung tâm thương mại mới có thể đông đúc thế này chứ không ngờ một nơi “quá cao siêu ít người hiểu” như viện nghệ thuật lại diễn ra cảnh tượng người qua người lại tập nập đông vui.

Tìm được cửa phía tây nhưng lại không thấy Mộ Nhất Tuấn.

Đang trong lúc bối rối thì Mộ Nhất Tuấn gọi điện tới, anh nói mình đang ở nhà hát trên tầng hai, bảo cô đi thẳng lên đó tìm mình.

Nhận được lệnh, Tăng Hảo rào bước vào trong, đi thang máy lên tầng hai nhưng lại bị chặn ở ngoài nhà hát. Một nữ nhân viên với vẻ mặt nghiêm túc, búi tóc, mặc đồng phục màu xanh lam nhìn kỹ Tăng Hảo, giọng nói không hề khách khí: “Cô là ai? Có giấy vào cửa không?”

“Không, tôi là...”

Chưa nói xong đã bị ngắt lời: “Không có giấy vào cửa thì không được vào, bất cứ ai cũng không phải ngoại lệ.”

“Tôi là trợ lý của Mộ Nhất Tuấn, là nhân viên làm việc trong văn phòng của anh ấy.” Tăng Hảo nói rõ thân phận.

Ngay lập tức, nữ nhân viên nhìn cô bằng ánh mắt cẩn trọng, còn mang theo chút vẻ khinh thường: “Cô? Theo tôi được biết, anh ấy không có nhân viên khác giới. Nếu tôi đoán không nhầm, chắc cô là fan hâm mộ của anh ta chứ gì. Nhắc cô một câu, hôm nay ở đây diễn ra hoạt động lớn, có lãnh đạo ghé thăm chứ không phải chương trình nhỏ nhẻ có thể thoải mái vào xem. Nếu cô có mục đích khác muốn trà trộn vào trong, tôi sẽ gọi bảo vệ...”

“Tăng Hảo.” Giọng nói trầm trầm, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Tăng Hảo liền ngẩng lên nhìn, Mộ Nhất Tuấn đang đứng ở cửa.

Nữ nhân viên sững người một lát, quay lại nhìn, đúng là Mộ Nhất Tuấn.

“Mau vào đi.” Mộ Nhất Tuấn làm một động tác tay.

Nữ nhân viên nghi ngờ một lát rồi tỏ ra cung kính: “Ngài Mộ, cô ấy đúng là người ngài đưa tới sao? Lúc trước hình như ngài chưa nói là sẽ đưa nhân viên đến.”

Mộ Nhất Tuấn chẳng thèm nhìn nữ nhân viên đó đến một lần. Anh liếc mắt nhìn cô, đi tới rồi ôm lấy bà vai Tăng Hảo, hai hàng lông mày khẽ chau lại, nói giọng trách móc: “Sao chậm chạp mất thời gian thế?”

Cứ thế, Tăng Hảo thuận lợi vào trong cùng thầy Mộ, chỉ còn nữ nhân viên kia xấu hổ đứng ở đó, mặt đỏ bừng.

Hôm nay Mộ Nhất Tuấn ăn vận sang trọng, âu phục kiểu Anh của hãng Scabal, áo sơ-mi xám nhạt, cà vạt kẻ sọc dọc xanh lam đậm, trông thật hoàn mỹ. Tăng Hảo được anh ôm vai đưa vào trong, vì khoảng cách quá gần, cô có thể ngửi thấy mùi nước cạo râu thoang thoảng trên người anh, chắc là sáng nay mới chỉnh trang lại, cô thầm nghĩ.

Tay anh đặt trên vai Tăng Hảo bằng một lực vừa phải, lúc Tăng Hảo quay sang, hai má không cẩn thận đụng phải mu bàn tay anh, phát hiện mu bàn tay anh rất lạnh, có lẽ là do điều hòa ở đây để ở nhiệt độ thấp quá.

“Cô cứ ngồi ở đây.” Mộ Nhất Tuấn đưa cô đến chỗ ngồi.

Tăng Hảo gật đầu.

Hôm nay có không ít nghệ thuật gia xuất hiện ở đây, tuy Tăng Hảo không biết nhiều nhưng từ những cái bắt tay và cách nói chuyện thân thiện của họ, cô đoán được họ đều là những nhân vật đứng đầu trong nhiều lĩnh vực. Mộ Nhất Tuấn ngồi ở hàng ghế đầu tiên, thỉnh thoảng lại có người chủ động đến bắt chuyện với anh, đa số anh đều lịch sự đáp lại nhưng không tỏ ra quá nhiệt tình. Chỉ có một ông lão được nhân viên dẫn đến, run rẩy đi về phía anh, lúc này Mộ Nhất Tuấn mới đứng dậy, cúi đầu đầy kính trọng rồi ôm lấy ông lão, rất trang trọng.

Tăng Hảo ngồi đó lặng lẽ quan sát Mộ Nhất Tuấn. Chẳng bao lâu sau, tiếng bàn luận vang lên từ chỗ hai cô gái trẻ ngồi cạnh.

“Nhìn đi, anh ấy chính là Mộ Nhất Tuấn.”

“À?”

“Ghế thứ 7 bên trái, hàng đầu tiên... Anh ấy quay lại kia.”

“Thật á? Thật là anh ấy sao? Vừa nãy lúc vào đây tớ có nhìn thấy anh ấy, cứ nghĩ đó là người mẫu hoặc nam diễn viên không nổi tiếng nào đó. Trông anh ta cũng không giống bậc thầy trong nghệ thuật nhĩ, đẹp trai chết mất...”

“À này, có phải chúng ta nói to quá không... Hình như anh ấy nhìn về phía chúng ta đấy!”

Đúng là Mộ Nhất Tuấn có liếc nhìn, nhưng dĩ nhiên không phải nhìn họ mà anh bình tĩnh đưa mắt liếc qua Tăng Hảo, dường như muốn xác nhận xem cô có ngoan ngoãn chờ mình ở đó không?

Tăng Hảo vội nở nụ cười và gật đầu, Mộ Nhất Tuấn thu ánh mắt lại, quay đi, ngồi xuống, vắt chéo hai chân.

Buổi diễn thuyết chính thức bắt đầu, sau khi lãnh đạo Bộ Văn hóa phát biểu, nhân vật lên sân khấu phát biểu sau đó chính là các bậc thầy nghệ thuật. Có người mang phong cách dí dỏm hài hước, có người mang phong cách sắc bén, sâu sắc, có người thì chín chắn điềm đạm, khiến người ta buồn ngủ.

Không có chủ đề giống với mấy diễn giả trước, người thì lo lắng về thực trạng giáo dục nghệ thuật ở Trung Quốc hiện nay, hay phê bình sự thiếu sót của chủ nghĩa hậu hiện đại, hay châm biếm sự phân tán sa đọa của “nghệ thuật mạng”, bài diễn thuyết của Mộ Nhất Tuấn ngắn gọn trôi chảy, nội dung cũng đơn giản, chủ yếu bàn luận về niềm vui mà nghệ thuật mang đến.

Anh chỉ nói trong 40 phút ngắn ngủi, cuối cùng còn trích dẫn câu chuyện của Ludwig Wittgenstein[1] và học trò.

[1] là một nhà triết học người Áo, người đã có công đóng góp quan trọng trong logic, triết học về toán, triết học tinh thần và triết học ngôn ngữ.

“Ludwig Wittgenstein nói, nếu suy cho cùng triết học chỉ là việc dùng những từ ngữ khó hiểu để nói về một đạo lý hoặc là can đảm dán lên một sự việc hoặc một sự vật nào đó một cái nhãn riêng biệt, mà không phải dùng cách nói đơn giản nhất, những từ ngữ phổ thông dễ hiểu nhất để trần thuật cho người ngoài nghe về những đạo lý mớ mớ nhất trong cuộc sống thì sự tồn tại của triết học sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Ở điểm này, nghệ thuật cũng giống như triết học, nếu đến cuối cùng, nếu không phải để thể hiện một cuộc sống mớ mớ nhất, đơn giản và dễ hiểu nhất thì nó hoàn toàn là vô nghĩa. Tôi không phản đối bất kỳ trường phái nào, cũng không dằn hàng ngang, tồn tại tức là có lý, vấn đề là có thể tồn tại bao lâu, dĩ nhiên việc này cứ giao cho thời gian định đoạt là được. Cái tôi có thể làm chỉ là đại diện cho chính mình, thể hiện chính mình, nói với đồng đạo các bạn rằng, nghệ thuật chính là một bát com trong mâm com, một cái ghế mà bạn ngồi, một đôi giày mà bạn đi, nghệ thuật có thể cách bạn rất gần, nó không phải tri âm tri kỷ, về bản chất, nghệ thuật cũng giống như...” Nói đến đây, Mộ Nhất Tuấn dừng lại một lát, nhìn viên phấn trong tay: “Giống như viên phấn này, chỉ là một danh từ, một cách gọi mà thôi, bạn không cần phải kính nể hai chữ này. Nếu bạn kính nể và sợ hãi hai chữ đó, dần dần đây nó ra ngoài những nhu yếu phẩm cần thiết trong cuộc sống, bạn cảm thấy mình không cần có nó, cho rằng thứ đồ vật này chẳng có một chút giá trị sử dụng nào, thì đó chính là nỗi bi ai của nó.”

...

Giọng nói hạ thấp xuống, anh ngẩng lên, trong lơ đãng chạm phải tầm mắt của Tăng Hảo, chỉ khựng lại một giây, thế rồi anh hơi ngước lên, nhìn người dẫn chương trình, ý bảo phần của mình đã xong.

Tăng Hảo nín thở, hai tay nắm chặt lại, trong tai là sự im lặng ngắn ngủi. Khoảnh khắc đó, cô thấy rõ sự chắc chắn, trí tuệ, phong thái và tu dưỡng trong mắt anh, dường như đã hiểu được lý do tại sao Hạ Nại lại si mê Mộ Nhất Tuấn đến thế.

Sau khi kết thúc, tất nhiên có rất nhiều vây lấy Mộ Nhất Tuấn, trong đó đa số là nữ. Nữ học giả, nữ học trò, nữ phóng viên, nữ lãnh đạo, nữ nhân viên...

“Thầy Mộ, tôi có một câu hỏi.”

“Thầy Mộ, tôi còn có điểm chưa rõ.”

“Thầy Mộ, thầy có cái nhìn như thế nào về thực trạng giáo dục nghệ thuật hiện nay?”

Vì quá nhiều người hỏi nên Mộ Nhất Tuấn bị vây kín ba vòng trong, ba vòng ngoài. Tất nhiên trong mắt Tăng Hảo, đám phụ nữ này ai nấy đều có dụng ý khác ngoài lời nói, nếu không thì tại sao lúc đặt câu hỏi lại phải nháy mắt, hơi mím môi, nói bằng giọng ồm ồm, khuỷu tay “chằng may” và phải ngước thầy Mộ hết lần này đến lần khác, sao phải liên tục vén tóc?

Lúc Tăng Hào tiến về phía đó, cô bị chiếc giày cao gót rất cao của người phụ nữ đằng trước giẫm lên rất mạnh.

“Ồi.” Tăng Hào không nhịn được khẽ rên lên.

“Xin lỗi, tôi không trông thấy cô.” Người phụ nữ quay lại, tỏ vẻ áy náy: “Không sao chứ?”

Mộ Nhất Tuân – mặt trắng giữa cả trời sao - chột lên tiếng: “Tăng Hào.”

“Tôi ở đây.” Tăng Hào vội vàng giơ tay báo hiệu.

“Cẩn thận một chút, đừng để bị giẫm đạp nữa.” Mộ Nhất Tuân như vô tình nhắc nhở cô, tay cầm bút bị nước, tiếp tục giải thích cho đám người “hiếu học”.

Nhưng một câu hỏi thăm chu đáo ân cần của anh khiến tất cả các nữ đồng bào đều nhất tề quay lại, nhìn Tăng Hào bằng ánh mắt phức tạp.

“Cô ta là ai thế?” “Bạn gái của thầy Mộ?” “Đừng nói lung tung, thầy Mộ là người độc thân, độc thân đấy, trong hồ sơ trên trang web đánh dấu anh ấy là người độc thân mà.” “Trên ngón áp út cũng không đeo nhẫn” “Nhưng tại sao lại nói năng dịu dàng với cô ấy thế?” “Rốt cuộc có phải bạn gái thầy Mộ không?”

Tăng Hào thấy hơi xấu hổ nhưng Mộ Nhất Tuân không nói gì, cô cũng không thể chủ động giải thích, dù sao đây cũng là địa bàn của thầy Mộ, chỉ đành chờ thầy Mộ đích thân giải quyết thôi.

Nhưng... đợi rất lâu Mộ Nhất Tuân cũng không giải thích Tăng Hào là ai, dù bị bao vây, anh vẫn rất điềm tĩnh, hoàn toàn không để ý đến những lời xì xào đó. Thế là trong ánh mắt dần trở nên “căm hận” của các nữ đồng bào, Tăng Hào chột dạ.

Thầy Mộ, tại sao thầy không giải thích? Thầy không biết trong những tình huống đông người, nhất là trong những hoàn cảnh có phóng viên, không lên tiếng cũng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận sao?

(Tác giả: Hào Hào, với chỉ số IQ và EQ của thầy Mộ, sao anh ta có thể không biết được chứ? ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩ tác giả nhắc nhở con vẫn nên thành thật một chút, đừng có múa rìu qua mắt thợ)

Tăng Hào chột dạ thành ra hơi nóng nảy.

Mộ Nhất Tuân ngược lên nhìn cô rồi nhẹ giọng nói: “Cố chịu thêm chút nữa, xong việc chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà hàng đối diện.”

Mọi người trợn mắt nhìn.

Lần này, Tăng Hào không cần giải thích nữa vì bây giờ thì không sao giải thích được nữa rồi.

Khi thời gian “nhiệt tình trả lời” kết thúc, Mộ Nhất Tuân đứng dậy, bỏ chiếc bút trên tay vào túi áo rồi nâng cổ tay xem đồng hồ: “Đi thôi.” Nói xong, đôi chân dài của anh bước ra ngoài.

Có thể nói là phong thái tuyệt đỉnh...

Tăng Hào ngoan ngoãn theo sau chân anh, cảm giác sau lưng rất đau, hơi ngoái đầu lại thì thấy rất nhiều ánh mắt “ai oán” đang nhìn chằm chằm vào lưng mình.

*

Ra khỏi viện nghệ thuật, Mộ Nhất Tuân đưa Tăng Hào đến nhà hàng gia đình ở đối diện ở để giải quyết bữa trưa. Tăng Hào vốn định hào phóng tuyên bố: “Bữa cơm này tôi mời, thầy Mộ đừng tranh với tôi”, nhưng vừa nhìn thấy người phục vụ mặc đồng phục màu đen có viền vàng mở cửa cho khách, Tăng Hào quăng ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Chỉ thoạt nhìn thôi đã biết nơi này không rẻ rồi.

Thôi, đừng nên cậy mạnh thì hơn!

Đột nhiên ánh mắt chạm tới một chiếc Aston Martin Virage màu đen, Tăng Hào vội dừng bước. Ông quần màu xám được là phẳng đến không có một nếp nhăn nào, đôi giày da đã chứng minh thân phận, cho đến dáng người tâm thước thân quen hoàn toàn lọt vào mắt cô, thế mà đột nhiên cô lại quên rồi tầm mắt khỏi đó.

Việt Tích Đình xuống xe, vòng ra vị trí ghế lái phụ, đích thân mở cửa xe rồi đỡ mỹ nhân bên trong xuống.

Đang là mùa hạ, mỹ nhân mặc một chiếc váy liền không tay màu tím, mái tóc đen nhánh mềm mại buông xõa, để lộ cánh tay trắng như củ sen, thoải mái vịn vào cánh tay Việt Tích Đình. Việt Tích Đình cười dịu dàng với cô gái đó, hai người cúi sát đầu, thì thầm nói chuyện thật thân mật.

Họ dựa lên đầu xe, cử chỉ quá đỗi thân mật, thậm chí còn có thể trông thấy Việt Tích Đình véo nhẹ mũi cô gái, thấp giọng trêu chọc: “Hả? Em thật sự muốn thách thức sự chịu đựng của anh chứ?”

Đúng là người đẹp xe đẹp, thu hút ánh mắt của bao người.

“Thưa cô.” Đúng lúc này, phục vụ nhắc cô gái đã quên cả việc đi tiếp.

Tăng Hảo hoàn hồn, thấy Mộ Nhất Tuân đã vào trong, cô bèn định thần lại, cũng theo anh vào trong, nhưng trái tim cô như bị dao đâm, trào lên nỗi đau sâu sắc.

Góc tác giả:

Chương này đã cho anh zai Việt xuất hiện, tất nhiên là rất ít đất diễn == vì thầy Mộ không chịu để người ta cướp mất khả năng được người khác chú ý của thầy.

Thầy Mộ muốn ánh mắt của tất cả mọi người phải một lòng một dạ hướng vào thầy. Bắt đầu là thầy, quá trình là thầy, kết thúc và ngoại truyện, đều phải là thầy, là thầy, là thầy...

Tôi nghĩ mọi người sẽ chán thầy mất, thầy Mộ ạ!

~(≥▽≤)~ hahaha, chương này Hảo Hảo của chúng ta đã sập bẫy của thầy Mộ... Không biết sáng tỏ thế nào, không biết giải thích thế nào.

Hạ Nại nhiệt tình, chủ động, xinh đẹp, ưu tú sẽ chủ động tấn công thầy Mộ, các bạn đoán xem cô ấy có thành công không nào? (Đáp án rõ ràng rành, hồi hộp chờ đợi nhé -.-)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mộ Nhất Tuân gọi bốn món, đều thiên về các món thanh đạm, đó là phong cách của anh, nhưng lúc đóng quyển thực đơn lại, anh bình thản bồi thêm một câu: “Lấy thêm một suất bánh pudding quả óc chó rưới đường cô đặc nữa.”

Đang uống nước, nghe thấy vậy, Tăng Hảo sững người, nghĩ bụng: bánh pudding quả óc chó rưới đường cô đặc?

Đồ ăn lần lượt được dọn lên, hai người ngồi đối diện với nhau cùng ăn cơm, không ai nói với ai câu nào. Mộ Nhất Tuân rõ ràng là người không thích nói chuyện trong bữa cơm, còn Tăng Hảo thì nghĩ đến bầu không khí kỳ quái trong hội trường viện nghệ thuật ban nãy, cũng biết bây giờ không nói năng gì là tốt nhất.

Ăn được một nửa thì phục vụ mang món tráng miệng lên, chính là món bánh pudding quả óc chó rưới đường cô đặc mà Mộ Nhất Tuân thêm vào ban nãy.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Mộ Nhất Tuân, phục vụ đặt món bánh trước mặt Tăng Hảo rồi lui ra.

“Món này đặc biệt gọi cho tôi sao?” Tăng Hảo cầm chiếc thìa nhỏ lên, gõ nhẹ lên món bánh pudding mịn màng, đáng yêu, vô cùng đàn hồi kia.

“Cô không thích ăn món ngọt à?” Mộ Nhất Tuân buông thìa xuống, cầm chiếc khăn ẩm vừa phải lên lau tay, giọng nói rất nhẹ nhàng.

“Thích chứ, tôi rất thích ăn món ngọt.” Tăng Hảo nói: “Cảm ơn ngài.”

“Chắc tôi không hơn cô nhiều tuổi đâu nhỉ?”

Tăng Hảo phản ứng rất nhanh, anh ta đang phản đối cách xưng hô của cô đây mà, cô bèn sửa lại: “Không đâu, anh còn rất trẻ.”

Mộ Nhất Tuân khẽ gật gù, lấy chiếc di động đang không ngừng rung lên trong túi áo ra, cúi xuống lẳng lẳng nhấn tin.

“Tôi ra ngoài gọi điện một lát.” Anh đứng dậy, liếc nhìn Tăng Hảo: “Cô cứ ăn từ từ.”

Tăng Hảo ăn xong món tráng miệng, lại gọi thêm một chén trà, bấy giờ Mộ Nhất Tuân mới quay lại.

“Điện thoại công việc à?” Tăng Hảo hỏi.

“Điện thoại ở nhà.” Mộ Nhất Tuân trả lời ngắn gọn.

Tăng Hảo không hỏi thêm nữa.

Ăn gần xong, trước khi ra về, Tăng Hào đứng dậy đi toilet, giải quyết xong “vấn đề cá nhân”, cô trông thấy Việt Tích Đình trên đường trở lại bàn ăn.

Việt Tích Đình đang đứng nói chuyện điện thoại bên cạnh tấm rèm trúc của phòng bao riêng, quay lưng về phía Tăng Hào, dáng người tầm thước mà lạnh lùng, giọng nói vẫn trầm khàn êm tai, mới quen thuộc làm sao!

“Phải, Duyệt Đôn là công ty đầu tiên chọn hình thức EMC[1] ở thành phố này, chúng ta phải trở thành công ty quản lý năng lực tốt nhất, trở thành tập thể chuyên nghiệp nhất, không thể để xảy ra một chút sơ suất nào.” Vừa nói, ngón tay xương xương của anh bắt gác gỗ nhẹ lên tấm rèm trúc: “Còn nữa, lão Lý, tôi là người phụ trách chính của hạng mục này. Về sau có vấn đề gì, cho dù chỉ là những vấn đề rất nhỏ, anh nên trực tiếp tìm tôi, không cần báo cáo với sếp Trình.”

Tăng Hào tiến thêm một bước.

Việt Tích Đình ừm một tiếng rồi mỉm cười: “Được rồi, chuyện lớn cả đời tôi còn cần anh quan tâm à? Ai nói tôi là người cuồng làm việc? Bây giờ tôi đang đưa bạn gái ra ngoài ăn cơm đây.”

Bước chân Tăng Hào thoáng khựng lại, nhưng sau đó cô sải bước nhanh hơn.

Việt Tích Đình hơi ngẩng lên, nhìn những hoa văn vẽ trên tấm màn trúc như đang nghiên cứu, giọng nói thoải mái hơn nhiều: “Ngoài cô ấy ra thì còn là ai được? Từ trước đến nay tôi chỉ có một cô bạn gái đó thôi, chưa bao giờ thay đổi.”

“Cẩn thận.” Nhân viên phục vụ bụng khay đi tới, đúng lúc lên tiếng nhắc nhở Tăng Hào đang vội vã đến mức suýt va phải mình.

Việt Tích Đình thoáng nhìn thấy một bóng người, anh ta bèn nghiêng người một cách tự nhiên, nhìn chăm chú về phía đối diện, cánh cửa căn phòng bao riêng kia chậm rãi đóng lại.

“Tích Đình.” Cô gái trong phòng cao giọng gọi anh, giọng nói dịu dàng thân thiết: “Canh của anh nguội rồi, có chuyện gì lát nữa hãy nói.”

Đã nói chuyện xong, Việt Tích Đình quay lại trở về phòng, đưa tay vuốt ve gương mặt cô gái.

*

Mộ Nhất Tuấn lái xe đưa Tăng Hào về văn phòng. Tình hình giao thông rất tệ, lúc chờ đèn đỏ, anh mở ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc lá, lấy ra một điếu bỏ vào miệng, lấy bật lửa ra châm lửa, cả quá trình ấy được thực hiện rất trôi chảy thành thạo.

Hình như mỗi lần chờ đèn đỏ anh đều hút một điếu, Tăng Hào nghĩ bụng.

Lúc làn khói vẩn vút bốc lên, anh mới bất giác nhớ ra còn có Tăng Hào bên cạnh, bèn hỏi: “Cô không đề bụng chứ?”

“Anh cứ tự nhiên.”

Anh hạ cửa xe xuống rồi lặng lẽ hút thuốc. Lúc hút, luồng khói xám nhạt quanh quẩn trên gương mặt anh, ngón tay xương xương kẹp điếu thuốc trông thật tao nhã, các đốt ngón tay là lướt, thông thả, khí nóng khiến ngón tay anh biến thành màu hồng nhạt.

Đèn đỏ rất lâu, một vài xe dừng phía trước đã tắt động cơ, có vài tài xế taxi quen nhau còn hạ cửa xe xuống quay ra tám chuyện.

Cách đó không xa truyền đến tiếng nhạc của Thái Cẩm, hình như đó là một cửa hàng bán băng đĩa buổi chiều.

Tăng Hào nhận ra rằng mình không cách nào tập trung được, đầu óc cứ để tận đâu tận đâu, có lẽ vì thời tiết nóng bức quá, ánh nắng gay gắt khiến cô mệt mỏi, hoặc là vì lý do khác nữa.

“Tăng Hào.” Mộ Nhất Tuấn lên tiếng, dụi điếu thuốc vào gạt tàn trong xe, giọng nói trầm ngâm có hơi khàn: “Cô đang nghĩ gì vậy?”

Tăng Hào ngước lên, không kịp phòng thủ chạm phải ánh mắt đen láy trong trẻo của anh.

Cô đưa tay kéo dây đeo của túi xách: “À, tôi nghĩ đến hồi học cấp ba.”

“Cô học cấp ba trường nào?” Anh hỏi.

“Nhất Trung.”

“Không tệ, ban khoa học tự nhiên của trường đó rất nổi tiếng.”

“Ừm, đã từng có một số thủ khoa khối khoa học tự nhiên của tỉnh là học sinh của Nhất Trung, thủ khoa toàn quốc cũng có.” Tăng Hào nói: “Bao quanh sân thể dục của Nhất Trung có trồng rất nhiều phượng vĩ, tháng năm, tháng sáu lúc cây nở hoa, nhìn từ xa sân trường đó rực, giống hệt một biển lửa.” Cô nghĩ một lát rồi hỏi: “Cấp ba anh học trường Học Ngật đúng không?”

Thầy Chu từng nói thầy Mộ là bạn học cấp ba của mình.

“Phải.”

Học Ngật là một trong số các trường trọng điểm của thành phố H, nổi tiếng cả nước với phong cách học tập dân chủ tự do, đồng phục của trường Học Ngật rất đẹp, đồng phục mùa đông của nữ sinh là áo len mang họa tiết Houndstooth, áo vest xanh lam và váy dài cùng màu, khiến các trường khác vô cùng ghen tỵ. Học Ngật còn có một điểm đặc biệt nữa là có rất nhiều đôi yêu nhau trong trường, trong đó nổi tiếng nhất là một đôi cùng thi đỗ đại học Phục Đán, sau khi tốt nghiệp cùng đi California học nghiên cứu sinh ở phân hiệu của đại học Santiago rồi kết hôn ở đó.

“Học Ngật là trường có nhiều học sinh yêu sớm nhất, đúng rồi, anh có yêu sớm không?” Tăng Hảo thuận miệng hỏi.

“Học cấp ba đã 16 tuổi rồi, đứng ra không thể gọi là yêu sớm” Mộ Nhất Tuấn nói: “Nhưng hồi cấp ba tôi không yêu đương gì cả.”

“Vi tập trung cho việc học hành đúng không?” Tăng Hảo từng nghe Chu Học Dịch nói Mộ Nhất Tuấn là người toàn tài, hồi còn đi học, môn nào anh cũng đứng đầu khối.

Mộ Nhất Tuấn gãi tay, mu bàn tay đặt lên trán: “Lúc đó rất bận, về nhà ngoài việc phải làm bài tập, ôn bài chuẩn bị thi, còn phải tranh thủ thời gian rảnh rồi vẽ tranh, nặn tượng nên cơ bản là không có thời gian tìm bạn gái. Trong ấn tượng của tôi, ba năm đó trôi qua rất nhanh, nhanh đến nỗi mở mắt ra đã sang ngày mới, nhắm mắt lại thì đã hết ngày, thấy hơi mơ hồ.”

Mơ hồ? Từ này thật không phù hợp với thầy Mộ...

“Cô thì sao?”

“Hả?” Tăng Hảo thoáng ngạc nhiên.

“Tôi hỏi cô hồi học cấp ba đã từng yêu chưa?” Mộ Nhất Tuấn buông cánh tay xuống, thoải mái đặt lên đùi, ánh nắng chiếu qua mắt anh khúc xạ ra một luồng sáng. Lúc hỏi cô, giọng anh rất trầm, rất nhỏ, nhỏ đến mức trong xe như vang lên tiếng vọng.

“Tôi à?” Tăng Hảo rũ mắt: “Có thể xem như đã từng yêu một lần.”

Nếu Việt Tích Đình thật lòng với cô thì đó cũng xem như một lần yêu đương thật sự.

Nhưng Việt Tích Đình cẩn thận, tức trí đa mưu, cuối cùng để lại cho cô một chân tướng lạnh lùng và bạc bẽo: “Chẳng phải cô luôn rất muốn có được tôi sao? Cô vẫn luôn chủ động mà. Và lại, tôi đã chiều chuộng đủ dành cô lâu như vậy, muốn được báo đáp một chút cũng không quá đáng đúng không?”

“Tăng Hảo, cô khờ khạo đến mức cho rằng tôi thật sự thích cô sao? Một cô bé miệng còn hơi sữa như cô có điểm nào đáng để tôi thích?” Tay anh ta nâng cằm cô, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dò xét gương mặt hải hùng của cô.

Nhưng cô không chỉ đơn thuần là hâm mộ, sùng bái anh ta, mà cô thật lòng thích anh ta, hy sinh, cố gắng để được ở bên anh ta. Cô biết rõ khoảng cách tồn tại giữa hai người, cô bằng lòng bù đắp, cô muốn bản thân trở nên thật vĩ đại, thật độc lập, có lý tưởng, có mục tiêu sống, cô muốn một cuộc sống oanh liệt sôi nổi, như thế cô mới có tư cách đứng cùng anh.

Cô vẫn luôn xem tình yêu đó là chuyện lớn, còn anh ta thì chỉ đùa bỡn mà thôi.

Anh ta hành động rất tự nhiên, hoàn toàn không có gì gượng ép, giả dối mà giống hệt như thật tâm, như gần như xa, khiến cô có cảm giác như ngấm hoa trong sương.

Anh ta hướng dẫn cô làm bài tập, giúp cô giải đáp điểm khúc mắc trong kỳ thi, thường kem cho cô mỗi khi cô giành được thành tích tốt. Anh ta rất bận rộn nhưng sẽ dành thời gian đưa cô đi dạo trong hiệu sách, đạp xe quanh hồ, thậm chí còn cùng cô đến viện bảo tàng thiên văn. Thỉnh thoảng bỏ quên cô, vào lúc cô đang tự hỏi không biết mình đã sai ở điểm nào, đang hối hận vô cùng thì lại nhận được tin nhắn của anh ta, một cái mặt cười âm ỉ, một câu “Ngày mai anh rảnh, cùng em ra ngoài thư giãn một chút, em muốn đi đâu nào?” khiến trái tim đang chìm xuống tận đáy của cô lại trôi lên lần nữa.

Cô thích khi làm bài tập, anh cúi xuống, cầm bút của cô viết công thức lên vở cô; cô thích mái tóc anh vừa cắt xong, tóc mai gọn gàng như dao; cô thích khi anh dạy cô cách dùng kính thiên văn, đôi môi mỏng cong lên thành một độ cong rất hào hứng phấn khởi; cô thích cùng anh ngồi trên thảm, lưng hai người áp sát vào nhau vui vẻ đọc sách của mình; cô thích nhìn trộm anh ngửa đầu tựa vào ghế sofa ngủ trưa, vẻ trầm tĩnh nhưng điển trai khi ấy của anh; cô thích ngửi mùi áo phông mà anh thay ra sau khi thể dục, trên đó có mùi mồ hôi nóng hổi của anh...

Ngoài những việc đó, anh luôn rất lãnh đạm với các cô gái khác, khiến cô có ảo giác mình là người đặc biệt nhất.

Thế rồi cô dùng hết sức bình sinh quyết định thổ lộ với anh. Lúc ấy họ thành thoi ngồi trên ghế bên bờ sông, nghe xong anh dịu dàng xoa đầu cô, còn nghiêm túc nói: “Hảo Hảo, nhiệm vụ của em bây giờ là học tập. Khi nào em thi đỗ đại học, anh sẽ đích thân đến nói với bố em về chuyện của chúng ta.”

“Thật sao?”

“Đĩ nhiên rồi.” Anh nghiêng người sang, đặt trán mình lên trán cô, giọng nói nhỏ nhẹ và yêu chiều: “Tiểu công chúa của anh, em mới ngần này tuổi, anh lớn hơn em rất nhiều mà còn không vội thì em vội gì chứ?”

Lúc ngược lên, cô thấy ánh mắt sáng rực đầy tinh thần của anh, trong con ngươi trong trẻo sáng như ngọc kia có hình ảnh thu nhỏ của cô.

“Còn một điểm quan trọng nữa.” Anh đỡ thắt lưng cô để cô ngồi vững trên đùi mình, mỉm cười: “Bây giờ anh chưa có đủ tiền.”

“Không sao.” Cô nói: “Em không để ý đến nó.”

“Nhưng anh để ý.” Anh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Anh không muốn thất bại bởi những chàng trai bên cạnh em, bất kể là phương diện nào.”

Khi đó vì bố nên những người cô quen biết đều là con nhà giàu đời thứ hai, đều là công tử của một gia tộc nào đó, tiểu thiếu gia nhà họ X, trên người họ mang đến cảm giác ưu việt do xuất thân đem lại, trong người chảy dòng máu hoa mỹ hào nhoáng, kiêu căng có thừa, Tăng Hảo có cảm giác từng hành động của họ đều chẳng ra sao, đến một chút cảm giác khi tiếp xúc cũng không có.

Cô chỉ thích Việt Tích Đình, anh Việt của cô.

“Em chưa bao giờ so sánh anh với họ.” Tăng Hảo kiên định nói, “Em cũng chưa bao giờ nghĩ tới họ.”

Nghe thấy vậy anh liền ôm chầm lấy cô, đặt cô hàng rào bằng đá khảm hoa ven sông, hai tay vòng quanh người cô, nhìn cô rồi mỉm cười. Gió sông thổi bay mái tóc ngắn của cô, mái tóc lôm chôm khiến cô thấy ngứa, trong lúc lơ đãng, anh đột nhiên giả vờ buông tay khiến cả người cô đổ về phía sau, Tăng Hảo sợ quá liền hét ầm lên, may mà ngay giây sau đó anh đã kéo cô vào lòng mình đúng lúc, vỗ nhẹ lên lưng cô đầy an ủi, giọng uy hiếp: “Từ bây giờ trở đi em không được phép liếc mắt nhìn họ, càng không được hẹn họ ra ngoài chơi, nếu bị anh phát hiện anh sẽ thả em xuống sông cho cá ăn.”

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt bình thản nhưng mạnh mẽ nhưng bầu trời ngày đông bao la tĩnh mịch, giọng nói thật trầm: “Anh nói thật đấy, nếu thích anh em chỉ được phép có một mình anh thôi.”

Nỗi hoảng hốt của cô còn chưa hết, áp chặt người lên vòm ngực rộng lớn nóng bỏng của anh, nhìn nét mặt nghiêm túc của anh, cô phát hiện lòng bàn tay bé nhỏ của mình đầy mồ hôi.

Anh đột nhiên bật cười, hôn lên môi cô: “Nhát gan thế cơ à?”

Góc tác giả "tự kỷ":

Chương này chắc chắn thầy Mộ thấy rất khó chịu, vì có người định cướp đi sự chú ý của mọi người.

Khi thầy xem kịch bản và quyết định làm nam chính, thầy hoàn toàn không để ý câu chuyện này có nam phụ! Xem lướt qua dàn diễn viên, thầy hài lòng khép kịch bản lại, dĩ nhiên cảm thấy từ đầu đến cuối kịch bản chỉ có một người đàn ông là mình. (Thầy Mộ, điều này, điều này sao có thể là sự thật được chứ?)

╰(▽)╯ Càng không thể biết được cảm xúc của Hảo Hảo lại thay đổi vì anh trai Việt. Thầy sẽ tức giận cho coi!

PS: Lúc Hảo Hảo quen anh zai Việt, anh zai Việt còn nghèo rớt mùng tơi, còn Hảo Hảo thì rất giàu có, bây giờ Hảo Hảo là kẻ bần hàn còn anh zai Việt lại là phú hào “hoành tráng”, dĩ nhiên anh zai Việt cũng là ảnh đế của phái hành động.

Đây chính là sự thực tàn khốc.

Nhưng mà...

Thầy Mộ (cơ ngực của thầy Mộ) là ảo mộng... là của Hảo Hảo.

PS: Đã chỉnh sửa lại, vừa nãy có bạn nghe thấy Hảo Hảo nói rất thích mùi mồ hôi trên người anh zai Việt, hình như hơi ghê ghê? Khả khả khả khả, vì thế nên bạn sẽ biết sự áp bức trời buốt, ánh nắng, roi da, xích sắt, đồng phục gì đó của thầy Mộ đều không làm khó được Hảo Hảo, Hảo Hảo sẽ sung sướng mà hưởng thụ!!!

Bạn Nấm đang cố đẩy nhanh tiến độ nhưng mà độ sung đã giảm, dạo này bạn lười và oải lắm nhé, yêu cầu các bạn đọc giả tàu ngầm trời ngay lên mặt nước ủng hộ bạn Nấm đi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tăng Hảo không nói tiếp, Mộ Nhất Tuấn cũng không hỏi thêm, anh mở to hai mắt.

Đúng lúc này thì đèn đèn xanh, các xe phía trước lục tục nổ máy, anh lặng lẽ nhìn thẳng về phía trước, khép lại câu chuyện ban nãy.

Xe taxi cách đó không xa vẫn bật ca khúc “Bến phà” của Thái Cẩm.

Đề em tiễn biệt anh

Em nhẹ nhàng rút tay mình ra

Biết rằng nỗi nhớ sẽ ăn sâu

Năm tháng sẽ ngừng trôi

Dòng lệ nóng bỏng trong lòng chảy thành sông

Dòng lệ nóng bỏng trong lòng chảy thành sông

*

Nhiệm vụ công việc trong khoảng thời gian sau đó cũng không căng thẳng. Mộ Nhất Tuấn chỉ chấp nhận một lời mời cá nhân vẽ tranh cho một ông nhà giàu sống khá kín đáo nên khi ông nhà giàu ấy cùng nhân viên hạ mình đến tận phòng làm việc của Mộ Nhất Tuấn, ngay từ ánh mắt đầu tiên Tăng Hảo đã thấy ông lão này quen quen, đầu cô chuyển động một lát rồi lập tức cho ra đáp án. Ông lão này chẳng phải chính là người mà Mộ Nhất Tuấn đã ôm chầm lấy trong viện nghệ thuật ngày nọ sao?

Để hoàn thành tác phẩm được tốt hơn, thời gian vẽ tranh buổi chiều của Mộ Nhất Tuấn cũng được kéo dài hơn, từ hai giờ đến bốn giờ trước kia đổi thành từ hai giờ đến năm giờ, nhiều khi đến giờ tan sở mà căn phòng ngay sát cạnh phòng làm việc của Tăng Hảo vẫn đóng kín, tấm bảng “xin đừng làm phiền” vẫn treo trên cửa.

Cô không dám làm gián đoạn quá trình sáng tác của anh bèn rón rén rời khỏi văn phòng rồi cẩn thận đóng cửa lại, nhưng sẽ gửi tin nhắn cho anh lúc đã yên vị trên xe bus, báo cho anh biết mình về trước, nhắc anh đừng quên ăn bữa tối.

Sở Doanh cũng thường xuyên đến văn phòng nhưng đa số đều vào lúc Mộ Nhất Tuấn vẽ tranh, thấy cánh cửa đóng kín anh ta liền chạy sang phòng tám chuyện với Tăng Hảo, nhân tiện ăn vụng đồ ăn vặt trên bàn của Tăng Hảo.

“Em gái Hảo Hảo, nói thật cho anh nghe, em có phải bà con xa của Mộ Nhất Tuấn không?”

Tăng Hảo phì cười, lắc đầu: “Em đã nói rất nhiều lần rồi mà, không phải đâu.”

“Trước đây cũng không quen biết anh ta?”

“Hoàn toàn không quen.” Tăng Hảo nói: “Công việc này là do thầy Chu của em giới thiệu, thầy Chu là chủ nhiệm trước đây của em kiêm người phụ trách trung tâm giới thiệu việc làm cho sinh viên trong trường, phụ trách vấn đề giới thiệu việc làm cho tại em.” Cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Vì em còn phải thi nghiên cứu sinh nên kế hoạch ban đầu là kiếm việc làm tạm trong một thời gian, vừa làm vừa ôn tập nhưng thầy Chu nói công việc ở đây không nhiều, nội dung công việc cũng có liên quan đến quản lý hành chính, xem ra khá thích hợp với em nên cô vũ em đến xem thử.”

“Công việc không nhiều, lương cao, lại còn có nhiều đồ ăn thế này.” Sở Doanh nói với vẻ đầy hàm ý: “Từ bao giờ Mộ Nhất Tuấn lại biến thành người hào phóng, dễ tính thế nhỉ?”

Trước khi về, Sở Doanh để lại hai tấm vé vào cửa của buổi biểu diễn: “Đưa cho Mộ Nhất Tuấn giùm anh, bắt anh ta phải đi cổ vũ.”

Tăng Hảo xem tấm vé một lượt, đây là buổi biểu diễn của một ban nhạc Rock and Roll ở miền Bắc, tên của ban nhạc là: ngày thứ bảy. Thời gian: đúng bảy giờ tối ngày kia, địa điểm là trung tâm thể dục thể thao.

Đến khi Mộ Nhất Tuấn ngừng sáng tác, rửa sạch tay rồi bước ra, Tăng Hảo liền đem vé biểu diễn cho anh.

Anh nhận lấy rồi cúi xuống xem qua một lượt.

“Ngài Sở nói muốn ngài đi cổ vũ.”

Anh khẽ gật đầu rồi đặt luôn hai vé lên bàn.

Giờ tan sở của hai ngày sau đó, Tăng Hảo xách túi đi ra ngoài, đúng lúc Mộ Nhất Tuấn cũng bước tới, cầm chìa khóa ô tô trong tay.

“Mộ Nhất Tuấn, đừng quên đi xem buổi biểu diễn, bảy giờ đúng, ở trung tâm thể dục thể thao.” Tăng Hảo mỉm cười nhắc nhở.

Mộ Nhất Tuấn gật đầu, giơ tay đóng cửa, dưới ánh đèn màu ấm trên hành lang đáng người cao ráo chiếu lên tường trắng tạo thành một cái bóng hoàn hảo.

“Anh đi cùng bạn à?”

“Không hẹn bạn.” Giọng nói của Mộ Nhất Tuấn hơi khàn.

Tăng Hảo đoán hôm nay anh lại hút thuốc. Anh thuộc kiểu người hề hút thuốc là giọng nói sẽ trở nên trầm khàn.

“Cô muốn đi xem không?” Anh hỏi rất tự nhiên.

Tăng Hảo còn chưa có phản ứng gì thì Mộ Nhất Tuấn đã nói tiếp: “Nếu cô có hứng với Rock and Roll.”

*

Lúc tới trung tâm thể dục thể thao là 6 giờ, Mộ Nhất Tuấn chọn một cửa hàng rất đông khách trông có vẻ sạch sẽ nhất ở gần trung tâm thể dục thể thao, đưa Tăng Hảo vào ăn cơm.

6 giờ 45 phút mới mở cửa cho khách vào, Tăng Hảo đi theo sau Mộ Nhất Tuấn, vào trong cùng đoàn người rất lịch sự và có trật tự.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Mộ Nhất Tuấn đưa chai nước khoáng trong tay cho Tăng Hảo.

Tăng Hảo uống một hớp, cười nói: “Nhạc Rock and Roll tôi chỉ từng nghe của Led Zeppelin và Bob Dylan, và... tôi nhớ ra rồi, hồi còn đi học, cô giáo dạy toán rất thích Thôi Kịch, thỉnh thoảng trong giờ học còn lấy chiếc cassette nhỏ ra bật bài hát của anh ấy cho cả lớp nghe, có một bài là ‘Cô gái trong nhà kính’, ca từ của bài hát đó là: Em hỏi anh muốn tới nơi đâu, anh chỉ về phía biển rộng bao la.”

Nói xong, cằm cô hơi nâng lên, rầu rĩ bảo: “Nhưng tôi vẫn không hiểu Rock and Roll, cảm thấy nó rất phức tạp.”

Mộ Nhất Tuấn đặt chai nước khoáng của mình lên cạnh ghế ngồi, vắt chéo chân, hai tay đặt lên đầu gối, lưng thẳng: “Trước tiên cứ nghe thử xem sao.”

Tăng Hảo cúi đầu lật giở một bản giới thiệu sơ lược về ban nhạc Ngày thứ bảy được phát lúc vào cửa: “Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tên ban nhạc này.”

“Họ còn rất trẻ, ban đầu hợp tác với nhau là vì muốn trải nghiệm tính chất của một ban nhạc.”

“Anh quen họ à?”

“Trước đây họ đã từng đi hát rong ở các ga tàu điện ngầm ở Anh, mỗi lần đi giao tranh hành lang tôi lại gặp họ.” Mộ Nhất Tuấn giải thích: “Vì đều là người Trung Quốc nên gặp nhau sẽ nói chuyện vài câu. Nhưng không thân thiết lắm, chỉ là bạn gặp nhau thì chào một câu thôi.”

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu từ 7 giờ đúng và kết thúc lúc 10 giờ đúng.

Lúc kết thúc Tăng Hảo thấy hơi đau tai. Lần đầu tiên cô được nghe nhạc Rock and Roll trực tiếp thế này, thứ âm nhạc khiến trái tim đập thành thịch như trống đánh ấy đã phá tan tất cả thành vụn vỡ. Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được sức lay động của nhạc Rock and Roll, nhất là bài hát kết thúc có tên She's gone đã khiến mắt cô bất giác ướt nhoe, còn chiếc khăn tay Mộ Nhất Tuấn đưa sang lại khiến cô thấy hơi xấu hổ như bị nhìn thấu.

“Cảm ơn.”

Trong bóng tối, anh nghiêng người sang, dường như nở một cười rất khẽ, không biết đó có phải là ảo giác của cô hay không, tiếng cười ấy không bao phủ trong sự lay động mạnh mẽ của âm nhạc, mà ngược lại rất có cảm giác chân thực.

Nhưng khi cô quay sang nhìn anh thì nét mặt anh đã rất bình thản, hoàn toàn tập trung vào âm nhạc.

Tiếng cười ban nãy thật sự là ảo giác của cô chăng?

Không khí trong đêm mùa hạ có nhiệt độ rất cao, lúc Mộ Nhất Tuấn và Tăng Hảo bước ra liền cảm nhận được hơi nóng phả thẳng vào người.

Lúc Tăng Hảo đang than vãn “Nóng quá” thì đuôi mắt Mộ Nhất Tuấn đã liếc thấy một dòng chất lỏng màu đỏ dưới mũi cô, nhưng cô vẫn chưa phát hiện ra, vẫn cầm cái quạt nhựa mà ban tổ chức tặng quạt lấy quạt để.

“Tăng Hảo.” Anh khẽ chau mày, “Ngồi xuống mau lên, đừng động đậy.”

“Hả?”

Sau khi ra hiệu cho cô ngồi xuống bồn hoa, anh dùng ngón cái và ngón trỏ bóp chặt mũi cô rồi ấn lên hai mũi cô về phía sau đầu, vì hơi mạnh tay nên Tăng Hảo thấy đau.

“Cô bị chảy máu mũi.” Anh cách cô rất gần, cô còn có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả lên mặt mình, ngửa ngửa.

Vừa nghe thấy vậy, Tăng Hảo liền ngẩng đầu lên theo bản năng.

“Đừng ngẩng lên.” Anh ngăn cô lại, “Chảy máu mũi không được ngẩng đầu, nếu không máu trong xoang mũi chảy ra sẽ chảy xuống cổ họng, dạ dày sẽ khó chịu.”

Anh bảo cô giữ nguyên tư thế hơi đưa người về phía trước, liên tục bắt cô ngừng thở. Trong lúc này, đôi mắt của Tăng Hảo cách mắt Mộ Nhất Tuấn rất

gần, đồng tử trong suốt như ngọc của Mộ Nhất Tuân ở ngay trước mắt cô, còn đẹp hơn cả kim cương nguyên chất. Ngón tay bóp mũi cô của anh hơi lạnh lạnh giống một dòng suối trong lành, chạm vào làn da nóng hổi của cô, thoáng chốc đưa lại cảm giác mát mẻ hương bạc hà.

Ba phút sau anh bỏ tay ra khỏi mũi cô, bây giờ mới hơi nâng cằm cô lên, kiểm tra tình hình xoang mũi cô nhờ ánh đèn đường.

“Chờ tôi một lát.” Anh bỏ tay ra, đứng dậy, sai bước đi về phía khác, dường như muốn đi mua gì đó.

Nửa phút sau anh đã cầm một chai nước lạnh và khăn ướt về, cúi xuống, nhẹ nhàng vỗ vào gáy Tăng Hảo ra hiệu cho cô cúi xuống rồi mở nắp chai nước lạnh, mở túi đựng lấy khăn ướt ra, đổ nước lạnh vào khăn ướt rồi dùng cái khăn ướt mát lạnh đó lau mặt cho Tăng Hảo.

Làm xong anh mới khẽ hỏi: “Có dễ chịu hơn không?”

Tăng Hảo gật đầu: “Ừm, thoải mái hơn rồi, ban này thật khó chịu.”

“Ngồi lát nữa rồi về.”

Họ cùng ngồi thêm một lát, Mộ Nhất Tuân cúi đầu lấy điện thoại ra, sau khi bật máy thì thấy có mấy tin nhắn chưa đọc, anh bèn lần lượt trả lời.

Tăng Hảo không dám ngẩng lên cũng không dám cúi xuống, sợ lại bị chảy máu mũi, đành giữ nguyên tư thế hơi nghiêng về phía trước, không nhúc nhích.

Một tiếng động rất nhẹ vang lên, một cái lá cây bay qua tai cô rồi dừng lại trên đùi cô, cô giờ tay cầm lên, quay quay cuống lá. Mộ Nhất Tuân ngồi bên cạnh khẽ ho một tiếng rồi cúi đầu nhìn chân dài của mình ra. Theo cử động của anh, trái tim Tăng Hảo khẽ gọn sóng rất nhẹ, không thể nói rõ cảm giác của cô lúc này, chỉ là đột nhiên phát hiện ra rằng khi ở bên Mộ Nhất Tuân, cô có cảm giác rất an toàn.

Dường như anh rất biết cách chăm sóc con gái, dường như anh rất đáng tin... dường như anh rất mạnh mẽ, cái gì cũng hiểu, cái gì cũng có thể xử lý êm đẹp.

“Hảo Hảo?”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói thân quen, Tăng Hảo định thần lại, nhìn về phía âm thanh đó.

Quả nhiên là Hạ Nại.

“Nại Nại.” Cô giờ tay vẫy.

Hạ Nại mau chóng đi về phía cô và Mộ Nhất Tuân, dường như đã nhận ra thân phận của người đàn ông ngồi cạnh Tăng Hảo, bước chân của cô có hơi vội vã, nét mặt hơi hộp và bất an trước nay chưa từng có, thậm chí đến cả vành tai cũng ửng hồng.

“Hảo Hảo, sau cậu lại ở đây?” Lúc cô hỏi câu này thì Mộ Nhất Tuân cũng liếc nhìn cô. Chỉ là một cái liếc nhìn nhưng cô vẫn cảm nhận được trái tim mình ngừng đập mất một nhịp.

Thần tượng tinh thần của cô, tín ngưỡng nghệ thuật của cô, “nam thần” của cô từ xưa đến nay đang ở ngay trước mắt cô.

“À, vừa này bọn tớ đi xem biểu diễn ở trung tâm thể dục thể thao.” Tăng Hảo đứng dậy giới thiệu hai người với nhau: “Cô ấy chính là Hạ Nại – fan hâm mộ mà tôi đã từng nói với anh. Nại Nại, đây chính là Mộ Nhất Tuân.”

“Chào anh, em là Hạ Nại, em vẫn luôn rất thích tác phẩm của anh.” Hạ Nại đưa tay ra, giọng nói thoáng run rẩy: “Em lưu giữ tất cả các tác phẩm của anh, luôn dùng nó để học tập và nghiên cứu.”

“Cảm ơn, đó là niềm vinh hạnh của tôi.” Mộ Nhất Tuân đưa tay ra khẽ nắm tay Hạ Nại.

Hạ Nại nhìn Mộ Nhất Tuân bằng ánh mắt ngỡ ngàng, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng đột nhiên lại không biết nên nói thế nào.

Cách đó không xa, xe của Tập Hoán Văn đang dừng trên đường phố, anh hạ cửa xe xuống rồi gọi tên Hạ Nại. Nghe thấy tiếng gọi của anh ta, Hạ Nại mới ý thức được anh ta đã lấy xe đến nơi rồi.

“Vây tớ đi trước... Hảo Hảo, chúng ta liên lạc điện thoại nhé.” Hạ Nại cười với Tăng Hảo nhưng lại không kiềm chế được mà đưa mắt liếc nhìn Mộ Nhất Tuân: “Rất vui khi có cơ hội được nhìn thấy anh ngoài đời.”

“Tôi cũng rất vui khi được quen với cô.” Mộ Nhất Tuân đáp lời.

*

Tập Hoán Văn đưa Hạ Nại về. Trên đường, Hạ Nại dựa đầu vào cửa xe, lặng lẽ khép hờ đôi mắt, chẳng nói năng gì.

Đến dưới sân khu nhà trọ, Tập Hoán Văn dừng xe tắt máy, nghiêng người sang còi dây an toàn giúp Hạ Nại, rồi khẽ hôn lên mặt cô như bình thường.

Đúng lúc đó Hạ Nại quay đi, tránh nụ hôn của anh.

“Sao thế? Nại Nại, tâm trạng không tốt à?” Tập Hoán Văn dịu dàng.

“Tập Hoán Văn, chúng ta dừng lại thôi.”

Tập Hoán Văn cố cười: “Là sao?”

Hạ Nại quay sang nhìn anh, khẽ nói: “Em cũng từng thử, cũng từng cố gắng, nhưng em thật sự không cách nào thích anh được, em không thể đón nhận tình cảm của anh. Vì thế, chúng ta dừng lại ở đây thôi.”

“Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Trước khi em chưa tìm được ý trung nhân, anh có tư cách theo đuổi em, cũng có cơ hội ở lại bên em.”

“Nếu em nói đã tìm được người đó rồi thì sao?”

Tập Hoán Văn sưng người, lắc đầu theo bản năng: “Không thể nào, em đang gạt anh.”

“Em không gạt anh.” Giọng nói của Hạ Nại tuy rất khẽ nhưng cũng rất vội vã: “Em đã gặp anh ấy rồi. Chỉ cần một cái liếc mắt, em đã có thể chắc chắn anh ấy chính là người em muốn tìm. Lúc nhìn anh ấy, nói chuyện với anh ấy, em có cảm giác tìm được chính mình, đã lâu rồi em không có cảm giác đó.”

Tập Hoán Văn im lặng.

“Trước đây anh ấy cách em quá xa nhưng bây giờ anh ấy đang ở một nơi em có thể nhìn thấy, em không thể bỏ qua được. Nếu bỏ qua em sẽ hối hận suốt đời.” Hạ Nại rời tầm mắt, nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, “Tranh thủ lúc còn trẻ, em sẽ cố gắng một lần.”

“Nhưng người đó có thích em không?” Trong đôi mắt Tập Hoán Văn toát ra vẻ khó chịu.

Đôi mắt Hạ Nại thoáng buồn nhưng cô vội nói: “Bây giờ anh ấy vẫn chưa biết em nhưng nếu em đã quyết định tấn công anh ấy thì chắc chắn em phải có niềm tin. Hạ Nại em cũng không phải loại người dễ dàng nhận thua.”

Dung nhan xinh đẹp của Hạ Nại lúc này giống như một viên dạ minh châu, phát ra ánh sáng dịu dàng trong bóng đêm, đó là ánh sáng của tình yêu, chưa bao giờ Tập Hoán Văn nhìn thấy một Hạ Nại như vậy. Giây phút này, nỗi đau trong lòng anh không cách nào hình dung được, cô gái mà mình vẫn luôn theo đuổi, cố gắng hết mình lại dễ dàng nói rằng cô ấy muốn tấn công chàng trai đã khiến cô ấy đã rung động chỉ bằng một cái liếc mắt.

“Thôi được, anh chấp nhận.” Tập Hoán Văn thở dài, “Nhưng anh không thể chúc em hạnh phúc.”

Anh giơ tay vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mượt của Hạ Nại: “Cứ coi như anh ích kỷ đi, anh không thể nói những lời trái với lương tâm mình. Nhưng Nại Nại, em hãy nhớ rằng dù thế nào đi nữa anh vẫn ở phía sau em.”

Trước khi ngủ, Tăng Hảo gửi cho Mộ Nhất Tuân một tin nhắn.

“Cảm ơn anh đã mời tôi đi xem buổi biểu diễn, tôi bị âm nhạc của Ngày thứ bảy làm rung động rồi, chẳng biết hình dung thế nào, có cảm giác vui vẻ như được phóng thích cảm xúc. Tóm lại, tôi nghĩ sau này mình sẽ thích nhạc Rock and Roll.”

Sau khi gửi đi, Tăng Hảo ngồi đợi tin nhắn trả lời của Mộ Nhất Tuân, nào ngờ mãi mà không thấy anh nhắn tin lại, thỉnh thoảng cô lại cảm động lên mở hộp thư đến của điện thoại nhưng vẫn không thấy báo có tin nhắn mới, có cảm giác hơi hụt hẫng.

Hơn một giờ sáng, Tăng Hảo tỉnh lại sau giấc mơ, xuống giường đi vệ sinh thì đột nhiên trông thấy di động trên tủ đầu giường lóe sáng rồi sau đó âm báo tin nhắn vang lên.

Cô liền vò lấy rồi mở ra xem.

“Rock and Roll bắt từ, niềm vui và nỗi buồn tồn tại mãi mãi.” – Mộ Nhất Tuân.

Một câu nói kinh điển, ngắn gọn mà đầy ý nghĩa, khiến rất nhiều người cảm động, cũng khiến rất nhiều người ghi nhớ trong lòng mà tiếp tục cố gắng.

Trái tim Tăng Hảo không chịu đựng được như vậy mà âm ập hẳn lên.

Cô nhìn ba chữ Mộ Nhất Tuân trên màn hình di động thật lâu, cảm giác khó nói kia lại trở dậy.

Trước lúc ngủ Triệu Thiên còn trêu cô: “Chà, đi hẹn hò với thầy Mộ hử?”

Cô phủ nhận ngay: “Không, anh ấy chỉ đưa em đi mở mang kiến thức về Rock and Roll thôi.”

“Có phải chỉ có hai người không?”

Cô thừa nhận.

“Cùng ăn tối, cùng xem buổi biểu diễn lãng mạn rồi còn chu đáo đưa em về tận nhà.” Nụ cười của Triệu Thiên càng đậm, “Đó không phải các quá trình của một buổi hẹn hò tiêu chuẩn hay sao?”

“...”

Bắt giác phát hiện ra hình như mình đã hẹn hò với thầy Mộ.

Góc tác giả:

Tình huống trước giờ X của các nhân vật trong truyện của Sư Tiểu Trát

Tri Hành VS Quan Quan: Thực ra Tri Hành là quý công tử tao nhã, trước giờ X hầu như đều tắm rửa sạch sẽ trong bồn tắm lớn + một chai rượu vang Bordeaux + bộ phim tình yêu lãng mạn + nhạc cổ điển, rồi bắt đầu tiến hành khi thời cơ chín muồi. Đánh giá: 4 sao.

Chú Phí VS Tâm Mộ: Thực ra, với một người độc mồm độc miệng như chú Phí, trước giờ X hầu như đều là các cuộc to tiếng quyết liệt với Tâm Mộ, một tay bế cô lên rồi điên cuồng đánh vào mông cô, dưới sự kháng cự của Tâm Mộ, chú Phí bắt đầu xé rách quần áo của cô một cách dữ dội, không loại trừ đạo cụ đáng sợ. Đánh giá: 1 sao.

Từ Dự VS Hà Xán: Thực ra, một người đàn ông chín chắn điềm đạm như Từ Dự OPPA rất có đầu óc logic và tính mạch lạc ngăn nắp, nhưng đôi khi áp lực công việc quá lớn, anh sẽ hút một điếu thuốc, điều chỉnh lại trạng thái tâm lý của mình một chút, sau đó mỉm cười, mặt dày hỏi: “Có được không em?” Dưới ánh mắt thẹn thùng của Xán Xán, anh trở mình đè lên người cô. Đánh giá: 3 sao (Sau khi xong việc Từ Dự vẫn hút một điếu thuốc).

Diệp Tư Thừa VS Hà Úy Từ: Rõ ràng trên phương diện này họ là cặp tình nhân cuồng dã và biết rõ về đối phương, nhưng cơ bản là trong tình huống cầm trẻ em vừa mới có được cảm giác, Úy Từ đã chủ động cởi quần áo ngồi lên đùi đối phương. Đánh giá: 3 sao.

Phong Thận VS Trầm Minh Lan: Dĩ nhiên, một người độ lượng, nặng tình, lại có phong độ của dân trí thức như Đại Phong, cảm xúc thường đến trong những buổi đêm có người đẹp ở bên, anh buông quyển sách trên tay xuống, ôm lấy bà xã đang dịu dàng tựa lên vai mình, dịu dàng đặt cô lên giường, dịu dàng đặt môi hôn từ ngón chân đến da đầu, rồi lại hôn từ da đầu xuống ngón chân, trọng điểm là mút nhẹ ngón chân tròn tròn của bà xã, sau khi lặp lại N lần mới bắt đầu. Đánh giá: 5 sao.

Tổng Vực VS Mục Táp: Thực ra họ rất thích ăn sữa chua, thường sẽ đút cho nhau ăn, cảm xúc thường nảy sinh trong cảnh tượng ngọt ngào đến phát ngây đó, anh liếm em, em liếm anh, anh cắn em, em cắn anh rồi cứ thế mà quấn chặt vào nhau. Đánh giá: 3 sao.

Trang Phi Dư VS Ngu Nhiên: Thực ra, là một quý công tử tư bản rất thanh cao, Trang Boss chọn cách thức tương tự như Tri Hành, ngâm mình trong bồn tắm lớn, rượu vang, phim ảnh, hoa hồng Ecuador. Đánh giá: 4 sao.

Cuối cùng là hai bạn trong truyện này, xét thấy hai con vẫn còn rất trong sáng, Trát ú tiến hành phỏng vấn sâu.

Ú: Hào Hào, con chờ mong tình huống trước giờ X sẽ như thế nào? Thầy Mộ phải làm gì con mới có cảm giác?

Hào Hào che mặt: Hoàn toàn không cần tình huống trước giờ X gì cả, chỉ cần nghĩ đến đối tượng là thầy Mộ, con sẽ có cảm giác ngay thôi.

Thầy Mộ cười trần nằm nghỉ ngơi, ánh nắng chiếu lên cơ ngực thầy.

Đánh giá: tạm thời không đánh giá.

-

Viết một câu chuyện nhỏ mang hàm lượng kỹ thuật khá cao, hy vọng mọi người sẽ thích.

Mọi người thích tình huống nào?

Chương này cả Hào Hào lẫn Nại Nại đều động lòng với thầy Mộ >< thật khó viết... nhưng thầy Mộ hoàn toàn không biết tình cảm hai cô bé dành cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tuy theo cách nói của Triệu Thiên thì Tăng Hào và thầy Mộ đã chính thức “hẹn hò” nhưng đương sự rõ ràng không có khái niệm về “hẹn hò” vẫn duy trì hình thức ở chung với quan hệ cấp trên cấp dưới, Boss và nhân viên, bậc thầy và Tiểu Bạch.

Công việc rất nhẹ nhàng, Tăng Hảo lặng lẽ mở xem tập trang vẽ của Mộ Nhất Tuấn.

Lúc mới bắt đầu, anh vẽ một vài bước tranh phong cảnh mô phỏng theo tranh của Levitan, tiếp theo là các bức tranh vẽ người đơn giản hơn, ví dụ như cậu bé trong bức tranh “Trầm tư”, dù lấy tả thực là chính nhưng việc đặc tả cảnh theo hình thức dung nạp và thị giác biến hình, thông qua sức kéo và sự trải rộng của tính kịch đã thể hiện được sự cô đơn của cậu bé, trạng thái khép kín nội tâm.

Tiếp theo nữa là bức “Tây An tìm lại vật đánh mất” đã được đưa vào viện bảo tàng mỹ thuật hội họa Trung Quốc.

Thành cổ ngàn năm biến cố thông qua ngòi bút sắc bén, thủ pháp thể hiện tả thực đã dung nhập vào nét chấm phá truyền thần của nghệ thuật Quốc họa, thể hiện khả năng “tấn công thị giác” mãnh liệt đồng thời không làm mất đi quan điểm nghệ thuật sâu sắc từ thuở xa xưa. Góc dưới bên trái của bức tranh là ông lão ung dung đứng hút thuốc dưới thành cổ, lưng ông lão hơi cong, toàn thân như một vòng tròn lặng lẽ đứng đó, mang lại rất ít cảm giác tồn tại. Rõ ràng, đối lập với thành cổ suy tàn đã trải qua nghìn năm bề dàu, ông lão già nua trông thật nhỏ bé, khiến người ta không khỏi nhớ đến câu nói:

“Quân bất kiến, ngoại châu khách,

Trường An đạo, nhất hồi lai, nhất hồi lão”

(Bài thơ Trường An đạo của Bạch Cư Dị).

Trong bức tranh “Người và đá”, con người và tảng đá đang tiến hành cuộc độ sức kéo dài, sau khi trải qua do dự, đấu tranh, âu lo, đã đạt được một thứ thỏa thuận, con người từ bỏ giấc mộng anh hùng thể hiện sự nhận thức đối với sinh mệnh mỏng manh dễ tan như tờ giấy, nhận thức như vậy trên thực tế bị coi là một thứ “cảm giác xót xa nực cười”.

“Tượng thần” là sự minh họa đối với tôn giáo, triết học, dùng phương thức mới mẻ độc đáo là đường cong bao quanh để thể hiện dục vọng, nỗi đau khổ ẩn giấu trong loài người, từng bước bị dẫn độ trong cực hình.

Loạt tranh “Hang đá” là tập hợp nhiều bức tranh về tượng phật trong hang đá và tranh phong cảnh về thánh địa của Đạo Phật, hoàn thành bằng 3 hình thức biểu đạt khác nhau là sơn dầu, màu nước và điêu khắc. Tác phẩm không cố truyền đạt một cảm xúc nào, không có nỗi sợ hãi, không có sự phấn khởi, không có dục vọng cố tình thể hiện, hoàn toàn dùng thân phận một người quan sát để hoàn thành bằng tâm trạng kính nể, thể hiện sự chân thực và vẻ đẹp nguyên sơ...

Tác phẩm của Mộ Nhất Tuấn không quá nhiều nhưng mỗi bức đều là một tác phẩm nghệ thuật, trong số đó đa số đều được các viện bảo tàng mỹ thuật hội họa trong nước và nước ngoài xếp vào những tác phẩm cần lưu giữ, số ít các tác phẩm còn lại được trưng bày trong các viện bảo tàng hội họa tư nhân.

Tập tranh trong tay Tăng Hảo lúc này không phải là tất cả.

Tuy trên phương diện nghệ thuật, cô chỉ là dân thường nhưng làm một người dân đại chúng, cô vẫn có thể trực tiếp cảm nhận được sức mạnh được thể hiện trong các tác phẩm của Mộ Nhất Tuấn.

Chỉ cần nghĩ đến quá trình sáng tác ra các tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao này, chỉ với một đôi tay đơn giản như vậy, một bút vẽ một tờ giấy, toàn tâm toàn ý biến thứ tầm thường thành điều kỳ diệu, truyền lại cho khán giả sự tưởng tượng vô hạn, rung động và giác ngộ, đưa khán giả bước vào một thế giới không có điểm dừng, khả năng điều khiển trong vô hình... Từ tận đáy lòng, Tăng Hảo thực sự rất ngưỡng mộ.

Điều quan trọng nhất là cô dường như có thể cảm nhận được phương thức thể hiện trong nghệ thuật của Mộ Nhất Tuấn không giống với người khác, ở chỗ đối với vạn vật được miêu tả trong tác phẩm của mình, anh đều có sự tôn trọng và nhu mì với chúng, anh không cố tỏ ra hư ảo, cũng không cố tình dùng phương thức nào đó để truyền đạt tâm trạng cá nhân của mình. Anh sẽ bình thản đưa đến cho bạn một cảm giác sâu sắc, anh sẽ cho bạn một không gian nhất định để bạn tự cảm nhận, tự trải nghiệm. Đây là sự tôn trọng mà anh dành cho khán giả, anh sẽ dẫn đường chỉ lối nhưng không dùng thân phận bậc thầy của mình để chỉ phối phán đoán của bạn.

Khép lại trang cuối cùng, Tăng Hảo ngồi lặng đi hồi lâu, một suy nghĩ trở dậy trong đầu: Dường như cô đã hiểu vì sao mỗi khi nhắc đến Mộ Nhất Tuấn, ánh mắt của Hạ Nại lại si mê và nóng bỏng đến vậy, chỉ cần đã thưởng thức qua một lần tác phẩm của anh, hoặc nhiều hoặc ít, bạn đều sẽ bị các tác phẩm đó làm “ảnh hưởng”.

Giờ nghỉ trưa, Tăng Hảo chạy sang “thỉnh giáo”.

“Cánh cửa của tranh sơn dầu có phải ở rất cao không?”

Mộ Nhất Tuấn đang rửa tay, nghe thấy câu hỏi của cô, anh khẽ vắn van nước.

“Không, chỉ cần cô có kỹ năng cơ bản về phác thảo hội họa.”

“Vậy à.” Tăng Hảo khẽ gật đầu, “Vậy phải học phác thảo hội họa bao lâu mới có thể học vẽ tranh?”

“Khoảng 3 năm.”

“Lâu vậy sao?” Tăng Hảo nhận ra cho dù chỉ là dân nghiệp dư thì cô cũng không đủ tư cách.

Mộ Nhất Tuân lấy chiếc khăn trắng tinh xuống lau tay rồi quay sang nhìn cô: “Thực ra không phải cứ học phác thảo là vẽ được tranh, vẽ tranh thiên về khả năng nắm bắt và vận dụng màu sắc, nếu chỉ có hứng thú thôi thì bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.”

“Vậy anh bắt đầu học từ bao giờ?”

“Từ hồi học mẫu giáo đã thích tô màu rồi, lớp một chính thức học Quốc họa, đến cấp hai mới tiếp xúc với tranh.” Mộ Nhất Tuân để khăn lại vị trí cũ.

“Đúng là nhập môn nghệ thuật phải bắt đầu từ bé.” Tăng Hào mỉm cười: “Tôi thì muộn mất rồi, sau này có con tôi nhất định phải bồi dưỡng cho nó có hứng thú với nghệ thuật từ nhỏ, mua màu sáp và màu nước cho nó, cùng nó vẽ tranh.”

“Để cho đứa bé tự quyết định.” Mộ Nhất Tuân nói: “Nếu nó không thích cũng không nên bắt ép.”

“Anh vẫn luôn rất thích vẽ tranh đúng không?” Tăng Hào lỡ miệng rồi hối hận ngay, câu hỏi này quá thừa thãi? Nếu thầy Mộ không thích vẽ tranh thì sao có thể kiên trì được tới giờ? Thực ra cô muốn hỏi lại, trong hoàn cảnh thương mại cạnh tranh khốc liệt ngày nay, dự tính ban đầu về việc vẽ tranh của anh đến giờ đã từng thay đổi chưa?

Kiên trì thích một thứ đồ vật nào đó thực ra không phải chuyện dễ dàng, bất kể là tình cảm gì cũng sẽ biến đổi theo thời gian.

Mộ Nhất Tuân khẽ cười, không đưa ra ý kiến.

Lúc Tăng Hào nhận ra mình đã hỏi một vấn đề “ngu ngốc”, anh mới lên tiếng:

“Không chỉ là thích, phải nói là tôi vẫn luôn say mê hình thức nghệ thuật hội họa này.”

Tăng Hào ngược lên nhìn anh, đôi mắt trong trẻo của anh, giữa hai hàng mi cong vô hình trung tỏa ra một luồng sáng rất nhỏ nhưng vô cùng rực rỡ, lúc nói đến “say mê”, nét mặt anh hoàn toàn thay đổi, không có vẻ thanh cao và lạnh lùng như bình thường mà như thể đang tâm tình, anh chìm đắm trong thứ tình cảm của riêng mình, trong ánh rạng rỡ mang theo cả một sự cố chấp, kiên định và dịu dàng khôn xiết.

Đột nhiên cô cảm thấy có thể gặp được một nhân vật như Mộ Nhất Tuân và làm đồng nghiệp của anh quả là một chuyện rất đáng chúc mừng. Anh là người rất có sức hút, bất kể là khi nói chuyện hay khi làm việc.

Anh ấy có thể ảnh hưởng đến bạn.

*

Công việc hôm nay khép lại một cách thuận lợi, vì có buổi liên hoan với mấy người bạn trong giới nên đến giờ hẹn, Mộ Nhất Tuân bỏ lại hết công việc còn dang dở trong tay, không tiếp tục ở lại văn phòng như mọi ngày.

Tăng Hào cùng anh xuống thang máy.

Sau đó thì xảy ra một sự cố bất ngờ. Thang máy từ từ đi xuống dưới, đến tầng 5 thì buồng thang máy ụp một tiếng, kêu to đến nỗi khiến màng nhĩ Tăng Hào rung lên thế rồi vang lên tiếng ma sát rợn người, đèn tắt ngúm, thang máy bất động tại chỗ.

Phản ứng đầu tiên của Tăng Hào là thang máy bị trục trặc.

Mộ Nhất Tuân đã lấy ra chiếc đèn pin nhỏ luôn mang bên mình, soi số điện thoại đường dây nóng trên tường thang máy rồi bấm điện thoại.

Quá trình chờ cứu hộ đối với Tăng Hào kéo dài đằng đặc, vì cô mắc chứng hoảng loạn. Kể từ sau khi cha qua đời, cô rất sợ bóng tối, tối đi ngủ luôn phải bật một bóng đèn nhỏ, có lần tỉnh lại giữa đêm thấy đèn hồng, trước mắt chỉ có một màu tối đen như mực, tim cô liền đập rất nhanh, trong bàn tay rịn ra một lớp mồ hôi, cổ họng có cảm giác không sao hít thở nổi.

Giây phút này cũng vậy, cảm giác đó lại xuất hiện.

Cô tự nhủ với bản thân, không sao đâu, đèn sẽ sáng lên nhanh thôi, cứu hộ sẽ chạy đến mở cửa là có thể hít thở luồng không khí trong lành... Không sao, cố chịu một chút, chỉ vài phút thôi... nhưng trái tim vẫn đập rất nhanh mà không sao khống chế nổi, lòng bàn tay ngày càng nhiều mồ hôi, cổ họng như bị ai bóp chặt, không thể hít thở, cả người như không ngừng bị chìm xuống biển sâu. Con hoảng loạn xa lạ bủa vây lấy cô.

Cô ngồi xồm xuống theo bản năng.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng nhà xác cháy hôm đó, thi thể của cha bị cháy không còn gì cả, ngọn lửa hùng hục đó như chạy tới trước mặt cô, cô thấy rất quen, người cha thân thuộc của cô bị ngọn lửa ma quái cắn nuốt đến không còn gì.

“Tăng Hào.” Trong bóng tối, Mộ Nhất Tuân đưa tay về phía cô: “Cô khó chịu à?”

Cô ôm đầu, cả người cứ run lên bần bật.

Ngón tay anh chạm vào tay cô, cô không thể khống chế tiếng thét lên của mình, giây tiếp theo liền túm lấy tay anh theo bản năng, như thể đó là cọng rơm cứu mạng của cô, cô nắm lấy thật chặt.

Anh ghé sát lại, cúi xuống, khom lưng, nói giọng an ủi: “Hít sâu một hơi, rồi nhìn vào mắt tôi.”

Cô vẫn run rẩy, không ngừng đầu, chỉ ra sức túm chặt tay anh, như một đứa trẻ chết đuối.

“Chỉ tạm dừng vài phút thôi mà, nhân viên sửa chữa sẽ đến ngay.” Anh vừa nói vừa cầm đèn pin bằng bàn tay không bị cô túm lấy, chiếu về phía cô, giọng kiên định: “Ánh sáng ở đây này.”

“Tôi rất khó chịu... không thở nổi.”

“Làm theo tôi, như thế này.” Anh ghé sát về phía cô thêm nữa, dạy cô hít thở sâu.

Cơ thể mảnh mai của cô co tròn trong một góc, lồng ngực phập phồng dữ dội, lưng vẫn run.

“Từ từ thôi, hít một hơi thật sâu bằng miệng rồi từ từ thở ra.” Vừa nói anh vừa dùng tay vỗ nhẹ vào lưng cô: “Tốt lắm, lại một lần nữa, chúng ta cùng làm.”

“Con... nhớ...” Vừa hít thở cô vừa thốt lên: “Nhớ... bố...”

Luồng sáng mong manh trong bóng tối chiếu lên gương mặt cô, anh thấy đôi mắt cô đỏ sọc, hơi ướt, môi thì liên tục mấp máy, nét mặt đầy hoảng sợ và yếu đuối.

Chẳng bao lâu sau, tiếng hít thở dồn dập khe khẽ của cô lọt vào tai anh, khiến anh nghĩ tới con cá nhỏ mình từng nuôi, trước khi chết nó cũng phát ra tiếng thở như vậy.

Mộ Nhất Tuấn rũ mắt, dựng thẳng đèn pin xuống sàn, một tay bị cô túm chặt lấy, tay kia khẽ đặt lên lưng cô, ôm lấy cơ thể cô, tạo thành một tư thế bảo vệ.

“Nhớ cha à?” Anh khẽ nói: “Cha ở đây này.”

Nét mặt cô hơi khựng lại rồi ra sức nắm lấy tay anh.

Sáu phút sau nhân viên cứu trợ đến, mở cửa sổ an toàn trên nóc thang máy, ánh nắng lập tức rọi xuống, họ thả thang cứu hộ vào trong thang máy.

Tăng Hảo lên trước dưới sự giúp đỡ của Mộ Nhất Tuấn, cô vẫn chưa hết hoảng loạn nên bước đi không mấy ổn định, không cẩn thận hẫng chân giẫm vào khoảng không, may mà lúc ấy Mộ Nhất Tuấn ở đằng sau kịp thời đỡ móng cô: “Không sao, cô cứ lên đi, tôi ở ngay đằng sau.”

Sau khi hai người an toàn đi lên, Tăng Hảo nhận chai nước ấm được nhân viên cứu hộ đưa sang, uống hai ngụm mới thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút.

Mộ Nhất Tuấn đang tường thuật lại tình hình trực trực thang máy với các nhân viên.

Cô liếc thấy trên mu bàn tay trái của anh có hai vết cào rớm máu, rất sâu.

Đến khi họ an toàn xuống đến tầng 1, lúc ra khỏi khu nhà, Tăng Hảo nói cảm ơn anh, cũng yêu cầu anh kiểm tra xem mu bàn tay trái có bị cô làm bị thương không.

Bàn tay bị cô cào không nhẹ bình thân lấy chìa khóa ô tô ra, nghe thế anh mới đưa lên xem rồi bình thân bảo: “Không sao.”

“Cho tôi xem một chút.” Cô nhẹ nhàng kéo tay anh sang rồi kiểm tra cẩn thận, phát hiện trên mu bàn tay anh tổng cộng bị móng tay cô cào thành hai vết, trong đó có một vết còn rách da.

“Đừng rồi, tôi có mang cái đó.” Cô liền lấy miếng băng dính cá nhân có tẩm thuốc nhãn hiệu OK từ trong túi xách ra, dán lên giúp anh.

Anh không từ chối, nhưng sau khi cô dán xong anh mới nhận ra: “Màu hồng nhạt à? Ồ, cảm ơn.”

Đúng là băng dính cá nhân màu hồng nhạt, bên trên còn có một cái đầu heo rất dễ thương. Cô thường dùng nó để dán lên mắt cá chân, tránh trầy da khi đi giày mới.

“Vừa rồi tôi vô dụng quá.” Tăng Hảo áy náy nói: “Làm anh sợ đúng không?”

Mộ Nhất Tuấn ngừng lại một lát, “Tôi có một người bạn cũng mắc chứng sợ hãi khi bị nhốt trong thang máy. Có lần thang máy mất điện, cậu ta liền ngất lịm ở trong đó, so với cậu ta, cô khá hơn rất nhiều, ít nhất còn kiên trì chống đỡ đến phút cuối. Thực ra đây là một chứng ngại tâm lý, cách giải quyết chính là tham gia các hoạt động ngoài trời, giữ tâm trạng thoải mái, dần dần sẽ tốt lên thôi.”

Tăng Hảo gật đầu.

“Còn có một cách trực tiếp khác nữa.”

“Hửm?”

“Nếu cô sợ còn lần sau thì đổi sang đi cầu thang bộ.” Mộ Nhất Tuấn khẽ mỉm cười, đồng tử đen láy rục sáng, chiếu vào đáng vẻ cô lúc này, “22 tầng, một lần lên một lần xuống, đi xong thì đổ mồ hôi toàn thân, coi như một cách rèn luyện cơ thể, tốt hơn là việc cô co quắp như một con thú nhỏ trong thang máy.”

“Thật đấy, hãy suy nghĩ một chút về đề nghị của tôi.” Nói xong anh liền quay người đi về hướng khác.

Tăng Hảo đứng như trời trồng tại chỗ, trầm nghĩ: Thầy Mộ, thầy đang nói đùa hay nói thật thế?

*

Vài ngày sau, có lẽ vì nỗi ám ảnh do “thang máy kinh hãi” để lại, Tăng Hảo chấp nhận cách thức nhanh nhất và trực tiếp nhất để xóa tan nỗi sợ hãi của Mộ Nhất Tuấn – đi thang bộ. Vì thế, cô còn tự mang theo một đôi giày thể thao để bằng.

Nhưng, khi Mộ Nhất Tuấn thấy cô đi lên từ cửa cầu thang bộ, anh có vẻ hơi ngạc nhiên: “Cô đi bộ lên à?”

“Phải, coi như rèn luyện cơ thể, đây cũng là cách trực tiếp nhất phòng ngừa chứng sợ hãi khi bị nhốt trong thang máy, hoàn toàn tránh xa thang máy.” Tăng Hảo dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, vì vận động nên hai má cô ửng hồng một cách tự nhiên, nụ cười rục rờ như ánh nắng ngoài cửa sổ.

Mộ Nhất Tuấn nghiêng người sang, đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Cô thấy ổn là được. Nhưng hôm đó tôi bảo cô đi thang bộ chỉ là câu nói đùa thôi.”

...

Nắng đẹp, nhiệt độ vọt thẳng lên con số 38. Mộ Nhất Tuấn vẫn im lặng, tập trung làm việc, Tăng Hảo cũng rất nghiêm túc, cố gắng phối hợp với anh. Bình thường trong giờ làm việc, ai làm việc của người nấy, họ rất ít trao đổi với nhau.

Nhưng Sở Doanh thường xuyên đến “làm trò cười”.

Trưa hôm nay, Tăng Hảo phải tới phòng trà “Duyên đến là bạn” để xem mắt. Việc này là do Triệu Thiên “tạo ra”, bộ phận kỹ thuật ở công ty mà chị đang làm việc có một chàng trai trẻ tuổi rất được tên là Triệu Lý, người này đã từng giúp chị khiếu nại một khách hàng, chị rất biết ơn anh ta, còn nhận anh ta làm anh kết nghĩa: “Anh Triệu, anh thật là tốt, hơn nữa chúng ta còn cùng họ, về sau em gái sẽ coi anh là anh trai. Anh có gì sai bảo cứ nói với em, việc của anh cũng là việc của em.”

Triệu Lý mới tròn 25 nhưng đã trở thành “người cuồng xem mắt” tiêu chuẩn, duy trì tần suất một tuần xem mắt một lần nhưng lần nào cũng vì lý do hai người không đạt được nhận thức chung về một vấn đề nào đó mà chấm dứt. Liên tục mấy tuần anh ta đều vui vẻ đến “duyên đến là bạn” xem mắt, rồi lại buồn bã ra về một mình.

Làm em gái, tất nhiên Triệu Thiên không quên bày tỏ sự quan tâm sau mỗi lần anh ta xem mắt thất bại. Sau khi biết anh ta có ý định muốn tìm một cô gái không cao không thấp, không béo không gầy, đoan trang, dịu dàng, biết điều, hiểu ý người khác, những phương diện khác không có yêu cầu đặc biệt, chị liền giới thiệu Tăng Hảo.

Mới đầu Tăng Hảo không đồng ý nhưng không chịu được sự khích lệ hàng ngày của Triệu Thiên – chỉ đi gặp một lát thôi. Nhưng trước khi đi cô đã yêu cầu Triệu Thiên phải nói rõ hoàn cảnh gia đình mình cho đối phương biết, nếu đối phương vẫn đồng ý gặp thì cô sẽ đi.

Kết quả, Triệu Lý nói anh ta không đề bụng.

“Em gái Hảo Hảo, trưa nay chúng ta cùng đi ăn tô mì hủm ở nhà hàng hải sản trong thành phố được không?” Sở Doanh nhướn mày với cô: “Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là Mộ Nhất Tuấn mời, anh sẽ nghĩ cách nhưng em phải phối hợp thật tốt mới có thể dễ dàng làm thịt anh ta được.”

“Hôm nay không được, em phải đi ăn với bạn.” Tăng Hảo nhìn đồng hồ, nhắc nhở bản thân phải mau chóng xuất phát, nếu không sẽ muộn.

“Đi cùng ai? Ở đâu?”

Tăng Hảo bỏ qua câu hỏi đi cùng ai, cô chỉ nói địa điểm bữa ăn là phòng trà “duyên đến là bạn”.

“Xem mắt đúng không?” Sở Doanh cười đùa: “Nơi đó tầm thường lắm, có rất nhiều ông già bà lão cầm ảnh con gái lớn của mình, la lối om sòm như bán hàng miễn phí vậy. Anh nói em tốt xấu gì cũng mới 22, sao lại vội vàng đi vào đó thông đồng làm bậy với họ?”

Đúng lúc Mộ Nhất Tuấn đi ra, Sở Doanh quay sang nói với anh: “Người đẹp Tiểu Hảo Hảo của chúng ta có hẹn rồi, bỏ rơi anh em mình mà đi ăn bữa cơm xem mắt.”

(Sở đại ca, anh chán sống rồi à, dám dẫm kích ngay trước mặt thầy Mộ...)

Tăng Hảo hơi ngượng, tầm mắt không khỏi liếc về phía Mộ Nhất Tuấn.

Mộ Nhất Tuấn hơi cúi đầu, hạt bụi màu vàng múa may trên bả vai rộng lớn rồi xoay quanh gương mặt hoàn mỹ lạnh lùng, cuối cùng đậu lên phần tóc mai gọn gàng. Anh tập trung khóa cửa, nghe vậy chỉ ừm một tiếng bằng giọng khàn khàn, không nói tiếp, nét mặt thản nhiên không nhìn ra có cảm xúc đặc

biệt gì.

Lời tác giả:

Các nam chính của Sur Tiểu Trát khi ghen:

Tri Hành: thực ra, Tri Hành là quý công tử tao nhã, khi ghen cùng lắm anh ta chỉ làm vỡ cốc mà thôi (xem kỹ trong truyện).

Chú Phí: Thực ra, chú Phí là nam chính hay ghen nhất trong thế giới truyện của Sur Tiểu Trát, mỗi lần thấy Tiểu Tâm Mộ có xu hướng “hồng hạnh vượt tường”, hai mắt chú như phun ra lửa, một tay bế bổng cô lên rồi đánh mạnh vào mông cô một cách điên cuồng, sau đó bế vào phòng tiến hành dạy dỗ bằng cách trừng phạt cực kỳ tàn ác, không loại trừ đạo cụ đáng sợ (xem kỹ trong truyện) – ai đọc rồi cho tớ hỏi đạo cụ ấy là gì vậy?

Từ Dự OPPA: Thực ra, Từ Dự OPPA tự định nghĩa bản thân là bạn trai hoàn hảo, do đó OPPA sẽ không thể hiện sự ghen tuông mãnh liệt của mình để bị nói là “không phong độ”, trên cơ bản OPPA sẽ hút một liều thuốc, lẳng lẽ nguyên rủa “Nam Tiểu tam” (ý là người thứ ba là đàn ông), sau đó lãnh đạm thốt ra một câu “Em muốn thì cứ đi cùng nó đi, tùy em” (xem kỹ trong truyện).

Diệp Tư Thừa: Thực ra, là một người cực kỳ kiềm chế, cực kỳ nội tâm, cực kỳ khép kín, khi ghen Diệp Tư Thừa thường không biểu hiện gì, bên ngoài thì mỉm cười nhưng trong lòng thì khác hẳn, sự lạnh lùng và tốt đẹp hoàn toàn biến mất, sau đó anh ta sẽ nấp trong một góc, gục đầu vào đám giấy vẽ tranh, thuận tiện rút mũ tẩu ra, lẩm bầm “Ủy Từ là người phụ nữ của tao, ai dám tranh giành với tao đều bị %%#@\$\$**...” với số lần là vô hạn tuần hoàn. (xem kỹ trong truyện).

Phong Thận: Thực ra là nam chính độ lượng nhất, khoan dung nhất, tình thánh nhất, Đại Phong mà ghen thì sẽ bị nội thương, trong các câu thoại bình thường sẽ thể hiện được tâm trạng căng thẳng, phần uất của anh, ví dụ như các câu ngắn như “Ồ”, “Được”, “Biết rồi”, “Tùy em” – đó là hình thức từ chối trao đổi, cho đến khi bà xã lại gần tặng cho một nụ hôn, lúc đó băng mới tan (xem kỹ trong truyện).

Tổng Vực: Thực ra là một nam chính cực tính, Vực tiên sinh ghen rất không có phong độ, không nghe ai giải thích gì, bình thường sẽ đưa Xán Xán ra ngoài ô, ở khu vực không phủ sóng điện thoại, hoặc là ở trong xe, hoặc là dưới sao trời, triền núi, bờ biển gì gì đó, mục đích của anh là muốn chứng minh mình là duy nhất của cô, là chúa tể tuyệt đối, là sự tồn tại thần thánh (xem kỹ trong truyện).

Trang Phi Dư: Thực ra, là nhà tư bản bụng dạ đen tối, cách ghen của Trang boss chính là phát tay áo ra đi, để Nhiên Nhiên lại một mình đối diện với một đồng phiền phức, còn anh thì thông thả uống trà, thông thả chờ đợi, trên mặt viết dòng chữ “Đến cầu xin anh, mau đến cầu xin anh...” Nhưng bình thường kết quả sẽ là anh ta chạy như điên về nhà, nhận sai.

Cuối cùng là hai bạn trong truyện này, xét thấy tình cảm hai người còn khá trong sáng, Trát béo tiến hành phỏng vấn sâu:

Béo: Thầy Mộ, làm phiền thầy một chút, có một vấn đề: Nếu lần này Hào Hào xem mắt thành công rồi yêu người ta, thầy sẽ có thái độ gì?

Thầy Mộ bình thân đọc sách một cách khó hiểu.

Béo: Thái độ của thầy là?

Thầy Mộ bình thân đọc sách một cách khó hiểu.

Béo: *Đồ mờ mờ*, rốt cuộc thầy có thái độ gì?

Thầy Mộ bình thân đọc sách một cách khó hiểu, nhìn chăm chăm quyển sách 40 phút, mắt long sòng sọc, vẫn đứng ở trang sách đó, vai bên phải bốc lên một luồng khói trắng...?

Béo: Hóa ra khi bị đá kích thầy sẽ rơi vào trạng thái này.

Nín - nhịn - đến - nội - thương.

Trát béo chăm chỉ lại viết một vở kịch nhỏ có hàm lượng kỹ thuật khá cao, các bạn có thích không? Haha, các bạn xem xong chương này đừng quên tặng hoa. Đi trên đường đột nhiên “Khẩu thịt khóa bó” rơi xuống (Khẩu thịt khóa bó: móc cài của miếng vải quần quanh người).

Các bạn: Khẩu thịt khóa bó là (☹-☹)... tôm?

Béo: Chính là nội y bên trên, chỉ đổi cách gọi thôi, gọi tắt là “bra”...

Hahaha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phòng trà “duyên đến là bạn” tọa lạc ở khu Hồ Cảnh, phong cảnh khá đẹp nhưng rất đông người, hơi ồn ào.

Triệu Lý là trạch nam[1] dân kỹ thuật điển hình, cách ăn mặc thoải mái nhẹ nhàng, vóc người không cao, hơi gầy, da hơi trắng, trên sống mũi là cặp kính gọng đen, nói năng rất chậm, chất giọng êm ái. Lúc nhìn bạn, chút ngượng ngùng thoáng hiện trong mắt anh ta.

[1] Trạch nam là từ dùng để chỉ các chàng trai thường ru rú trong nhà, không thích tham gia các hoạt động xã hội.

Ấn tượng ban đầu của Tăng Hảo với anh ta khá tốt, cô hoài nghi tại sao một chàng trai như vậy, dù đã đi xem mắt rất nhiều lần nhưng vẫn chưa “tiêu thụ” được bản thân?

Dần dần, cô dường như đã tìm ra nguyên nhân. Thời gian trò chuyện với Triệu Lý càng kéo dài cô càng phát hiện ra bên trong vẻ ngoài điềm đạm, anh ta thực chất là người có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, ví dụ như về vấn đề họ đang nói...

“Em chuẩn bị thi nghiên cứu sinh? Em học ngành quản lý hành chính phải không, em gái của bạn anh cũng là nghiên cứu sinh ngành này, nó nói học nghiên cứu sinh đúng là lãng phí thời gian, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, công việc nó tìm được chẳng khác gì công việc của những sinh viên mới tốt nghiệp ra trường, tiền lương và phúc lợi tương tự nhau.” Triệu Lý vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt hiện lên thứ ánh sáng rất nghiêm túc: “Em là con gái, cần gì phải đưa mục tiêu sống của mình lên tầm cao như vậy? Con gái chỉ cần tìm một công việc đơn giản, thoải mái, ổn định là được. Sau khi bước vào cuộc sống hôn nhân, nên giành hết sức lực cho gia đình, cũng sẽ có cảm giác thành tựu mà.”

Tăng Hảo: “Vậy sao?”

Triệu Lý gật đầu, “Ít nhất là anh cảm thấy như vậy, con gái không cần đặt mục tiêu quá cao trong sự nghiệp. Xã hội này vốn nghiêng về phía đàn ông, phụ nữ rất khó có được sự ủng hộ của mọi người, đôi khi còn phải đi những đường tắt khác, tiến hành một số giao dịch đặc biệt. Cần gì phải vậy chứ? Xã hội vốn đã phân công rõ ràng cho đàn ông và phụ nữ rồi, kiếm tiền, xây dựng địa vị xã hội là việc của đàn ông, chăm sóc gia đình là bổn phận của phụ nữ. Là phụ nữ, cần gì phải khoe sức khoe tài với xã hội làm gì?”

“Tức là anh cảm thấy phụ nữ nên ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm giặt giũ, nuôi con dạy cái, sống cuộc sống hoàn toàn dựa dẫm vào người đàn ông của họ, là như vậy sao?”

Triệu Lý thoáng trầm ngâm rồi bật cười khe khẽ: “Anh nghĩ vậy.”

Tăng Hảo nín thinh.

“Dĩ nhiên cũng không phải nhốt vợ trong nhà, em cũng có thể tự do ra ngoài gặp gỡ bạn bè, trò chuyện, đánh bài, uống trà chiều, nhưng điều kiện tiên quyết là phải chăm lo xong xuôi việc nhà.” Triệu Lý nói: “Có lẽ bây giờ anh nói thế em sẽ cảm thấy anh là người gia trưởng, nhưng đến khi lớn hơn chút nữa em sẽ hiểu, những lời anh nói đều là suy nghĩ thật của đa số đàn ông. Mong ước thật lòng của một người đàn ông là lấy được một người vợ dịu dàng hiểu ý người khác, một lòng một dạ chăm lo cho gia đình, thậm chí trong những lúc cần thiết, họ còn phải thỏa hiệp vì gia đình, tóm lại là đặt gia đình lên hàng đầu.”

Tăng Hảo nhắc tách nóng lên uống một ngụm, trong đầu hiện ra cảnh tượng hơn mười năm sau, cô ở nhà nấu cơm giặt giũ, dỗ con nhỏ trong lòng, sống qua ngày đoạn tháng.

“Em tôn trọng suy nghĩ của anh.” Tăng Hảo nói: “Nhưng tạm thời em không đáp ứng được những yêu cầu đó của anh, em sẽ thi nghiên cứu sinh, cũng sẽ theo đuổi những thứ khác nữa. Em cho rằng giá trị của một người phụ nữ không chỉ thể hiện trong việc chăm sóc gia đình... Xét cho cùng, suy nghĩ của chúng ta cách biệt quá lớn, không thích hợp làm người yêu.”

Triệu Lý nhún vai, mỉm cười: “Không sao, anh cảm thấy đi xem mắt thì nên thành thật, nói thẳng suy nghĩ của mình, kéo sau này cưới nhau rồi lại sinh ra bất đồng ý kiến, thành ra vợ chồng cãi nhau.”

Sau đó họ không còn gì để nói nữa, ngồi hơn 20 phút cho có rồi Triệu Lý đi thanh toán, hai người lần lượt rời khỏi phòng trà “Duyên đến là bạn”.

Triệu Lý vẫn rất lịch sự đề nghị đưa Tăng Hảo về văn phòng nhưng Tăng Hảo từ chối khéo, nói mình còn muốn đi chỗ khác nữa.

Ánh nắng buổi trưa nóng rát rọi lên mặt, khiến cả khuôn mặt đều bóng rát, mí mắt nặng trĩu đến nỗi không mở ra được. Tăng Hảo đi trên con đường rải đá trong khu Hồ Cảnh một cách không mục đích.

Tại sao cô lại từ chối Triệu Lý một cách thẳng thừng như vậy? Là vì cô chưa chuẩn bị tốt để bắt đầu một tình yêu mới hay vì lý do khác?

Cách nói đó của Triệu Lý đúng là kiểu gia trưởng, nhưng đó là ý kiến cá nhân anh ta, đáng được tôn trọng, tại sao khi nghe anh ta nói vậy, sự phản cảm lại không thể không chế được mà trỗi dậy trong lòng cô?

Có lẽ là vì trong lúc ngồi đối diện với anh ta, bàn luận về nghĩa vụ sắp phải thực hiện, về những quy tắc sắp phải tuân thủ, trong lòng cô đã không khỏi nghĩ về người khác. Người đó có giấc mơ của mình, anh chuyên tâm, chấp nhất, mặt mũi chói lóa như vàng dương. Anh sẽ không nói “tôi cần một người vợ là hậu phương vững chắc của mình, cô ấy phải hy sinh cho gia đình, con gái vốn không cần theo đuổi sự nghiệp”, chắc chắn anh sẽ không nói vậy.

Anh sẽ tôn trọng ý nguyện của bạn, anh sẽ nói với bạn rằng: con người phải được đối xử bình đẳng.

Tiếng cười vui vẻ của một người lớn và một đứa trẻ từ phía đối diện đi tới làm gián đoạn suy nghĩ của cô. Cô ngước lên thì thấy một cô bé mũm mĩm với mái tóc bện cầm trong tay một cái chong chóng, phồng miệng ra sức thổi thật mạnh, cha cô bế cúi xuống nhìn con gái, mỉm cười đầy yêu chiều.

Tăng Hào chợt nhận ra rằng con người những nơi mà tầm mắt cô có thể nhìn thấy đều có đôi có cặp, có thể là người yêu, có thể là cha con, có thể là chị em thân thiết, chỉ có cô là cô đơn lẻ bóng.

Cô vội bước đi nhanh hơn, nhanh chóng rời khỏi công viên đi bộ ở khu Hồ Cảnh. Đến công ra, cô muốn bắt xe về văn phòng nhưng thật không may, bây giờ là giờ cao điểm giao ban của các tài xế taxi nên đa số đều từ chối không đón khách.

Cô đành đi tìm trạm xe bus.

Trên con đường cách cô không xa, một chiếc Aston Martin bị phạt do đi quá tốc độ, cảnh sát giao thông đang lập biên bản, Việt Tích Đình ngồi trong xe chờ đợi với vẻ biếng nhác, mắt liếc thấy Tăng Hào đang đi ở phía đối diện.

Lúc đi đường, Tăng Hào thường hơi cúi đầu, như thể sắp nhặt được tiền rơi dưới đất vậy, khi ấy cô còn đeo ba-lô, hai tay cầm nhẹ quai ba-lô, bước đi nhẹ nhàng. Bây giờ cô vẫn cúi đầu như thế, đeo chiếc túi xách một bên màu nhạt kẻ ca-rô, một tay nắm hờ quai túi, một tay hơi vung nhẹ, bước đi nhẹ nhàng.

Cô đã trưởng thành hơn nhiều.

Cách trạm xe bus vài trăm mét, Tăng Hào lấy di động ra xem giờ, chưa đến một giờ, chỉ cần bắt kịp xe thì sẽ không bị muộn.

Cô không phát hiện ra chiếc Aston Martin đang thông thả đi theo mình.

“Tăng Hào.” Giọng nói điềm tĩnh, hơi lạnh lùng.

Cô dừng người, từ từ quay sang.

Việt Tích Đình một tay đặt trên vô lăng, một tay gác lên cửa xe, tóc ngắn, cơ thể tầm thước, mặt mũi cương nghị.

Anh nhìn cô ở khoảng cách gần hơn mới nhận ra cô thật sự gầy đi nhiều, vẻ mũm mĩm trẻ con trước đây đã hoàn toàn biến mất, các nét trên mặt rõ ràng, vẻ mặt điềm tĩnh, trưởng thành hơn nhiều.

“Nếu em có khó khăn gì có thể đến tìm anh.” Anh nói: “Số điện thoại di động của anh là...”

“Không cần.” Tăng Hào uốn thẳng lưng, ánh mắt bình thản, kiên cường đối diện với anh ta, cô rất bối rối nhưng suy nghĩ thì vô cùng rõ ràng: “Tôi sẽ không bao giờ đến tìm anh.”

Sau bao năm, đây là lần đầu tiên cô chính thức đối diện với anh, nếu nói trước đây còn nghĩ mình chưa buông xuống được thì giờ phút này, cô chỉ có một suy nghĩ: cô đã từng khờ dại một lần, tuyệt đối không thể khờ dại một lần nào nữa.

Năm đó, công ty của cha sụp đổ chỉ trong một đêm, cô không tin đó là trò mèo của anh ta, cô chạy đến nhà trọ của anh ta, chờ anh ta dưới sân nhưng mãi không thấy anh ta đâu. Một ngày, hai ngày, ba ngày, tròn một tháng, cô kiên trì đứng đó chờ anh ta, chờ anh ta xuất hiện, nói với cô “Bé ngọc, tất nhiên đó không phải sự thật, sao anh lại lừa em cơ chứ?”

Kết quả anh ta không xuất hiện, ngậm thừa nhận tất cả.

Mãi cho đến khi chỉ còn một tuần là tới kỳ thi vào đại học, cô mới trông thấy anh ta, cách một con phố, cô liêu mạng đuổi theo. Lúc đó anh ta đang vui vẻ nói chuyện với bạn, cô ra sức chạy, chỉ sợ chậm lại thì sẽ không còn trông thấy anh ta nữa. Vừa chạy cô vừa gọi tên anh ta, chạy đến trước mặt anh ta, cô giơ tay giữ lấy tay anh ta theo bản năng, thờ hồn hèn: “Anh... Việt...”

Việt Tích Đình dừng người, lạnh lùng rũ mí mắt, liếc nhìn cô: “Sao cô lại xuất hiện ở đây?”

“Em không tìm được anh, anh tắt máy di động cũng không về nhà trọ.” Tăng Hào vội vã đến mức hai mắt đỏ hoe: “Anh đã đi đâu, tại sao không đến tìm em?”

Anh vẫn lạnh mặt như vậy, bình thản nhìn cô rồi giờ giọng cười cợt: “Không phải cô đã biết hết rồi sao? Sao vẫn còn bám lấy tôi thế hả?”

Anh ta vừa nói vừa hất bàn tay đang nắm lấy tay anh ta của cô ra, dùng tay nâng cằm cô lên như một cách sỉ nhục, đồng tử đen lạnh lùng sắc sảo.

“Tăng Hào, cô không khờ đến mức cho rằng tôi thực sự thích cô đấy chứ? Một đứa bé miệng còn hơi sữa như cô có gì đáng để tôi thích?”

Câu nói đó thật nặng nề, Tăng Hào có gốc cũng hiểu được, lời của mấy chú trong công ty cha nói là sự thật, Việt Tích Đình – người quản lý nghiệp vụ đã “hội ứng ngoại hợp” với các đối thủ cạnh tranh, đào một cái hố, khiến cho hoạt động của công ty của cha bị tê liệt, nhân cơ hội đó, anh ta giống trống khua chiêng thu mua cổ phiếu trên thị trường cấp hai, cuối cùng đạt được mục đích nắm giữ số cổ phần khổng lồ. Anh ta cẩn thận lập kế hoạch trong vòng 2 năm, tỉ mỉ chu toàn, cuối cùng lật ngược thế cờ trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

Sau khi đạt được mục đích, Tăng Hào không còn là “tiểu công chúa” được anh ta đối xử dịu dàng, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa nữa. Gờ mặt nạ xuống, anh ta lộ rõ bộ mặt của một con người lòng dạ thâm sâu, có thủ đoạn, có tính toán. Những thứ không còn giá trị lợi dụng, anh ta sẽ khinh thường, không buồn để mất tới.

Trước kia Tăng Hào không tin người với người sống với nhau lâu lại không có tình cảm thật, mãi đến khi Việt Tích Đình đích thân “dạy dỗ” cô. Khi cô còn có giá trị lợi dụng, anh ta sẵn lòng chiều chuộng cô, dỗ dành cô, cô muốn sao trên trời, anh ta sẽ hái xuống cho cô, đến khi cô hết giá trị lợi dụng, anh ta sẽ vứt cô đi như một đôi giày rách.

Sau đó, qua nhiều người cô mới biết thì ra Việt Tích Đình đã có người thương từ lâu, đó là một cô gái thuần khiết, xinh đẹp, ưu tú, cũng chính là “tiểu công chúa” thật sự của anh ta. Cả trái tim anh ta đều ở chỗ cô gái ấy, ngoài cô ấy ra, anh ta không thèm nhìn người khác lấy một cái.

*

Quay lại nhìn người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc này, trên mặt anh ta đã sớm không còn sự dịu dàng của anh trai đối với em gái như năm xưa mà thay vào đó là vẻ lạnh lùng, khó đoán, khó hiểu.

“Tăng Hào, em cần gì phải cật lực mạnh như vậy.” Việt Tích Đình nói: “Nghĩ đến ông bà nội của mình, nghĩ đến nơi mình đang ở hiện giờ, nghĩ xem mình đang ăn mặc như thế nào.” Anh ta tăng thêm ngữ điệu: “Em chắc chắn tự mình làm được? Thật sự không cần ai giúp đỡ?”

“Dù tôi có cần người giúp thì cũng không cần sự giúp đỡ của anh.” Tăng Hào nói: “Tôi đã bại trong tay anh một lần, sẽ không khờ dại lần nữa đâu.”

Việt Tích Đình nở nụ cười, trên khóe mắt hiện lên vài nếp nhăn mờ, như thể anh ta đang đối diện với một đứa bé “không biết trời cao đất dày là gì” vậy.

“Em vẫn chưa đủ lớn, nếu đã trưởng thành em sẽ biết nên đòi hỏi anh thứ gì chứ không phải cứ nhớ mãi về chuyện khi xưa, không cảm lên được cũng không buông xuống được.” Ánh mắt anh ta trong sáng và sắc sảo, thấp thoáng vẻ thương hại của người đứng trên cao đối với người ở dưới thấp: “Nếu bây giờ em nói cần anh làm gì, anh sẽ làm việc đó cho em, cho dù là lợi dụng sự áy náy trong lòng anh thì em cũng nên nói thẳng điều mà em cần anh giúp đỡ.”

“Đừng giận dữ nữa được không? Cô bé, hãy nghĩ kỹ.” Anh ta tiếp tục cười nói.

“Tôi không cần.” Tăng Hào lạnh lùng: “Tôi có thể sống rất tốt, hoàn toàn không cần đến sự thương hại và cha thí của anh. Ngài Việt, tôi không phải cấp dưới của ngài, cũng không phải bề dưới của ngài, ngài không cần phải dạy tôi.”

Nghe thế, Việt Tích Đình hơi nhướn mày, hai mắt híp lại: “Xem ra anh đã nghe nhiều chuyện rồi, anh luôn cảm thấy em rất cần sự giúp đỡ của anh.”

Anh ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “rất cần”, ánh mắt mạnh bạo, mang theo sức mạnh uy hiếp.

Tăng Hào mặc kệ.

Môi anh ta nhếch lên tạo thành một độ cong tao nhã, thu tay lại xem đồng hồ rồi quay người lên xe đi mất.

Góc tâm sự của tác giả:

Béo: Thầy Mộ, chương này không có đất diễn của thầy! (kiêu ngạo như chúa tể muôn loài)

Thầy Mộ lặng im, tiếp tục làm việc.

Béo: Không nói cho thầy biết đâu. Chương này Hào Hào đi ăn bữa cơm xem mắt vô cùng ngon lành nhá, trên đường về còn ôn lại chuyện cũ với anh Việt nữa cơ (cười trên nỗi đau khổ của người khác).

Thầy Mộ: ... (mặt dần trở lên lạnh lùng, nắm chặt cây bút, cả người đều biểu hiện trạng thái tức giận).

Béo: Hahahahahahahahahaha ~ (Dở hơi không ai bằng).

- Một phút sau, kèm theo tiếng vỡ của chai lọ, tình huống đảo ngược.

Trát béo ôm lấy cặp chân dài miên man của thầy Mộ, lau nước mắt: “Đừng giận mà, đừng bỏ vai diễn, tôi đổi lại cho anh vai diễn tốt nhé! Anh lúc nào cũng là nam chính, tên anh luôn đứng đầu bảng, tên nhân vật của anh xuất hiện đầu tiên trong truyện... (trông thật hèn mọn).

Chà đáp ý đồ của Việt đại ca, thật thoải mái.

Các bạn đọc truyện kiểu tàu ngầm mà không nổi lên thì sẽ bị Việt đại ca tà ác xấu xa bắt đi... rồi chết vì bị hành hạ -.-

Các bạn chăm chỉ comment sẽ được tặng một cái (>^ω^)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Sau cuộc xem mắt thất bại với Triệu Lý, Tăng Hào tường thuật chi tiết với “bà mối” Triệu Thiện.

Triệu Thiện tỏ vẻ nuối tiếc: “Thực ra con người Triệu Lý không tồi, anh ấy là người vùng này, cha mẹ anh ấy đã chuẩn bị cho căn nhà, công việc ổn định, tương lai rộng mở, trừ tính cách có hơi gia trưởng một chút thì những mặt khác cũng không có tật xấu gì. Em thực sự không thích anh ấy à?”

“Vâng, cảm giác bất đồng ý kiến ở một số vấn đề.”

Triệu Thiện khẽ thở dài: “Tiếc thật, lúc ấy chị nói hoàn cảnh gia đình nhà em cho anh ấy biết, anh ấy không hề e ngại, ok luôn.”

Tăng Hào hiểu Triệu Thiện muốn nói gì, trong xã hội hiện nay, một đứa con gái mồ côi cả cha lẫn mẹ, chẳng có một xu dính túi như cô muốn yêu đương cũng không phải dễ, Triệu Lý có điều kiện như vậy mà không từ chối cô, ngược lại cô còn từ chối người ta, trong mắt người khác hành động đó của cô thật là “không biết điều”.

Triệu Thiện lại cười: “Vậy cô hãy nói chị nghe xem đối tượng yêu đương lý tưởng của cô phải như thế nào?”

“Hiểu em, tôn trọng em, ít nhất là không bất đồng ý kiến ở một vấn đề quan trọng nào đó, tính cách phù hợp.” Tăng Hào nói.

“Vậy thì cứ chờ duyên phận đến thôi, dù sao chúng ta cũng còn trẻ.” Triệu Thiện giơ tay ôm lấy vai cô: “Vui lên, đừng để bị ảnh hưởng.”

Hôm sau là giữa tháng, Tăng Hào tranh thủ thời gian nghỉ trưa đến ngân hàng, gửi tiền cho ông bà nội.

Năm đó, công ty của cha sụp đổ chỉ trong một đêm, nợ nần chồng chất, ông bà nội thương con trai nên đã bán căn nhà ở Tân Giang để trả nợ cho con rồi về quê ở trong căn nhà của dòng họ. Mấy năm gần đây, hai ông bà không còn khỏe nữa, tim, gan, thận đều có bệnh, chi tính tiền thuốc và tiền chữa trị trong một tháng cũng ngót nghét ba, bốn nghìn, cuộc sống rơi vào cảnh túng quẫn. May mà từ năm thứ hai đại học, Tăng Hào đã làm đủ mọi việc khắp nơi, lúc nhiều nhất một tháng cũng thu về hơn năm nghìn, cô chỉ giữ lại 1/3, số còn lại gửi hết về cho ông bà.

Làm xong thủ tục và giấy tờ, Tăng Hào quay người đi ra ngoài thì bất ngờ trông thấy Chu Học Dịch đang đứng xếp hàng.

“Thầy Chu, thầy làm gì ở đây ạ?” Tăng Hào mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

“Tăng Hào?” Chu Học Dịch mặc chiếc áo phong hiệu Polo trông rất lịch sự, cười nói: “Tôi đến làm thẻ ngân hàng hộ bạn gái, công ty của cô ấy ở ngay gần đây.” Lúc nói chuyện, anh liếc nhìn tấm chi phiếu trong tay Tăng Hào: “Em thì sao?”

“Em gửi tiền cho ông bà.”

Chu Học Dịch dù ít dù nhiều cũng biết được hoàn cảnh gia đình của Tăng Hào, nghe cô nói vậy, anh vẫn giữ nụ cười: “Em đúng là cô bé vừa hiểu chuyện vừa giỏi giang. Đúng rồi, làm việc bên lão Mộ có được không?”

“Được ạ, bây giờ em đã quen việc rồi.”

“Nếu cậu ta dám làm khó em, em hãy gọi điện báo ngay cho thầy biết để thầy đi mắng cậu ta một trận.”

Tăng Hào liền xua tay: “Không đâu ạ. Anh ấy sẽ không bắt nạt em, anh ấy rất tốt.”

Chu Học Dịch chau mày, ánh mắt nhìn Tăng Hào đầy hàm ý rồi gật đầu: “Cố lên nhé, có gì khó khăn cứ tới tìm thầy, thầy nghĩ cách giúp cho.”

Hai người nói thêm vài câu nữa rồi Tăng Hào xin phép, cô rời khỏi ngân hàng, Chu Học Dịch liền rút điện thoại trong túi ra, gửi tin nhắn cho Mộ Nhất Tuấn.

“Chăm sóc cho Tăng Hào nhiều một chút.”

*

Lúc về đến văn phòng, Mộ Nhất Tuấn đang rửa tay. Lúc Tăng Hào đi qua, anh liền ngẩng lên nói với cô: Tăng Hào, cô vào đây.

Tăng Hào đi vào. Rửa tay xong, Mộ Nhất Tuấn đi đến trước bàn làm việc, chỉ vào một tập tài liệu trên đó: “Nghe nói trình độ tiếng anh của cô khá tốt, muốn thử thách cô một chút đây. Chiều nay dịch xong tài liệu này cho tôi. Trên giá sách có hai cuốn từ điển Oxford, cô lấy mà tham khảo.”

“Vâng.” Tăng Hào cầm tập tài liệu lên thì điện thoại trong túi rung, cô dùng một tay lấy di động ra, nhìn màn hình, không ngờ lại là điện thoại của Triệu

Lý.

Thoáng do dự, cô vẫn nghe máy.

“Tăng Hào?” Giọng nói của Triệu Lý thật hòa nhã: “Tôi là Triệu Lý. Là thế này, hôm đó sau khi trở về tôi đã suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy mình đúng là có hơi vội vàng, không nên đưa ra nhiều yêu cầu như vậy ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên, chắc chắn sẽ khiến cô cảm thấy bị áp lực, tôi xin lỗi cô về chuyện đó. Nói thật lòng, cô rất phù hợp với hình tượng trong suy nghĩ của tôi, tôi có ấn tượng rất tốt về cô, ý của tôi là... chúng ta có thể tiếp tục liên lạc với nhau được không?”

Mộ Nhất Tuấn ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, ho nhẹ một tiếng.

Tiếng ho của anh truyền thẳng vào tai Tăng Hào.

Triệu Lý đang chờ đợi ở đầu dây bên kia.

“Thôi.” Tăng Hào khẽ hít vào một hơi, nói thật lòng: “Những điều nên nói hôm đó đã nói rõ ràng rồi, chúng ta không hợp nhau. Thực ra suy nghĩ của anh không có gì đáng trách cả, và cũng nên được tôn trọng, không cần phải thay đổi vì tôi.”

“Được, tôi hiểu ý cô rồi.” Giọng nói của Triệu Lý đượm buồn, “Sau này tôi sẽ không làm phiền cô nữa.”

Gác máy, Tăng Hào đưa mắt nhìn về phía Mộ Nhất Tuấn theo bản năng, đúng lúc Mộ Nhất Tuấn cũng ngước lên nhìn cô. Trước mặt anh là một tách trà nóng, khói trắng quần quanh làm mờ gương mặt anh, trong làn khói đôi mắt anh càng trong sáng và sắc sảo.

“Là người bạn quen hôm đó à?” Anh khẽ hỏi.

“Hôm đó” – rõ ràng chính là hôm cô đến phòng trà “duyên đến là bạn” xem mắt Triệu Lý.

“Tôi và anh ta thất bại rồi.” Nụ cười của Tăng Hào hơi ngượng ngùng, “Bất đồng ý kiến ở một số vấn đề mang tính nguyên tắc, nên không cần phải qua lại nữa, làm lãng phí thời gian của cả hai.”

Mộ Nhất Tuấn ừm một tiếng, tầm mắt tiếp tục đặt lên tờ báo về học thuật trước mặt, nét mặt rất bình thường. (Giả vờ bình thường?)

“Đúng rồi!”

“Gi vậy?”

Tăng Hào không hiểu mình đang bị sao nữa, một suy nghĩ nhen nhóm trong đầu cô, cô buột miệng hỏi theo bản năng: “Có phải anh cảm thấy ở tuổi này của tôi mà đã đi xem mắt thì hơi buồn cười đúng không?”

“Không.” Mộ Nhất Tuấn ngẩng lên nhìn Tăng Hào, thái độ bình thản: “Cô đã 22 rồi, hoàn toàn có tư cách yêu đương, thực ra xem mắt chính là một hình thức tìm đối tượng để yêu, chẳng có gì buồn cười cả.”

“Thế nhưng qua lần này tôi không còn muốn đi xem mắt nữa, lúc nào cũng thấy không được tự nhiên.” Tăng Hào nói: “Giống như đang trao đổi vậy, anh cần gì, đối phương cần gì, anh có thể thỏa mãn điều kiện mà đối phương đưa ra không, đối phương có thể thỏa mãn điều kiện của anh không, sau khi quá trình có kẻ ra giá ấy kết thúc, chẳng còn cảm giác tốt đẹp nào nữa.”

Mộ Nhất Tuấn mỉm cười.

Tăng Hào đánh bạo hỏi: “Anh đã từng đi xem mắt bao giờ chưa?”

Mộ Nhất Tuấn không trả lời ngay mà dùng một tay lật giờ tờ báo, ánh mắt tập trung trên trang báo nghị luận, dường như đang tự hỏi chính mình, hồi lâu sau anh mới nói:

“Chưa đi xem mắt ở bên ngoài bao giờ nhưng người nhà đã từng giới thiệu cho tôi một người.” Nói xong, Mộ Nhất Tuấn chuyển sang đề tài khác: “Trước mắt cô đi nghỉ một lát đã, công việc buổi chiều khá nặng, lúc làm việc đừng ngủ gật nhé.”

Tăng Hào ý thức được sự tò mò của mình nên không nói thêm gì nữa, đi đến giá sách lấy hai cuốn từ điển Oxford xuống rồi về phòng làm việc của mình.

Cô hoàn toàn không thấy buồn ngủ, gối đầu lên cuốn từ điển Oxford dày cộp, mãi mê suy nghĩ: đối tượng mà người nhà Mộ Nhất Tuấn từng giới thiệu cho anh, anh đã đón nhận người đó rồi ư? Không phải, Sở Doanh đã nói chưa có một người phụ nữ nào từng xuất hiện bên cạnh anh, có nghĩa là anh chưa từng có bạn gái? Nhưng cái đó cũng không hợp lý, cho dù anh có là nghệ thuật gia mà đến cả thần thánh cũng bất khả xâm phạm thì suy cho cùng anh vẫn chỉ là một người đàn ông bình thường, đến tuổi này không thể nào chưa bao giờ có bạn gái, chẳng lẽ cách xử lý chuyện tình cảm của anh quá kín đáo, kín đáo đến mức cả bạn bè cũng không biết chuyện tình cảm thực sự của anh?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lại trở về một vấn đề quan trọng: Hiện giờ anh còn độc thân không?

Tuy cô chưa từng hỏi nhưng trong lòng thầm nhận định anh là người độc thân, vì chẳng bao giờ thấy anh nấu cháo điện thoại, cũng không thấy anh sai mình đi gọi điện đặt chỗ ở nhà hàng hay đặt hoa bao giờ, khi làm việc anh rất tập trung, không bao giờ xao nhãng, lúc vẽ tranh thì tắt điện thoại cũng

không lẫn lộn công – tư. Còn về chuyện anh có hoạt động giải trí riêng tư nào không thì cô không biết.

Tăng Hào càng lúc càng nghĩ miên man, mãi đến khi có một âm thanh vang lên trong đầu: anh ta có phải người độc thân hay không thì liên quan gì đến mí?

Cô lắc đầu thật mạnh, sờ sống mũi, cảm giác mông lung thoát ẩn thoát hiện trào dâng.

Đó chính là: Tăng Hào cô thực sự rất hy vọng Mộ Nhất Tuân chưa có bạn gái.

Nghĩ đến đây, cô thấy xa lạ với chính bản thân mình, hoảng hốt vì suy nghĩ quái quỷ trong đầu.

Chiều đến, Tăng Hào tập trung dịch tài liệu Mộ Nhất Tuân đưa cho, vì trong tài liệu có rất nhiều từ ngữ chuyên môn nên tốc độ làm việc của cô khá chậm, vừa đánh chữ vừa tra từ điển.

Mãi đến giờ tan ca, Tăng Hào mới dịch chưa được 2/3, cô cử động nhẹ cánh tay đã mỏi nhừ của mình, đúng lúc Mộ Nhất Tuân đẩy cửa đi vào.

“Chưa xong à?” Anh nhìn qua tập tài liệu đang mở trên bàn làm việc của cô rồi quay sang nhìn đồng hồ: “Đề ngày mai làm nốt. Đúng rồi, bây giờ giúp tôi gọi điện đến cửa hàng hoa XX, đặt một bó hoa, khoảng 10h sáng mai đưa đến địa chỉ này.”

Anh đọc địa chỉ.

Trái tim Tăng Hào đập thình thịch một tiếng, lúc trưa còn thấy “may” vì Mộ Nhất Tuân chưa từng giao những việc riêng tư ấy cho cô xử lý, thì vài tiếng sau, việc đã đến tay. Anh ấy muốn đặt hoa? 80% là tặng bạn gái, hóa ra anh ấy có bạn gái rồi, nhưng chỉ là tương đối kín đáo mà thôi.

“Ok, anh muốn đặt hoa gì?”

“Mười bông cẩm chướng, mười bông bách hợp, mười bông hoa lan.” Mộ Nhất Tuân nói, “Nhân tiện bảo họ viết giúp tôi một tấm thiệp, nội dung là chúc mẹ sinh nhật vui vẻ.”

Nói xong anh quay người đi ra.

Ngay lập tức, tâm trạng hốt hoảng của Tăng Hào không khỏi phần khởi hấn lên, hóa ra là hoa tặng cho mẹ, không phải cho bạn gái.

Tăng Hào gọi điện đặt hoa xong thì lại tiếp tục ở lại văn phòng hoàn thành xong công việc dịch thuật của mình, bất giác đồng hồ đã quay đến con số 8h40. Đến lúc Mộ Nhất Tuân khóa cửa, quay ra vẫn thấy căn phòng của Tăng Hào còn sáng đèn, cô vẫn cầm cúi miệt mài làm việc.

Anh thoáng ngạc nhiên, ban nãy đã bảo cô công việc chưa hoàn thành để ngày mai làm nốt, thế mà cô vẫn chưa đi.

Đánh xong hàng chữ cuối cùng, nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng nhưng kiên nhẫn, ngẩng đầu lên thì thấy Mộ Nhất Tuân, anh đã mặc áo khoác, trên ngón tay xuong xuong là một chùm chìa khóa.

“Cô ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Tăng Hào dụi mắt, “Sắp chín giờ rồi ư? Đã lâu thế rồi cơ à, tôi cứ nghĩ mới khoảng 7 giờ.”

“Không phải đã bảo cô để ngày mai làm tiếp sao?”

“Tôi quen rồi, việc ngày nào thì phải làm xong trong ngày hôm đấy, không thích dây dưa sang ngày hôm sau.” Tăng Hào đứng dậy, thu dọn gọn gàng đồng tài liệu lộn xộn trên mặt bàn rồi đặt chúng sang một bên, “Như thế tôi đi ngủ cũng yên tâm.”

“Đi nào.” Mộ Nhất Tuân quay người, nhẹ nhàng lắc lư chùm chìa khóa trên tay, giọng nói hơi trầm, “Tôi đưa cô đi ăn tạm chút gì đó.”

Mộ Nhất Tuân lấy xe rồi đưa Tăng Hào đến ăn tại một quán bán đồ ăn nhanh kiểu Trung Quốc gần đó.

Anh cho cô gọi một suất sườn heo xào rắc hành, còn gọi một suất mì gạo đơn giản cho mình.

Món sườn heo rắc hành được đặt trên mặt bàn, những miếng sườn heo rất sạch sẽ, ngoài sườn heo còn có cả rau, cá ngừ hấp trứng và một bát gà tần.

Anh lấy khăn tay lau đĩa tre rồi đưa cho Tăng Hào: “Mau ăn đi. Cô còn đang trong giai đoạn phát triển, ba bữa phải ăn uống đúng giờ, sau này có bạn đến đâu cũng không được để bụng đói.”

“Tôi đã 22 tuổi rồi, làm sao còn đang trong giai đoạn phát triển được?” Tăng Hào ngạc nhiên, xem ra thầy Mộ thực sự coi cô như một đứa trẻ.

“Lúc tôi 22 còn cao thêm được 5cm đấy.” Mộ Nhất Tuân nói, “Theo cách nói của khoa học, xương của con gái sẽ phát triển đến 24 tuổi. Trước tuổi 24, nếu vận động và dinh dưỡng hiệu quả, cung cấp đầy đủ hormon sinh trưởng thì vẫn có thể phát triển thêm, đạt được mục tiêu cao lên.”

Tăng Hào: “...”

“Trông cô rất gầy, và cũng rất nhỏ.” Mộ Nhất Tuấn nói thêm một câu, “Đừng hành hạ cơ thể của chính mình.”

Tăng Hào ngoan ngoãn ăn com nhưng có lẽ vì cô đã quá đói nên ngược lại không muốn ăn uống gì, ăn được nửa thì không muốn ăn thêm nữa, đang định buông đũa thì Mộ Nhất Tuấn khẽ chau mày, “Sao ăn ít vậy? Ít nhất phải ăn hết sườn đi.”

Dưới sức ép, Tăng Hào tiếp tục gắp một miếng sườn.

“Mộ Nhất Tuấn.”

Nghe thấy thế, Tăng Hào liền quay sang thì thấy một người đàn ông đẹp trai đang đứng cách họ không xa.

Mộ Nhất Tuấn gật đầu với anh ta.

Gã đàn ông đẹp trai nhắc đôi chân dài của mình đi về phía họ, ánh mắt nhìn thoáng qua Tăng Hào với vẻ nghiên cứu rồi quay sang nói chuyện với Mộ Nhất Tuấn: “Đúng lúc quá, anh ăn com ở đây à? Còn đưa cả cháu ngoại đi nữa?”

Com trong miệng Tăng Hào sượt nửa thì phun ra ngoài.

“Cô ấy không phải Linh Linh.” Mộ Nhất Tuấn bỏ chìa khóa xe trong tay ra, nhẹ nhàng dựa lưng lên tựa ghế màu cam, bình thản giải thích, “Cô ấy là trợ lý ở văn phòng của anh.”

“À, nhận nhầm người rồi.” Người đàn ông nói: “Nhưng nhìn qua cũng tầm tuổi của cháu ngoại anh.”

“Tôi là Tăng Hào, năm nay 22.” Tăng Hào chủ động hóa giải sự nhầm lẫn này.

“Xin chào, tôi họ Mộ, tên chỉ có một chữ Diễn, là em họ của Mộ Nhất Tuấn.” Người đàn ông tự giới thiệu.

Tăng Hào mỉm cười gật đầu, “Rất vui được làm quen với anh.”

“Tính ra đã ba năm không gặp nhau rồi.” Mộ Diễn mỉm cười: “Dạo này công việc thuận lợi chứ?”

“Rất tốt.” Mộ Nhất Tuấn trả lời.

“Có thời gian thì liên lạc với em, chúng ta có thể cùng ra ngoài uống rượu, tâm sự.” Tuy là mời nhưng trên mặt Mộ Diễn không tỏ ra nhiệt tình lắm.

“Ok.” Mộ Nhất Tuấn dừng lại một chút, vẻ mặt cũng không mấy nhiệt tình, “Nếu có cơ hội.”

Có vẻ như quan hệ giữa Mộ Nhất Tuấn và Mộ Diễn không thân thiết lắm, hai người trò chuyện một lúc rồi không nói gì nữa, Mộ Diễn tới quầy gọi món.

“Nếu nhìn kỹ thì thấy anh và em họ trông cũng có nét giống nhau, nhất là khi cười.” Tăng Hào nói, “Nhưng thoát nhìn trông anh ấy còn chín chắn hơn anh.”

“Nó chỉ kém tôi 3 tháng, cái chức ‘anh họ’ này của tôi chỉ là hình thức thôi, chưa bao giờ nghe thấy nó mở miệng gọi tôi một tiếng ‘anh’.” Mộ Nhất Tuấn cười miễn cưỡng, “Nhưng đúng là bề ngoài của nó trông có vẻ khá già dặn, có lẽ công việc đã huấn luyện nó thành như thế. Nó là bác sĩ, một nghề có áp lực rất lớn.”

“Đúng rồi, anh có cháu ngoại à?”

“Ừm, cháu bên họ mẹ, nhỏ hơn cô 7 tuổi. Mộ Diễn cũng chỉ gặp nó một lần nên không thân thiết lắm, nhận nhầm cô thành nó.”

Nghe anh nói xong, Tăng Hào không thể không buông đũa.

Mộ Nhất Tuấn khẽ héch cằm lên: “Ăn hết đi, còn rau và trứng hấp, rất tốt cho cơ thể.”

Tăng Hào nhìn món rau và trứng hấp trong khay bằng ánh mắt ngần ngại.

“Ăn càng ít cô sẽ càng gầy hơn, lần sau đưa cô đi đâu lại có nhiều người nhầm cô thành cháu gái tôi nữa.”

Tăng Hào: “...” Đang trên cô sao?

Lúc ra khỏi cửa nhà hàng, Tăng Hào thấy một bóng người lén lút đứng cạnh chiếc xe hơi của Mộ Nhất Tuấn, trong lúc còn chưa kịp hiểu người đó đang làm gì thì người đó đã ngược lên với vẻ cảnh giác rồi vút con dao nhỏ trong tay xuống, chạy thực mạng.

Là đám ăn trộm xe, đó là một cậu bé còn rất nhỏ tuổi.

Mộ Nhất Tuấn thấy thế liền cúi xuống nhìn quanh rồi khom lưng thuận tay nhặt một cục đá lên, ném về phía người kia một cái.

Thằng nhóc bỏ chạy theo quỹ đạo hình chữ S bị đá đập trúng vào gáy, ối một tiếng rồi ngất lịm.

Mộ Nhất Tuấn sai bước đi về phía đó, thuận tay lấy di động báo cảnh sát.

Tất cả như một cảnh diễn trong phim, chỉ lóe lên một cái, nhanh đến mức Tăng Hảo còn ngỡ người chưa kịp phản ứng xem đây là tình huống gì thì Mộ Nhất Tuấn đã khổng chế được thăng nhóc đó.

Chẳng bao lâu sau thì cảnh sát tới, Mộ Diễn ăn xong com trong nhà hàng cũng trông thấy, thấy thế liền đi về phía này, thấy phần gáy của cậu bé kia đang băng bó, luôn mồm kêu đau, anh bèn cúi xuống, nói nghiêm túc: “Về sau chạy trốn thì phải chú ý một chút, đừng quay lưng về phía đối phương, huyết phong trì, phong phủ, đại chủy ở sau gáy rất yếu, chỉ chạm vào là ngất ngay.”

Tăng Hảo sững sờ, ngạc nhiên không biết tại sao Mộ Nhất Tuấn lại có thể ném chuẩn như vậy?

“Đi thôi.” Mộ Nhất Tuấn nói.

Đi đến cạnh chiếc xe, nhờ ánh đèn đường, Tăng Hảo nhìn thấy đường rạch rõ nét trên thân xe, hết đường này đến đường khác, hỗn loạn, sâu hoắm, cô không nhớ nhìn chiếc xe nữa.

“Làm sao bây giờ?” Tăng Hảo hỏi.

“Ngày mai đưa đến tiệm 4S.” Mộ Nhất Tuấn thờ ơ nói: “Cũng không phiền phức lắm.”

Tăng Hảo hình như còn xót chiếc xe hơn cả Mộ Nhất Tuấn.

“Lên xe, tôi đưa cô về.” Anh lấy chìa khóa xe ra.

Góc tác giả:

Thế cho nên, dưới sự giám sát của thầy Mộ, Hảo Hảo sẽ nhanh chóng “phát dục” thôi.

Thầy tỏ rõ việc dạy bảo Tiểu Hảo Hảo là nhiệm vụ của mình, nhất định phải khiến cô phát dục đạt tới tiêu chuẩn của cá nhân thầy, ít nhất phải ôm được bằng một tay, không thể gầy gò quá được...

PS: Hảo Hảo không muốn thầy Mộ có bạn gái, tỏ rõ dục vọng chiếm hữu trong xương tủy... ټ(ټ ▽ ټ) ټ thầy Mộ vẫn chưa biết, ټ(ټ ▽ ټ) ټ hoặc có một khả năng khác là thầy Mộ giả vờ không biết. Thầy cũng có tính toán, cũng có kế hoạch của mình.

Nhân đây hỏi mọi người một câu, trong các cặp đôi của Sư Tiểu Trát (Trì Hành VS Quan Quan nè, Chú Phí VS Tiểu Tâm Mộ nè, Diệp Tư Thừa VS Úy Tử nè, Từ Dự OPPA VS Xán Xán nè, Đại Phong VS Lan Lan nè, Tống Vực VS Táp Táp nè, còn cả 2 bạn trong truyện này nữa), mọi người có đặc biệt thích couple nào không?

(Lúc trả lời, thầy Mộ đang lạnh lùng nhìn bạn đó ~)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hôm sau nữa là sinh nhật mẹ của Mộ Nhất Tuấn. Đã lâu không về nhà họ Mộ, Mộ Nhất Tuấn đành về đó chúc mừng sinh nhật mẹ.

Vì thế, anh cho Tăng Hảo nghỉ nửa ngày.

Đúng lúc Sở Doanh đến ăn tiệc, nghe thế liền tùm tùm cười, nói với Tăng Hảo: “Nếu chiều nay em rảnh thì cùng đi chơi với anh ở bảo tàng Mỹ thuật hội họa được không?”

“Em còn phải ôn bài mà.”

“Tiểu Hảo Hảo, tội gì phải làm thần kinh mình căng thẳng như vậy chứ? Khó lắm mới được nghỉ một ngày, về nhà đọc sách thì chán lắm! Anh nói cho mà biết nhé, hoạt động triển lãm lần này rất khó mua vé đấy, quan trọng là...” Sở Doanh dừng lại một chút: “Nội dung chính của buổi triển lãm lần này là tác phẩm của Thư Phi Nhiên, có biết Thư Phi Nhiên là ai không? Là một trong những đối thủ nặng kí của Mộ Nhất Tuấn nhà em đấy, chỉ cần điểm ấy thôi cũng đủ để em phải đến đó một lần, cái đó gọi là ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’.”

Tăng Hảo tò mò: “Thư Phi Nhiên? Tại sao lại nói anh ta là đối thủ nặng kí của Mộ Nhất Tuấn?”

“Đầu tiên là vì tuổi tác họ ngang ngửa nhau, thứ hai là một người tốt nghiệp ở học viện mỹ thuật hội họa Hoàng gia Anh, còn người kia tốt nghiệp ở học

viện nghệ thuật Pháp, đều là những nghệ thuật gia trẻ tuổi được thụ hưởng nền giáo dục của nước ngoài. Hai người ngang hàng nhau nên không tránh khỏi sự cạnh tranh, dân bình luận trong giới rất thích liệt kê các ưu khuyết điểm trên các phương diện của họ để so sánh.”

Điều này thật sự đã làm khơi dậy trí tò mò của Tăng Hảo. Trong mắt cô, Mộ Nhất Tuấn đã lên tới đẳng cấp “bậc thầy”, nếu trong tiểu thuyết của Kim Dung thì anh chính là Độc Cô Cầu Bại[1], anh mà cũng có đối thủ cạnh tranh sao?

[1] Độc Cô Cầu Bại: là một nhân vật hư cấu trong các tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn Kim Dung, được xem là một nhân vật có võ công cao nhất trong các tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Tên của Độc cô cầu bại có nghĩa là Cô độc một mình mong được bại trận, biểu thị khả năng kiếm thuật thần thông của nhân vật này.

“Tò mò rồi chứ gì?” Đôi mắt Sở Doanh hiện rõ ý cười chọc ghẹo: “Vậy thì đi cùng với anh trai đi, anh đây có xe, lát nữa đưa em qua đó, phụ trách luôn việc đưa em về tận nhà.”

Dưới lời “khích lệ” của Sở Doanh, Tăng Hảo theo anh đến bảo tàng mỹ thuật hội họa.

Khu triển lãm số 6 trong bảo tàng mỹ thuật hội họa dành riêng cho Thư Phi Nhiên, đẩy cánh cửa bằng kính khóa mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là mấy khối nham thạch, được treo giữa không gian rộng lớn bằng những sợi dây, lại gần hơn một chút, đối với Tăng Hảo, cô hoàn toàn chẳng hiểu tại sao những khối đá này lại là tác phẩm mang tên “Tuyệt tan”, trên bia đá bên cạnh có khắc tên của Thư Phi Nhiên.

Bốn xung quanh đều là tường trắng, treo các bức tranh nghệ thuật của Thư Phi Nhiên, các tác phẩm mới của anh ta thể hiện rõ chủ nghĩa đặc sắc. Nói một cách cụ thể, hình ảnh biến ảo, khoa trương, các nhân vật trông thật hư ảo, cảnh tượng bị bóp méo, hiệu quả ngâm thơ thì thay đổi liên tục.

“So với những bức tranh được mài dũa chau chuốt kỹ càng của Mộ Nhất Tuấn, anh ta được xem là một họa sĩ có năng suất làm việc rất cao.” Sở Doanh nói: “Đứng ra thì những bức tranh được Mộ Nhất Tuấn vẽ trong 2 năm nay không hề ít hơn Thư Phi Nhiên, nhưng phần lớn các bức tranh của Mộ Nhất Tuấn đều được tự anh ta lưu trữ trong phòng lưu trữ của mình, rất ít công cha với công chúng, anh ta có dự vọng chiếm hữu kỳ lạ đối với các tác phẩm của mình, không thích chia sẻ với người khác, điểm khác hoàn toàn trái ngược với Thư Phi Nhiên, Thư Phi Nhiên rất thích nhận được các phản hồi từ dư luận. Trên phương diện này, anh thường thấy tiếc thay cho Mộ Nhất Tuấn, thực ra cho dù là các tác phẩm mà chính anh ấy cảm thấy không hài lòng thì theo anh, đó cũng là các tác phẩm hoàn mỹ của nghệ thuật.”

Tăng Hảo ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn ngắm, tuy cô không hiểu lắm nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc cô ngắm nhìn những nhân vật và câu chuyện trong các bức tranh dưới con mắt của một người quan sát khách quan.

Lúc xem tranh, Sở Doanh hoàn toàn không có vẻ cợt nhả như thường ngày, mà thật sự tỏ ra rất nghiêm túc, Tăng Hảo có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo anh nhưng thấy vẻ chìm đắm trong tranh nghệ thuật, không quan tâm đến bất kỳ việc gì khác của Sở Doanh, cô đành thôi.

Gần một tiếng sau, hai người đi tới chiếu nghỉ trên cầu thang, Sở Doanh lên tiếng hỏi Tăng Hảo: “Em có thích tác phẩm của Thư Phi Nhiên không?”

Suy nghĩ một lát Tăng Hảo mới trả lời: “Muốn nghe lời thật lòng không?”

Sở Doanh mỉm cười: “Có cần phải nói dối anh không? Anh đâu phải Thư Phi Nhiên, cũng không phải fan hâm mộ anh ta.”

“Tranh của anh ta thực sự rất đẹp, nhưng em không thích. Có lẽ em không biết cách thưởng thức. Trên những bức tranh của anh ta, em thấy chỗ nào cũng tối tăm và đau khổ, em không thích cảm giác đó.” Tăng Hảo nói: “Nếu ngược lại là Mộ Nhất Tuấn, tranh của anh ấy không có những cảm xúc chủ quan mạnh mẽ như vậy, trái lại, em còn có thể nhìn thấy ánh sáng và hy vọng ở trong đó, nhưng trong tranh của Thư Phi Nhiên, em chỉ nhìn thấy sự tuyệt vọng sục sôi không ngừng nghỉ mà thôi.”

Sở Doanh sửng người, thàn thán: “Nhưng rất nhiều người cho rằng tuyệt vọng sâu sắc hơn hy vọng, vì theo đuổi thứ sâu sắc đó nên họ cố gắng bới móc nhược điểm của xã hội, cuộc sống và con người, họ cảm thấy những thứ đó có sức sống mãnh liệt hơn.”

“Có lẽ là vậy.” Tăng Hảo nói: “Em chỉ nói ra cảm giác thật của mình thôi, không có cách nào phán xét xem mình có chính xác hay không.”

Sở Doanh cúi xuống xoa đầu cô: “Thực ra anh đoán em sẽ ủng hộ Mộ Nhất Tuấn vô điều kiện từ trước rồi.”

“Em nói thật mà, đó thực sự là cảm nhận của cá nhân em, em không lừa anh đâu.” Tăng Hảo cười, mắt cô ngời sáng như ngọc lưu ly: “Em thích tranh của Mộ Nhất Tuấn, không thích tranh của Thư Phi Nhiên.”

Đám người đứng trên cầu thang phía sau nghe thấy nhận xét của Tăng Hảo rất rõ ràng.

Sở Doanh đưa Tăng Hảo đi dạo thêm một lát nữa, đến lúc rời khỏi khu triển lãm số 6, anh gặp người quen, đôi phương rất nhiệt tình nói chuyện với anh, vừa cười đáp chuyện anh vừa vỗ nhẹ lên vai Tăng Hảo, khẽ dặn: “Đến chờ anh ở quán cà phê dưới tầng 1.”

Tăng Hảo gật đầu, lập tức đi đến thang máy một mình, đi thang máy xuống tầng 1.

Đến quán cà phê, đang định đi vào thì cửa kính được đẩy ra từ bên trong, mấy cô gái trẻ hào hứng bước ra ngoài, người đi đầu suýt nữa thì va vào Tăng Hảo.

“Là cô.” Sau khi nhìn rõ mặt Tăng Hảo, cô gái đi đầu có dáng người cao ráo liền nở nụ cười không mấy thân thiện: “Cô này, chờ một chút, chúng tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tăng Hào nghi ngờ, cô đâu có quen mấy người này?

“Chính là cô ta.” Cô ta quay lại nói với năm sáu cô bạn đi cùng ở phía sau: “Chính là cái đồ dờ hoi vừa nói xằng nói bậy trên tầng đấy.”

Ngay sau đó, tất cả họ đều nhìn Tăng Hào bằng ánh mắt giận dữ.

“Tôi có quen các cô không?” Thấy vẻ không thiện cảm của họ, giọng nói Tăng Hào nghiêm túc hẳn lên, “Xin nhường đường, đừng đứng chắn cửa ra vào như vậy.”

“Cái miệng của cô vừa rồi còn nói xằng nói bậy, phê bình các tác phẩm nghệ thuật của Thư Phi Nhiên, tôi nghe thấy rõ rành rành.” Cô gái có dáng người cao ráo vênh mặt, khoanh tay trước ngực: “Tôi hỏi cô, cô dựa vào đâu mà nói trong tranh của Thư Phi Nhiên chỉ có tối tăm và tuyệt vọng? Cô đã xem hết các tác phẩm của anh ấy chưa? Vừa rồi trong phòng triển lãm chỉ treo các bức tranh quý giá của anh ấy thôi, không thể hoàn toàn đại diện cho phong cách của anh ấy, sao cô có thể định nghĩa lung tung như thế?”

Tăng Hào lập tiểu biểu ra, mấy cô bé này là fan hâm mộ của Thư Phi Nhiên, tình cờ nghe thấy câu nhận xét vừa nãy của cô, bây giờ đến bình vực cho Thư Phi Nhiên.

“Tôi chỉ nói cảm nhận chủ quan của cá nhân tôi, không đại diện cho ai cả, chẳng lẽ cả quyền tự do ngôn luận tôi cũng không có?” Tăng Hào vận lại.

“Cô này, cô có biết trong những trường hợp công khai, cô nói ai đó mà cô thích vượt trội hơn Thư Phi Nhiên là rất vô lễ không?”

“Đúng thế, đây là khu triển lãm của riêng Thư Phi Nhiên, nếu không thích thì đừng có vào, vào rồi lại còn phi báng là sao hả?”

“Cô thích ai là tự do của cô, nhưng đừng có trắng trợn nói không ai sánh bằng thần tượng của cô, được không? Như thế chẳng phải càng khiến ai đó của cô có thêm nhiều kẻ thù sao?”

“Cô có phải bị bệnh thần kinh không đấy?”

“Nói cho mà biết nhé, cái gã ai đó của cô cũng được một số nhà bình luận tâng bốc, nhưng đã lâu lắm rồi không thấy gã ấy ra tác phẩm nào mới, có phải đã hết thời rồi không...”

“Đúng đấy, lần trước vẽ tranh cho Hoàng tử của Hoàng gia Anh, còn làm họa sĩ riêng cho Hoàng gia Anh, cái đó không phải mua danh cầu lợi thì là gì?”

“Tự nâng cao giá trị của mình lên, vì tiền chứ còn gì nữa, chỉ cần kiếm được tiền thì cần gì quái gì nhân phẩm, haha.”

Đám người này đúng là xấu xa, toàn nói mấy lời chẳng ra gì, càng lúc càng cay độc, càng ngày càng dùng những từ ngữ quá quắt. Rõ ràng “ai đó” trong lời nói của họ, đến cả tên cũng chẳng muốn nói ra, chính là Mộ Nhất Tuấn.

Tăng Hào giận sôi người, nếu nhắm vào cô thì còn nhẫn nhịn được, nhưng cứ nhắc đến Mộ Nhất Tuấn là cô không sao khống chế được cảm xúc, liền buột miệng: “Các cô là fan cuồng của Thư Phi Nhiên đúng không? Nếu vậy tôi thấy buồn thay anh ta, thân là một nghệ thuật gia thanh cao mà lại có đám fan hâm mộ tầm thường như các cô, nâng một người lên bằng cách hạ thấp người khác đã chứng tỏ phẩm chất của các cô rồi, tự mình không biết suy xét, lại còn đứng ở chỗ cao mà chỉ chỉ trỏ! Còn nữa, các cô không biết Mộ Nhất Tuấn, dựa vào đâu mà nói anh ấy mua danh cầu lợi? Đừng vô trách nhiệm với lời nói như vậy được không?”

Một con người chưa bao giờ dính dáng đến chuyện thị phi như Tăng Hào lại đầu võ mồm với mấy cô gái này.

Nhưng chính họ là kẻ cậy đồng mà hiếp đáp kẻ thân cô thế cô là Tăng Hào, mở miệng ra là mồm năm miệng mười. Trong lúc đang tranh cãi kịch liệt, có người dùng thủ đoạn hèn hạ, cô tình nghiêng người một cái khiến tách cà phê trong tay nghiêng đi, đổ vào quần Tăng Hào.

“Xin lỗi, tay trơn.” Cô gái nhỏ nhắn đó nở nụ cười giả tạo, ánh mắt lạnh lùng: “Có cần tôi đền tiền cho không? Tôi thấy cái quần này của cô không đắt lắm... 50 đồng đủ chưa?”

Những người còn lại nhìn nhau rồi cười phụ họa, cô gái nhỏ nhắn đó xả giận xong thì rất vui vẻ, tiếp tục tấn công: “Có cơ hội gặp được ‘ai đó’ thì chuyển lời giúp chúng tôi: không vẽ được tranh cũng không sao đâu, nhân lúc còn trẻ thì đổi nghề đi nhé.”

Tăng Hào giận quá liền tiến lên phía trước, nhanh chóng giật lấy cốc cà phê trong tay cô ta, mớ nắp, hất thẳng lên người cô ta.

“Câm cái miệng lại đi, tôi cảnh cáo, cô còn bất lịch sự thêm câu nữa, tôi sẽ đánh cô đó. Mới mấy tuổi đầu, cha mẹ không dạy phải lễ phép với người lớn à?” Tăng Hào nói, rồi liếc nhìn nét mặt sợ hãi và phẫn nộ của họ: “Nhưng đúng là các người không có tư cách nhắc đến tên Mộ Nhất Tuấn, anh ấy là họa sĩ chân chính, còn các người chỉ là một đám ếch ngồi đáy giếng thôi, tôi không thèm chấp. Câu cuối cùng: Tôi thích Mộ Nhất Tuấn, không thích Thư Phi Nhiên của mấy người, đối với tôi, họ không cùng một đẳng cấp!!!”

Bây cô gái định thần lại, liền bỏ nhào về phía Tăng Hào, đang định ra tay thì Sở Doanh vội vàng bước tới, hô to: “Các cô làm gì đó!”

Thấy Tăng Hào bị bắt nạt, Sở Doanh chạy thẳng tới, kéo Tăng Hào ra sau lưng mình nhưng anh không may bị trúng chiêu, bị xước mũi vì móng tay của một “con ếch”.

“Khốn nạn!” Sở Doanh nổi giận, không khách sáo túm chặt lấy cổ tay cô gái kia, đẩy mạnh về đằng sau rồi dừ tợn nói: “Các cô là con gái hay là nhân yêu[2] đây? Ăn cái gì mà tiến hóa thành cái dạng này? Còn dám lên đây tôi đánh đây!”

[2] Ý là đàn ông già làm phụ nữ.

Mấy cô gái hơi e ngại Sở Doanh nên không dám bước tiếp. Bảo vệ đi tuần cách đó không xa nghe thấy cũng chạy tới, màn kịch dần yên ổn lại, hai bên đều chịu tổn thất, đều nhìn đối phương bằng ánh mắt dừ tợn, không cam lòng rời khỏi chiến trường, ai về nhà người nấy.

Trên đường về, Sở Doanh nhìn mình qua kính chiếu hậu, khẽ mắng: “Bị cái đám vịt quang quác đó làm xấu cả mặt.”

“Còn đau không?” Tăng Hảo rất áy náy, tự mình gây họa còn làm liên lụy đến Sở Doanh.

Sở Doanh lắc đầu, nhìn vẻ buồn rầu của Tăng Hảo, anh chợt mỉm cười: “Đám fan nữ của Thư Phi Nhiên nổi tiếng bà chán, em dám đòi co với đám người đó khiến anh phải nhìn em bằng con mắt khác đây. Nào, để anh xem xem em có bị móng vuốt của đám bà chán ấy làm bị thương không?”

Tăng Hảo lắc đầu, khịt khịt mũi: “Không ạ, ngoài việc bị hất cả phê thì em không sao.”

“Chốc nữa anh phải nói với Mộ Nhất Tuấn, Tiểu Hảo Hảo của chúng ta vì bảo vệ anh mà bị bắt nạt.” Sở Doanh trêu đùa: “Để anh ấy khao em một bữa ra trò.”

*

Hôm sau, Sở Doanh chạy đến văn phòng, tường thuật toàn bộ câu chuyện diễn ra hôm đó một cách vô cùng sống động cho Mộ Nhất Tuấn nghe.

Nghe xong Mộ Nhất Tuấn không bình luận gì về hành động của Tăng Hảo, không an ủi cô, cũng không nói thêm một câu nào.

Mãi đến giờ tan sở, nhân lúc đi thang máy xuống dưới cùng Tăng Hảo, anh mới lên tiếng nhắc tới việc này, nghiêm túc bảo: “Tôi hy vọng những chuyện như vậy không xảy ra thêm một lần nào nữa.”

Tăng Hảo sững sờ.

“Cô không cần thiết phải cãi nhau vì tôi, điều đó đối với tôi chẳng có nghĩa lý gì cả.” Mộ Nhất Tuấn quay sang, ánh mắt trong trẻo sắc sảo lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô, giọng lạnh tanh: “Về sau không được xúc động nhất thời mà làm vậy nữa. Nhớ rằng cô không phải trẻ con, cô đã là người lớn rồi, nên biết cách bảo vệ an toàn cho bản thân, cũng phải học cách phân biệt cái nào nặng cái nào nhẹ, khống chế tốt tâm trạng của mình trong những tình huống cần thiết.”

“Đừng lãng phí thời gian vào những việc không đâu.” Về dứt khoát của anh không hề có một chút dịu dàng nào, ánh mắt thâm trầm thoáng vẻ trách móc, lời nói ngắn gọn nhưng lạnh lùng: “Hiểu chưa?”

Trái tim Tăng Hảo chìm sâu xuống đáy, sự chỉ trích lạnh lùng của anh dập tắt ngọn lửa nhiệt tình dâng đầy trong tim cô.

Cô đứng là đã cựa mạnh, dễ xúc động, nổi cáu, còn chẳng biết phân biệt nặng nhẹ mà kích bác nhiều người như vậy. Nếu Sở Doanh đến chậm một bước, cô nhất định sẽ bị thiệt thòi nhiều.

Đó là sự thật... Nhưng giây phút này, cô không cách nào nhận lỗi, ngoan ngoãn dạ vâng. Trái lại, cô rất khó chịu với thái độ dửng dưng đó của Mộ Nhất Tuấn. Anh đang nhắc nhở cô rằng cô chỉ là cấp dưới của anh, quan hệ của họ chỉ giới hạn trong quan hệ công việc giữa boss và nhân viên, anh không thích cô hành động một cách trẻ con như vậy, anh cũng không cho phép cô gây họa nữa.

Cô cứ tưởng rằng ít nhất anh cũng dịu dàng an ủi cô vài câu, đến cả Sở Doanh sau khi xảy ra chuyện cũng cười đùa, trêu cô vài câu cơ mà.

Vì thế, cô bướng bỉnh đối diện với Mộ Nhất Tuấn, kiên nhẫn giữ im lặng.

Cửa thang máy vừa mở, cô bước nhanh ra ngoài mà không thèm quay đầu lại, ngoài trời đang mưa nhỏ, cô trực tiếp đội túi xách lên đầu rồi xông ra ngoài.

“Tăng Hảo, cô đứng lại cho tôi.” Anh cao giọng, ngữ điệu nghiêm túc.

Mộ Nhất Tuấn gọi tên cô ở đằng sau nhưng cô không thèm để ý tới, trái lại còn chạy nhanh hơn.

Anh nhắc đôi chân dài của mình đi vội vào cánh cửa xoay, thấy cô dừng cảm lao vào màn mưa, chạy về phía trạm xe bus, đôi mắt anh hiện lên sự thay đổi rất nhỏ.

Góc tác giả:

Chương này Tiểu Hảo Hảo bị ngược, để bảo vệ cho thầy Mộ mà bất chấp tất cả chiến đấu với người ta, tưởng tượng: Thầy Mộ dịu dàng ôm cô vào lòng đầy yêu chiều rồi dịu dàng hôn lên môi cô, dịu dàng nói: ngốc quá, về sau cứ ngoan ngoãn ở trong nhà, ngoài kia nhiều kẻ xấu lắm, đừng rời khỏi tầm mắt của anh, hôn một cái nào!

Ai ngờ lại bị thầy Mộ nghiêm khắc phê bình T.T

Vì thầy Mộ đã nổi giận nên chương này thầy Mộ sẽ bị bạn đọc bừa bãi...

Mọi người hy vọng chương sau sẽ có tình tiết gì nào? Thầy Mộ đuổi theo dỗ dành Hào Hào hay quay lưng bước đi? Nếu dỗ dành... thì dỗ dành bằng cách nào đây, đúng là một bài toán khó, dù sao thầy cũng chưa dỗ dành ai bao giờ, thầy rất cần được các bạn chỉ dạy >3

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tăng Hào đứng ở trạm chờ xe bus, hai tay ôm lấy túi xách ướt sũng nước của mình, trái tim rơi xuống tận đáy.

Mộ Nhất Tuấn lái xe đến, đứng trước mặt cô, hạ cửa kính xe xuống: “Tăng Hào, lên xe.”

Trong tai Tăng Hào vốn chỉ có những tiếng ong ong nên anh phải gọi 2 lần cô mới ngẩng lên, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng đó, cô làm mặt lạnh, lắc đầu.

“Bây giờ không còn sớm nữa, mưa ngày càng lớn, cô đi về một mình không an toàn, để tôi đưa cô về nhà.” Mộ Nhất Tuấn nói.

Tăng Hào vẫn lắc đầu.

Thấy thế Mộ Nhất Tuấn liền xuống xe, giơ tay ra, vừa chạm vào cánh tay Tăng Hào cô đã lùi lại một bước. Anh khựng lại một giây sau đó kéo cô về phía mình.

“Để tôi tự về, không cần làm phiền đến anh.” Tăng Hào vừa nói vừa giẫy giụa.

“Tôi đưa cô về.” Thấy vẻ dứt khoát của cô, Mộ Nhất Tuấn hạ thấp giọng nói: “Tôi không muốn nhắc lại lần nữa.”

“Tôi đã bảo tôi sẽ tự về... Hôn nữa, không phải anh ghét tôi sao?” Tăng Hào thốt lên: “Tôi gây họa, làm phiền đến anh nên anh không vui!”

“Ai nói tôi ghét cô?” Anh giơ tay vuốt nước mưa trên tóc cô, ngữ điệu không cho ai cãi lại: “Lên xe trước đã, lên xe rồi nói sau. Chúng ta đừng đứng đây đợi mưa nữa được không, Tăng Hào?”

Tăng Hào ngược mắt nhìn anh, một giọt mưa rơi xuống từ đường cong mi mắt anh, chảy theo đường cong tinh tế của khuôn mặt anh rồi tan trên đôi môi mỏng của anh.

Mộ Nhất Tuấn đưa Tăng Hào lên xe rồi rút khăn tay đưa cho cô, bảo cô lau mặt.

“Mới phê bình hai câu, cô đã không chấp nhận được rồi à?” Anh khẽ bật cười: “Đâu còn là học sinh nữa, khả năng chịu đựng của cô kém quá! Hay là lúc còn đi học, cô luôn là học sinh giỏi chưa bao giờ bị thầy cô mắng?”

Tăng Hào lặng thinh.

“Tôi biết cô muốn trút giận giúp tôi.” Anh dừng lại đột ngột, “Nhưng, Tăng Hào à, cô phải biết cách tự bảo vệ chính mình, điều kiện đầu tiên phải đảm bảo cho bản thân không bị tổn hại, rồi mới bên vực tôi, được không?”

Tăng Hào khẽ ngược lên, trong không gian chật chội, giọng nói của anh trầm ấm, êm tai, không còn nghiêm nghị như khi còn trong thang máy, chậm rãi nói phải trái với cô.

“Thực ra cô không cần tranh cãi với họ. Đạo lý đơn giản thôi mà, họ có nói gì thì cũng đâu liên quan đến chúng ta? Nếu cô để bụng từng câu nói của người khác thì cuối cùng sẽ đánh mất chính bản thân mình. Tôi thực sự rất buồn vì hành động của cô nhưng không phải vì cô gây rối, gây họa mà vì cô quá dễ bị người khác chọc giận. Điều đó rất không tốt.” Mộ Nhất Tuấn nói, “Cô không phải trẻ con, nên biết cách không chế tâm trạng của mình.”

Tình trạng giao thông trong mưa rất tệ hại, anh lái xe thật chậm, khoan thai nói chuyện, Tăng Hào lặng lẽ lắng nghe nhưng từ đầu đến cuối không nói năng gì.

Thật lâu sau, Mộ Nhất Tuấn mới quay sang nhìn cô: “Vẫn còn giận à?”

Tăng Hào suy nghĩ một lát rồi nói: “Vâng.”

“Thái độ ban nãy của tôi trong thang máy không được thân thiện cho lắm, thành thật xin lỗi cô.” Anh thành thật xoay vô lăng cho xe đổi hướng, khẽ nói thêm một câu: “Đừng giận nữa.” (Câu này coi như một lời dỗ dành?)

Tăng Hào cũng biết tính cách của mình hơi tệ. Mộ Nhất Tuấn vốn là cấp trên của cô, cô là người làm công cho anh, thế mà cô lại chê bai đối thủ cạnh tranh của anh một cách công khai lại còn xô xát với fan hâm mộ của đối phương, một hành vi xốc nổi như thế đúng là nên chê trách, nhưng lúc bị Mộ Nhất Tuấn phê bình, cô thấy lòng mình vô cùng bức bối.

Nguyên nhân... Chỉ có mình cô biết, nhưng cô không thể nói thẳng ra với anh, cô cũng chẳng có dũng khí làm việc đó.

Xe chạy đến nhà trọ của Tăng Hào, cô nói cảm ơn rồi còi dây an toàn, mở cửa xuống xe.

Mộ Nhất Tuấn ngồi tại chỗ, nhìn bóng dáng cô biến mất khỏi tầm mắt của mình. Anh rất bất ngờ với phản ứng của Tăng Hào. Khi cô bước bình đôi diện với anh bằng sự im lặng, khi cô chạy thẳng vào màn mưa mà không thèm quay đầu lại, khi cô không đồng ý lên xe... Anh thu lại tầm mắt, dừng việc tự hỏi, mở ngăn kéo trên xe lấy hộp thuốc lá, đang định lấy ra một điếu thì điện thoại di động đặt trên công-tơ-mét rung lên, anh cầm lên xem.

“Hôm qua em đến nhà anh chúc mừng sinh nhật bác Chương, nhưng lúc đó anh đã đi rồi, tiếc thật, chúng ta lại không được gặp nhau. Sau đó em nghĩ không biết có phải anh đang tránh em không?” Sau đó là một loạt biểu tượng mặt cười của con gái, lại có thêm một tin nhắn mới: “Em nói chuyện với bác Chương rất lâu, bác Chương còn tặng em một bữa điểm tâm, có món bánh quy hạnh nhân bơ mà em thích... Thực ra nói nhiều như vậy nhưng nội dung thì chỉ có một thôi: Mộ Nhất Tuấn, em nhớ anh!”

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Mộ Nhất Tuấn còn đậm đặc hơn cả màn đêm ngoài cửa xe, anh nhẹ nhàng khởi động xe, không trả lời tin nhắn mà để đi động lại vị trí ban đầu, xoa nhẹ mi tâm.

*

Sau chuyện Tăng Hào xô xát với fan hâm mộ của Thư Phi Nhiên, trên diễn đàn chính thức của Thư Phi Nhiên có một bài post, tiêu đề là “Hôm nay trong buổi triển lãm của anh Ba gặp được một cô gái ‘cực phẩm ngàn năm’, muốn biết rõ xin mời đọc bài viết.”

Ngày đăng chính là hôm Tăng Hào và Sở Doanh đến bảo tàng mỹ thuật hội họa, anh Ba là biệt danh fan hâm mộ thường dùng để gọi Thư Phi Nhiên, còn cô gái “cực phẩm ngàn năm” tất nhiên chính là Tăng Hào.

Tăng Hào vô tình nhận ra rằng, kể từ sau sự việc to tiếng với mấy cô gái nọ, cô cũng bắt đầu chú ý đến Thư Phi Nhiên, thỉnh thoảng lại kích chuột vào diễn đàn chính thức của anh ta, lập tức phát hiện ra bài post được ghim này.

Cô vẫn còn giận, nhưng nghĩ đến những lời nói của Mộ Nhất Tuấn, cô cố kiềm chế cơn giận của mình, đóng trang tab mạng rồi không thèm quan tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chẳng hiểu tại sao fan nữ của Thư Phi Nhiên lại dữ dằn như thế? Giống như một đội quân được trang bị vũ trang vậy!

Cô vẫn không kiềm chế được sự tò mò liền đi tìm weibo và các thông tin về Thư Phi Nhiên, phát hiện ra một nguyên nhân, đó là Thư Phi Nhiên là một nghệ thuật gia có chỉ số EQ rất cao. Không giống với vẻ thanh cao, trong sáng nhưng lạnh lùng của Mộ Nhất Tuấn, Thư Phi Nhiên rất gần gũi với mọi người, nụ cười của anh ta vô cùng quyến rũ, tao nhã tự nhiên khi đối diện với giới truyền thông, thân thiết với fan của mình, đùa giỡn gọi tất cả họ là “bạn gái” của mình, nói mình thật may mắn khi được ba ngàn mỹ nữ ủng hộ, kể từ đó, đám fan nữ của anh ta càng cuồng nhiệt hơn với thần tượng của mình.

Còn Mộ Nhất Tuấn, anh không thân thiết với fan như vậy, thậm chí anh còn rất ít khi đề mắt đến weibo, cùng lắm cũng chỉ lên mạng viết một số bài mang tính học thuật, đăng bản vẽ phác họa tác phẩm của mình trên blog.

Thấy vậy, Tăng Hào chợt nghĩ đến điều gì đó liền chạy vào nhắc nhở Mộ Nhất Tuấn: “Weibo của anh đã 7 tháng không đăng bài mới rồi!”

Mộ Nhất Tuấn chẳng buồn ngẩng lên: “Vậy à?”

“Nếu anh không muốn dùng weibo nữa thì để tôi giúp anh được không?” Ánh sáng trong đầu Tăng Hào lóe lên: “Tôi có thể giúp anh viết cái gì đó thật vui vẻ, vừa không phá hỏng hình tượng ‘bậc thầy’ của anh, lại vừa có thể kéo gần khoảng cách giữa anh và fan, tin tôi đi!”

Mộ Nhất Tuấn thuận tay kéo ngăn kéo tìm một chiếc hộp bằng nhôm mở ra lấy một tờ giấy nhớ, đưa cho Tăng Hào: “Cô cầm lấy mà nghịch nghịch.”

Sau khi nhận lấy và xem qua, Tăng Hào thấy trên đó có một hàng mật khẩu.

Tăng Hào thuận lợi xâm nhập vào weibo của thầy Mộ. Sau khi suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng cô quyết định trước tiên sẽ đăng một tấm ảnh của thầy Mộ để thu hút sự chú ý của mọi người. Để tránh thầy Mộ thanh cao coi thường không muốn hợp tác, cô quyết định chụp trộm.

Cách khung cửa kính, cô chụp một tấm ảnh Mộ Nhất Tuấn đang cúi đầu làm việc. Lúc làm việc, Mộ Nhất Tuấn rất tập trung, tất nhiên không phát hiện ra hành vi chụp trộm của Tăng Hào.

Mộ Nhất Tuấn mặc một chiếc sơ-mi vải lanh màu xám đậm, cúi đầu, mắt nhìn chăm chú vào tài liệu, mũi thẳng, đường môi thật đẹp, cằm cong cong chuẩn mực, vai rộng, tay dài mà trắng kiết, lưng hơi cong. Sau khi ngắm anh thật kỹ, Tăng Hào phát hiện ra mỗi bộ phận trên cơ thể anh đều rất đẹp, cơ thể anh chính là một tác phẩm được điêu khắc tinh tế, tỉ mỉ mà tạo hóa ban tặng.

Cô nhìn đến mê mẩn.

Sau khi post ảnh lên, cô còn thêm một câu “Đạo này phải chăm chỉ làm việc, cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, cảm ơn các bạn đã kiên trì chờ đợi, cảm ơn. PS: love you~”

Vừa ấn nút “đăng” thì điện thoại nội bộ trên bàn đồ chuông.

“Cô chuẩn bị một chút rồi theo tôi đến khách sạn Nhuận Thác.”

Khách sạn Nhuận Thác? Tăng Hào ngẩn ra, hai chữ Nhuận Thác tự nhiên khiến cô liên tưởng đến Việt Tích Đình.

Lần này Mộ Nhất Tuấn phải đi bàn bạc kế hoạch hợp tác với Nhuận Thác. Nhuận Thác là con chim đầu đàn trong số các khách sạn 5 sao của thành phố H. Họ muốn trưng bày một số tác phẩm nghệ thuật tranh hành lang ở lầu bên của tầng hai, tầng ba và trong đại sảnh nguy nga tráng lệ. Sau quá trình bàn bạc của tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Nhuận Thác, họ gửi thư mời Mộ Nhất Tuấn. Điều bất ngờ là Mộ Nhất Tuấn luôn sống kín đáo lại tỏ vẻ có thể thương lượng.

40 phút sau, Mộ Nhất Tuấn đưa Tăng Hào vào khách sạn lớn mang tên Nhuận Thác. Sau khi được đón tiếp ở phòng giám đốc bộ phận hành chính, họ được dẫn tới phòng họp trên tầng 8, giám đốc Trình – người phụ trách hạng mục này đã chờ họ ở đó.

Đi theo Mộ Nhất Tuấn vào phòng họp, Tăng Hào tận mắt trông thấy có năm, sáu vị quản lý cấp cao mặc comple đi giày da, trông thật lịch sự đứng dậy, chào hỏi Mộ Nhất Tuấn.

“Thật vinh hạnh khi được gặp thầy Mộ.”

“Chữ ‘thầy’ kia tôi thật không dám nhận!” Mộ Nhất Tuấn bắt tay họ theo phép lịch sự, nét mặt tự nhiên, “Cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi!”

Dường như đây mới đúng là tác phong của Mộ Nhất Tuấn, mấy vị quản lý cấp cao bỏ qua những hành động, lễ nghi khoa trương thừa thải, họ ngồi xuống, bàn bạc thẳng vào chuyện hợp tác giữa hai bên.

Cuộc bàn bạc diễn ra trong hơn 1 giờ. Sau đó Tăng Hào thấy khó mà ngồi yên một chỗ được, chẳng hiểu tại sao lại như vậy, cô rất rất rất muốn đi toilet.

“Mối liên hệ giữa Nhuận Thác với nghệ thuật đã bắt nguồn từ xa xưa, đó là truyền thống quý giá được chúng tôi lưu giữ hàng trăm năm nay. Tiến bộ, đi theo xu hướng của thời đại là một việc rất quan trọng, hiện nay một số khách sạn nghệ thuật của một số quốc gia Âu Mỹ rất thịnh vượng...”

“Phía chúng tôi sẽ không can thiệp vào phong cách và cách thức sáng tác của nghệ thuật gia.” Giám đốc Trình mỉm cười: “Nếu là tác phẩm của Mộ Nhất Tuấn, thì bản thân nó đã là một thương hiệu rồi, cũng mang hiệu ứng quảng cáo rất có sức ảnh hưởng, chúng tôi rất vinh hạnh khi được hợp tác cùng một nhân vật tâm cỡ bậc thầy như ngài đây. Nói đến nghệ thuật, sếp Việt của tập đoàn chúng tôi cũng là người yêu thích nghệ thuật...”

Trái tim Tăng Hào như bị nhắc lên cao.

Mộ Nhất Tuấn bình thần xem những điều khoản trên hợp đồng, đột nhiên búng tay trước mặt Tăng Hào mấy cái, nói khề: “Sang cửa hàng tiện lợi đối diện khách sạn mua cho tôi bao thuốc.”

Hai hộp thuốc lá trên mặt bàn không phải loại ưa thích của Mộ Nhất Tuấn, anh thích loại thuốc lá có mùi vị nhẹ nhàng thanh thoát. Trong thời gian tiếp xúc với nhau, Tăng Hào rất hiểu niềm yêu thích ấy của anh.

Nhưng Tăng Hào cũng ý thức được anh đã nhìn ra sự khó chịu của mình, muốn hút thuốc chỉ là giả, muốn giải vây giúp cô mới là thật.

Cô như được ân xá, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài, tiến thẳng vào toilet.

Nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân, lúc đi ra, Tăng Hào nghe thấy tiếng “cạch”, cúi đầu xuống nhìn thì không thấy viên ngọc trai trên vòng cổ đâu cả. Đó là món quà cha đã tặng cho cô, không nhắc tới chuyện có quý giá hay không, mà đó là một thứ quà kỷ niệm rất quan trọng.

Tăng Hào cúi xuống tìm ngọc trai của mình, đi loang quanh một vòng mới phát hiện viên ngọc trai bị kẹt trong đường rãnh nước, cô cúi xuống nhặt.

Một đôi giày da đã điều hàng xịn, bóng loáng, mềm mại xuất hiện trước mặt cô.

Cô ngẩng lên thì nhìn thấy Việt Tích Đình.

“Tăng Hào, em ở đây à?” Đôi mắt lạnh lùng của Việt Tích Đình thoáng vẻ ngạc nhiên, “Ai đưa em tới đây?”

Tăng Hào không để mắt đến anh ta, cô lại cúi xuống, dùng ngón trỏ và ngón cái nhón lấy viên ngọc trai trong rãnh nước, dễ dàng lấy viên ngọc trai ra khỏi đó, rồi cẩn thận lau vết bẩn bám trên viên ngọc.

Việt Tích Đình hơi cúi xuống, chăm chú theo dõi hành động ngây thơ của cô.

“Xin nhường đường” Tìm được ngọc trai rồi Tăng Hào muốn đi ngay lập tức.

Cô đi về bên trái thì Việt Tích Đình chặn bên trái, đi bên phải thì Việt Tích Đình lại chặn bên phải, cố tình không cho Tăng Hào đi: “Em vẫn chưa trả lời anh, tại sao em lại xuất hiện ở đây?” Đôi mắt anh trối buộc Tăng Hào, mang theo vẻ lạnh lùng và áp đảo: “Ai – đưa – em – tới – đây?”

“Tôi vào đây một cách quang minh chính đại.” Tăng Hảo nghiêm túc nói: “Cho dù anh có là tổng giám đốc ở đây thì cũng không có tư cách soi mói thông tin cá nhân của khách hàng!”

“Tư cách? Khách hàng? Thông tin cá nhân?” Việt Tích Đình bật cười, vươn tay chặn hai bên người Tăng Hảo, chống lên bệ rửa mặt phía sau: “Hảo Hảo, em trở nên mềm mại như vậy từ bao giờ thế? Lần trước thì từ chối sự giúp đỡ của anh, lần này thì khiêu khích anh?”

Không chờ Tăng Hảo trả lời, anh ta tiến từng bước lại gần cô, cùng với cảm giác áp bức, sự lạnh lùng cũng gia tăng thêm, nhưng giọng nói thì nhẹ nhàng đến nỗi không nghe ra là vui vẻ hay giận dữ: “Em... không phải là đến thuê phòng cùng người khác đây chứ?”

Tăng Hảo cười gằn: “Đúng thế thì sao, anh quản được à? Tôi không có quyền thuê phòng sao?”

Ánh mắt Việt Tích Đình chợt thay đổi, dùng tay nắm chặt lấy cổ Tăng Hảo, ý cười trên môi thật dữ dằn: “Mấy năm không gặp, em hoàn toàn không còn ngoan ngoãn, nghe lời như trước kia nữa, mà như một con nhím vậy, chạm vào là xù lông. Tùy hứng, kiêu ngạo, không biết tốt xấu lại còn học những thứ chẳng ra sao, em có chắc cha em thích đáng về bây giờ của em không?”

“Anh không có tư cách nhắc đến cha tôi!”

“Em không ngại thờ đến mức cổ chấp cho rằng anh hại chết cha em đấy chứ?” Về lạnh lùng trong mắt Việt Tích Đình nhạt hơn một chút, mạnh tay hơn: “Thắng làm thua vua làm giặc, sao có thể trách người khác? Suy cho cùng, ông ấy đã thất bại thảm hại!”

Góc tác giả:

Thầy Mộ đã làm theo ý của mọi người, thầy đã dỡ dành Hảo Hảo, dĩ nhiên phê bình vẫn là chủ yếu, câu cuối cùng: đừng giận nữa – đã là giới hạn cuối cùng của thầy rồi!

Cường hôn trong mưa! Trực tiếp bỏ nhào tới! Em là của tôi! Những tình tiết kinh điển đó cách thế giới của thầy Mộ hơi xa, đừng vội, Thầy Mộ chính là một người đàn ông như vậy: trí tuệ, lý trí, kiêu ngạo, bình tĩnh. Nói cách khác, thầy là nam chính có chỉ số “trầm tĩnh” lớn nhất trong số các nam chính của Sư Tiểu Trát.

Anh zai Việt nhảy ra, có phải trên gáy anh zai viết hai chữ “tôi tệ” không? Thực ra giờ phút này anh ta có ý định chinh phục Hảo Hảo.

Nhân tiện nhắc thầy Mộ một câu, nếu thầy còn không chịu hành động, tranh thủ thời gian thì anh zai Việt và Hảo Hảo sắp KISS nhau rồi đó, anh zai sẽ nhanh hơn thầy một bước, từ KISS đến ăn tươi nuốt sống Hảo Hảo %>_

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cầm Tăng Hảo bị Việt Tích Đình nắm chặt trong tay, cảm giác hơi lạnh và thô ráp từ bàn tay của một người đàn ông tiếp xúc với làn da của Tăng Hảo, cảm giác bài xích lạ lùng trời dậy trong lòng.

Người đàn ông trưởng thành, lạnh lùng trước mặt hoàn toàn không phải anh Việt dịu dàng, yêu chiều cô trước kia. Đôi đồng tử đen láy của anh ta lúc này bị bao phủ bởi một tầng lạnh lẽo, nhìn cô với vẻ xa cách của một người đứng trên cao nhìn xuống người đứng dưới thấp, đôi môi mỏng khẽ mở ra, mỗi câu mỗi chữ được thốt lên từ đó là những lưỡi dao sắc nhọn nhất đâm thủng da thịt cô.

Có lẽ đây mới thực sự là Việt Tích Đình, ngoại trừ người trong lòng anh ta, anh ta có thể đối xử tàn nhẫn với tất cả những “người khác”, Tăng Hảo cô cũng không phải ngoại lệ. Nếu còn chưa quên được tình cảm mình dành cho anh ta và sự tốt bụng giả tạo của anh ta dành cho mình năm đó thì thật sự cô đã thất bại quá nặng nề.

Cô phải tỉnh táo lại, đối với Việt Tích Đình, Tăng Hảo cô chẳng qua chỉ là một “công cụ”, sau khi không còn giá trị sử dụng, cô chẳng khác nào một người xa lạ.

“Cha tôi đã thua, nhưng ông ấy thua một cách quang minh chính đại.” Mắt Tăng Hảo sáng như ánh lửa, rõ ràng mà kiên định, “Anh có rất nhiều thủ đoạn, cũng rất có bản lĩnh, nhưng không thể phủ nhận chiến thắng của anh là chiến thắng dễ tiện và bỉ ổi.”

Tăng Minh Hi năm xưa mới tin tưởng anh chàng quản lý nghiệp vụ Việt Tích Đình làm sao, dùng người thì phải tin, mà đã không tin thì không dùng, Tăng Minh Hi là một ông chủ bao dung độ lượng và có tư tưởng tiến bộ, ông đã lựa chọn Việt Tích Đình và trao cho anh ta lòng tin nguyên vẹn và rất nhiều quyền hành. Có thể nói quyền quyết định tất cả các dự án từ bé đến lớn, tình trạng tài chính, những bí mật trong thương mại của công ty năm xưa đều được Việt Tích Đình nắm rõ như lòng bàn tay. Trước mặt Tăng Minh Hi, Việt Tích Đình tỏ ra là người khiêm nhường và chính trực nên càng được ông không tiếc lời khen ngợi.

Tăng Hảo là con gái duy nhất của Tăng Minh Hi. Trên cương vị một người bố, ông tìm mọi cách che chở cho con gái, nhưng rất quan tâm đến chuyện tình cảm của con gái, nên chẳng có lý do gì ông không biết chút tính toán nhỏ trong lòng Tăng Hảo khi xưa.

Tăng Minh Hi sớm nhận ra con gái mình có tình cảm với Việt Tích Đình. Là một người cha có tư tưởng tiến bộ và tự do, dù ông không cổ vũ con gái yêu sớm nhưng cũng không phản đối hay ngăn cấm.

Rõ ràng là con gái ông chủ động, còn Việt Tích Đình là bị động, điều đó khiến ông càng thêm hào cảm với Việt Tích Đình. Trong xã hội hỗn loạn này, chính sự “không tích cực” đối với Tăng Hảo của Việt Tích Đình đã chứng tỏ phẩm chất sáng ngời của anh ta trên phương diện nào đó.

Thậm chí, so với những anh chàng con nhà giàu đời thứ hai kiểu căng ngạo mạn không ai sánh bằng thì Tăng Minh Hi cảm thấy Việt Tích Đình thông minh, khiêm nhường, chăm chỉ còn phù hợp với tưởng tượng về chàng rể tương lai của ông hơn.

Vì thế, ông lặng lẽ dung túng cho chuyện qua lại giữa Tăng Hảo và Việt Tích Đình trong tầm mắt mình, ông không vạch trần mà lặng lẽ xem sự phát triển giữa hai đứa trẻ cùng với một chút mong đợi.

Nhưng thỉnh thoảng ông cũng bóng gió gần xa hỏi Tăng Hảo cuối tuần đi chơi với ai, Tăng Hảo chỉ thẹn thùng lắc đầu, trong tiếng cười vang của ông, cô không kiềm chế nổi bèn thừa nhận “Anh Việt đưa con đến bảo tàng thiên văn, anh ấy còn đích thân dạy con xem kính viễn vọng.”

“Lần thứ bao nhiêu rồi? Sao cứ đi chơi với cậu ấy hoài vậy?” Tăng Minh Hi mỉm cười.

“Con thường ra ngoài với anh ấy mà. Anh ấy rất thông minh, lại kiên nhẫn với con, chơi với con, còn biết trả lời tất cả các vấn đề kỳ quặc mà con hỏi nữa.” Lúc nói vậy, tai Tăng Hảo đỏ bừng.

“Tích Đình đúng là rất giỏi, con ở với cậu ấy cha rất yên tâm, nhưng phải biết mức độ. Hảo Hảo, con mới 17, vẫn còn nhỏ, con hiểu ý cha không?” Nhìn vào mắt con gái, Tăng Minh Hi nói đầy hàm ý.

Tăng Hảo gật đầu.

Lúc ấy cô đương độ thanh xuân, giống như câu nói “Bầu trời lúc nào cũng trong xanh, ngày tháng lúc nào cũng trôi qua thật chậm”. Nghĩ đến tương lai, sau khi thi đỗ đại học là có thể chính thức trở thành bạn gái của Việt Tích Đình, nắm tay anh một cách quang minh chính đại, hẹn hò với anh, cùng anh đến thưởng ngoạn cảnh non nước hữu tình, lòng cô vừa ngọt ngào vừa hồi hộp.

Nhưng cô hoàn toàn không lường trước được, nửa năm trước kỳ thi đại học của cô, công ty Tăng Minh Hi vướng phải vụ scandal “xâm phạm nhân hiệu”, ngay sau đó là sự thất bại trong quyết sách của một hạng mục lớn, tai họa này chồng chất tai họa kia, cuối cùng công ty sụp đổ chỉ trong một đêm, còn người đứng sau bức màn thao túng tất cả lại chính là Việt Tích Đình.

...

“Đề tiện và bí ối?” Việt Tích Đình suy ngẫm về năm chữ này, chợt bật cười: “Hảo Hảo, em ngây thơ quá. Em nghĩ trên thế giới này không phải trắng thì chính là đen hay sao? Em cho rằng tất cả mọi sự cạnh tranh đều tuân theo quy tắc và thể lệ sao? Em nhầm rồi, thế giới này chỉ nhìn vào kết quả mà thôi, chỉ cần chiến thắng, em sẽ ở trên vạn người, hưởng thụ tất cả ánh hào quang, có ai dám nghi ngờ em nữa đâu? Mà cũng đâu có ai hỏi em đã chiến thắng như thế nào.”

“Phải, anh là người lòng dạ khó lường, trong lòng anh cơ bản không tồn tại hai chữ ‘đạo đức’, để đạt được mục đích anh có thể làm tất cả, kể cả việc lừa gạt tình cảm của một con nhóc 17 tuổi.” Tăng Hảo nói: “Năm xưa tôi thật khờ dại, không có khả năng nhận biết nhưng hiện tại tôi đã biết rõ anh là con người thế nào, tôi sẽ không chủ động bám lấy anh nữa, cũng phiền anh thấy tôi thì làm ơn đi đường vòng!”

Việt Tích Đình thu lại nụ cười, càng siết chặt tay hơn, các đốt ngón tay xương xương tạo ra hơi trỗi lên cho thấy con giận đang tiềm tàng trong anh.

Anh rất không thích Tăng Hảo nói chuyện với mình như thế này, mấy năm nay có ai dám nói với anh ta bằng giọng điệu ấy? Huống hồ đây là Tăng Hảo – người con gái năm xưa vẫn bám riết lấy anh ta, ngọt ngào gọi anh ta là anh Việt.

“Ai dạy em ngang ngược thế này?” Anh tới gần cô, đôi mắt nghiêm nghị phóng đại trong mắt cô, trong giọng nói trầm khàn thấp thoáng một thứ cảm giác áp lực không thể gọi tên.

Trong lòng Tăng Hảo rất hoảng hốt.

May mà ngay sau đó điện thoại trong túi Việt Tích Đình đổ chuông, là một bài hát Chanson ngọt ngào, biết đó là cuộc điện thoại của ai anh ta liền buông cảm Tăng Hảo ra nhưng ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt cô, dùng tay lấy di động ra rồi nhấn nút nghe.

Nhân cơ hội đó, Tăng Hảo dùng tay chặn cánh tay của anh ta rồi lách người rời khỏi đó.

Phản ứng đầu tiên của Việt Tích Đình là quay người, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô.

“Tích Đình? Anh còn ở khách sạn không?” Giọng nói mềm mại, dịu dàng của một cô gái vang lên ở đầu dây bên kia, đúng lúc khiến Việt Tích Đình định thần lại.

“Còn, khoảng hơn 1 tiếng nữa anh mới về, làm việc xong anh sẽ tới đón em, cùng em đến Sông Seine ăn cơm, anh đã đặt bàn xong xuôi rồi. Ăn xong em

muốn đi xem phim, đi dạo phố hay du thuyền, anh sẽ chiều theo em.” Giọng nói của Việt Tích Đình rất dịu dàng, mang theo tình cảm lưu luyến.

“Hiếm lắm sếp Việt mới có thời gian đi cùng em, có phải em nên thấy vinh dự không?”

“Lại mắng khéo anh đấy hả? Lần trước không phải làm việc xong anh đã đến đón em ngay đó sao?” Tiếng cười của Việt Tích Đình hơi khàn: “Đâu dám bê trễ Tân tiểu thư của anh?”

Đối phương nói thêm vài câu nữa, Việt Tích Đình kết thúc câu chuyện bằng một cái Kiss nhẹ, đứng tại chỗ suy tư một hồi rồi lập tức đi theo lối hành lang bên trái.

Đúng lúc gấp thư ký: “Sếp Việt, giám đốc Trình đang ở phòng họp số 1 bàn bạc về hạng mục hợp tác vẽ tranh hành lang với thầy Mộ Nhất Tuấn. Anh có qua đó tham gia một chút không?”

Nghe thấy cái tên Mộ Nhất Tuấn, ánh mắt Việt Tích Đình khẽ thay đổi, lập tức xua tay: “Nếu người phụ trách hạng mục này là giám đốc Trình thì cứ để anh ta toàn quyền quyết định, tôi không can thiệp!”

*

Tăng Hảo sang cửa hàng tiện lợi đối diện khách sạn mua thuốc lá rồi quay lại phòng họp, bỏ thuốc lá vào lòng bàn tay Mộ Nhất Tuấn.

Mộ Nhất Tuấn nhận lấy rồi bỏ vào túi áo, tiếp tục nghiên cứu hợp đồng, bàn bạc về những điều khoản trong đó.

“Nếu ngài có vấn đề hoặc có thêm đề nghị gì thì xin cứ nói!” Giám đốc Trình nói: “Chúng tôi rất có thành ý, số tiền này có thể đã phá kỷ lục trong việc thương mại hóa nghệ thuật của thành phố này rồi!”

“Không phải vấn đề về giá cả.” Mộ Nhất Tuấn khẽ nói rồi tiếp tục nghiêm túc đọc hợp đồng, không nói gì nữa.

Giám đốc Trình hơi mỉm cười, nhắc tách trà lên nhấp một ngụm.

Đến tận bốn giờ chiều, Mộ Nhất Tuấn mới ký tên vào hợp đồng, giám đốc Trình và các vị quản lý cấp cao khác đều đứng dậy bắt tay với Mộ Nhất Tuấn, nói “Hợp tác vui vẻ!”

“Cô ấy là trợ lý của tôi, nếu có vấn đề nào khác thì các ông có thể tìm cô ấy bàn bạc.” Mộ Nhất Tuấn giới thiệu Tăng Hảo.

Tăng Hảo lấy danh thiếp đưa cho đối phương, dĩ nhiên cô cũng nhận ra sự nghi hoặc trong ánh mắt họ. Rõ ràng là cô còn quá trẻ, không thể có được sự tin tưởng của họ.

“Nếu không phải là chuyện cực kỳ quan trọng thì không cần phải liên hệ trực tiếp với tôi.” Lúc nói câu này, Mộ Nhất Tuấn tỏ ra rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa: “Lúc làm việc, tôi luôn tắt máy.”

Bấy giờ các vị quản lý cấp cao mới gật đầu, mỉm cười bắt tay Tăng Hảo.

Có lẽ vừa nghe thấy những câu nói đó của Việt Tích Đình nên giờ đây Tăng Hảo thấy rất bình tĩnh, không còn căng thẳng như lúc mới đến, ngược lại còn tỏ ra ung dung điềm tĩnh, chủ động nói vài câu với họ.

Trên đường về, Mộ Nhất Tuấn im lặng, Tăng Hảo cũng vậy.

Nhưng sau khi đi qua một trạm đèn đỏ, Mộ Nhất Tuấn bất ngờ lên tiếng: “Cô không thích Nhuận Thác?”

“Không. Tại sao tôi lại không thích Nhuận Thác?” Tăng Hảo phủ nhận theo bản năng.

Mộ Nhất Tuấn quay sang, tầm mắt dừng lại trên đôi mắt sáng như ngọc lưu ly của Tăng Hảo, lát sau mới thu tầm mắt về: “Cho dù cô có thích hay không, vẫn phải làm tốt công việc thuộc bổn phận của mình, hiểu không?”

“Dĩ nhiên là vậy!” Tăng Hảo gật đầu.

“Tôi đưa cô về luôn!” Mộ Nhất Tuấn nói.

“Không về văn phòng à?”

“Sắp 5 giờ rồi, về cũng không làm được gì.” Anh nói: “Đưa cô về xong tôi sẽ quay lại văn phòng một mình.”

Sau khi đưa Tăng Hảo về nhà, Mộ Nhất Tuấn lập tức lái xe trở lại tòa nhà cao tầng thuộc khu CBD ở phía Tây thành phố, đỗ xe rồi đi vào cánh cửa xoay tròn. Lúc gần đến cửa thang máy thì anh có thấy có tiếng gọi mình.

“Thầy Mộ?”

Anh quay lại thì thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng trước hàng ghế trong sảnh, trông hơi quen.

Hạ Nại mặc một chiếc váy liền màu xanh ngọc, đứng trước hàng ghế vôi vè thanh khiết khiến lòng người rung động, khoảnh khắc trông thấy Mộ Nhất Tuấn, tim cô đập nhanh hơn.

Cô cố lấy dũng khí đi qua đó, tới đứng trước mặt Mộ Nhất Tuấn, duyên dáng, yêu kiều.

“Cô là?”

“Em là Hạ Nại, bạn thân của Tăng Hảo.” Hạ Nại cẩn thận nhắc thêm: “Chúng ta đã từng gặp nhau một lần.”

Dường như Mộ Nhất Tuấn có chút ấn tượng nhưng không nhớ rõ người ấy có đúng là cô không.

“Chính là buổi tối ở công sân vận động, em gặp anh và Tăng Hảo đi cùng nhau. Tăng Hảo đã giới thiệu em với anh rồi.” Hạ Nại nói: “Em là fan của anh, nói một cách chính xác thì em đã thích các tác phẩm của anh từ hồi cấp ba rồi, em sưu tập tất cả các bức tranh của anh, luôn dùng nó để nghiên cứu và học tập.”

“Cảm ơn.” Giọng nói của Mộ Nhất Tuấn trong trẻo nhưng lãnh đạm, “Cô tới đây có việc gì không?”

“Em đi ngang qua.” Không biết có phải đã bị hơi thở xa cách, lạnh lùng của Mộ Nhất Tuấn hù dọa không, Hạ Nại nói dối theo bản năng: “Vì Tăng Hảo làm việc ở đây nên em muốn lên xem, em vừa nhận tin cho cô ấy nhưng vẫn chưa thấy nhắn lại.”

“Tăng Hảo về rồi.” Nói xong, Mộ Nhất Tuấn liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường trong đại sảnh: “Cũng không còn sớm nữa.”

Hạ Nại im lặng một hồi, trên gương mặt trắng trẻo thoáng hiện vẻ mất tự nhiên và áy náy, cô tự hít một hơi thật sâu, tự nhắc bản thân phải dũng cảm hơn một chút, cuối cùng cất tiếng nói: “Thầy Mộ, thực ra em vẫn luôn muốn được anh chỉ dạy về cách vẽ tranh và nghệ thuật, vì em cũng học ngành Hội họa, bầu nhiệt huyết của em với việc vẽ tranh luôn nóng bỏng nhưng vì trẻ tuổi, không đủ kinh nghiệm nên thỉnh thoảng lại thấy ầu lo...”

Lúc Hạ Nại nói chuyện với Mộ Nhất Tuấn, tim cô đập nhanh như đánh trống. Một cô gái xưa nay luôn phóng khoáng, cởi mở như cô lần đầu tiên có cảm giác ngượng ngùng trước người lạ.

Hơi thở cao ngạo, mắt mẽ của Mộ Nhất Tuấn quanh quẩn trên chóp mũi cô. Nhìn đôi mắt đen láy, trong veo, sắc bén khó hiểu của anh, cô bỗng có cảm giác hồn bay phách lạc, không sao thốt lên được một câu trọn vẹn.

Dù sao anh cũng là Mộ Nhất Tuấn, là thần tượng mà cô tâm niệm đã lâu, anh là “thần” trong tâm trí cô. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với anh trong khoảng cách gần thế này, hơn nữa anh lại có bề ngoài điển trai, nho nhã lịch thiệp, bất kể là fan hay chỉ là một cô gái bình thường, đều vô cùng hồi hộp.

“Vì vậy thỉnh thoảng em lại thấy ầu lo... Rất lo lắng... Cho nên... Em có thể vinh hạnh được làm học sinh của anh không?”

Mộ Nhất Tuấn không trả lời thẳng vào câu hỏi.

Hạ Nại nói tiếp: “Em và Tăng Hảo là bạn thân đã nhiều năm nay, trước khi tới đây làm việc cô ấy đã nói với em, khiến em vô cùng hâm mộ, cô ấy cũng khích lệ em...”

“Làm học sinh thì tôi không hứa trước được, nhưng có thể chia sẻ với em một số kinh nghiệm.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Như vậy thì được.”

Trái tim lơ lửng trên không trung của Hạ Nại lập tức được kéo lên cao tít, cô ngẩng lên, các nét trên gương mặt thật đẹp, thần sắc vui vẻ càng lay động lòng người: “Thật không? Thầy Mộ, anh đồng ý rồi sao?”

“Tôi không phải thầy!” Mộ Nhất Tuấn nở nụ cười lịch sự, giọng nói hơi khàn, thái độ rất nghiêm túc nhưng vẫn bộc lộ khí chất bên trong con người anh một cách rõ ràng: “Tôi chỉ là một người làm nghệ thuật bình thường thôi.”

“Không, anh là thầy, anh thật sự rất giỏi! Em từng xem bộ tranh đó của anh, em đã bắt chước vẽ lại bức ‘Tây An tìm lại vật đã mất’ rất nhiều lần. Anh là động lực của em, năm xưa em thi học viện Mỹ thuật cũng là vì anh.” Hạ Nại nâng cao tình thần nói một mạch, hai má ửng hồng, “Nếu có thể được anh chỉ dạy, em chắc chắn sẽ rất cảm động!”

Mộ Nhất Tuấn khẽ gật đầu, vẻ lãnh đạm.

Xem như ngầm đồng ý.

“Vậy em không làm phiền anh nữa.” Thấy tình hình có vẻ tốt, Hạ Nại rút lui: “Hôm khác em sẽ đến gặp anh, hy vọng anh bớt chút công việc sắp xếp thời gian dạy cho em!”

Mộ Nhất Tuấn đã đi đến gần thang máy còn Hạ Nại thì vẫn đứng tại chỗ, tim đập nhanh vô cùng, đôi mắt phượng như được mưa xuân tưới mát, mặt ửng hồng, cô chậm chậm cúi đầu rồi khẽ cắn môi, niềm hạnh phúc trào dâng trong lòng không sao diễn tả được.

Anh ấy là Mộ Nhất Tuấn, Mộ Nhất Tuấn bằng xương bằng thịt, anh ấy đứng ngay trước mặt cô, nói chuyện với cô, đồng ý chỉ dạy cho cô. Cô cảm thấy mình đã tiếp cận anh một cách thuận lợi, bước tiếp theo chính là để anh ấy nhớ mình, chiếm được “ấn tượng tốt” của anh.

Cô muốn để anh biết mình khác với số đông các fan hâm mộ của anh. Hạ Nại cô không chỉ trẻ trung xinh đẹp mà còn vô cùng xuất sắc, Hạ Nại cô là một người rất đặc biệt.

*

Về đến nhà, Tăng Hảo cảm sặc cho điện thoại di động, một tiếng sau thì máy báo có hai tin nhắn đến, đều là của Hạ Nại.

“Hào Hào, tớ sắp đến tòa nhà cậu làm việc rồi, lát nữa có thể lên đó tìm cậu không? Tớ thực sự là không chịu nổi nữa, muốn gặp Mộ Nhất Tuấn một lần.”

“Hào Hào, cậu đang ở đâu? Tớ đến cửa rồi nhưng không gọi được đến số của cậu. Mộ Nhất Tuấn có còn trên đó không?”

Tăng Hảo liền trả lời, đại ý là xin lỗi Hạ Nại, điện thoại của mình hết pin nên không nhận được tin nhắn của cô ấy, hỏi cô ấy việc xảy ra sau đó.

Một phút sau, Hạ Nại gọi đến.

“Hào Hào, tớ gặp anh ấy rồi!” Giọng nói của Hạ Nại đọng đầy cảm xúc rung động của một cô gái lần đầu tiên rơi vào lưới tình: “Anh ấy đã đồng ý chỉ dạy cho tớ, anh ấy không phản đối sự tiếp cận của tớ! Tớ rất ngạc nhiên, rất vui, chắc cả đêm nay không ngủ được mất!”

“Tốt quá!” Trái với sự kích động của Hạ Nại, giọng điệu Tăng Hảo có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, “Cuối cùng cậu cũng được thần tượng đồng ý rồi nhé!”

Tiếng cười của Hạ Nại như tiếng chuông ngân, sống động, hoạt bát, cuối cùng còn nói một câu bằng ngữ điệu đầy cảm xúc: “Nói thật nhé, Mộ Nhất Tuấn là kiểu đàn ông mới gặp một lần nhưng khó quên cả đời!”

Tăng Hảo hiểu ý nghĩa ẩn giấu trong câu nói của bạn, trong lòng cô cảm xúc lẫn lộn bèn đổi đề tài: “Tập Hoán Văn thì sao? Cậu và anh ấy dạo này thế nào?”

“Tớ và anh ta chia tay rồi.” Hạ Nại nói: “Nhưng anh ta cứ đến trung tâm triển lãm tìm tớ mãi. Nhưng, Hào Hào, không phải tớ chưa từ chối anh ta thẳng thừng, mà là cậu của anh ta... Cậu cũng biết đó, ông chủ chỗ trung tâm triển lãm của tớ có quan hệ rất tốt với cậu của Tập Hoán Văn, cậu anh ấy cũng có chút ít ảnh hưởng trong giới nghệ thuật, không ít việc còn cần đến sự giúp đỡ của cậu anh ấy nên tớ chẳng thể nói những lời tuyệt tình quá được!”

Tăng Hảo chau mày.

“Dĩ nhiên tớ cũng không muốn dây dưa lãng nhăng mãi với Tập Hoán Văn, dù sao những lời từ chối tớ cũng đã nói rồi, anh ta cứ kiên trì đeo bám là chuyện của anh ta, không liên quan đến tớ!” Hạ Nại khẽ thở dài: “Một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu ra thôi.”

Tăng Hảo định nói gì đó.

“Yên tâm đi, tớ hoàn toàn, hoàn toàn từ bỏ Tập Hoán Văn rồi!” Giọng nói của Hạ Nại thật dứt khoát: “Anh ấy chắc chắn không phải người đàn ông tớ cần tìm, anh ấy không cho tớ cảm giác mà tớ cần, tớ sẽ không mập mờ với anh ấy nữa!”

Góc tác giả

Hành động của anh zai Việt năm xưa thực sự là thả con săn sắt, bắt con cá rô.

Hạ Nại ra tay rồi. Đối với thầy Mộ, cô ấy là bạn thân của Hào Hào, nên thầy mới không cự tuyệt lời đề nghị của Hạ Nại.

Hỏi qua mọi người một chút, nếu Hào Hào của chúng ta bày tỏ với thầy Mộ và bị từ chối thì mọi người muốn thầy Mộ kiểu ngao sau này sẽ bị trừng trị thế nào?

1. Quỳ trên tấm ván giặt
2. Quỳ lên bàn phím máy tính
3. Quỳ lên vỏ trái sầu riêng
4. Phái “thâm dư” suốt đời

Hay là các bạn có cách nào khủng khiếp hơn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Đêm, trên tàu.

Ánh đèn rực rỡ, trắng sáng mồn một ánh lên trong đôi mắt của những người yêu nhau.

Việt Tích Đình trao một nụ hôn thật sâu cho cô gái trong lòng mình, hồi lâu sau mới rời khỏi nhau một cách đầy lưu luyến.

“Sao lại không tập trung thế hử?” Việt Tích Đình véo nhẹ má cô gái: “Ồ đây lạnh quá à?”

Tân Tứ Ý gật đầu.

Việt Tích Đình gọi nhân viên trên tàu mang tới một chiếc áo choàng mỏng sạch, phủ thêm lên người bạn gái một cách dịu dàng, “Đỡ hơn không?”

“Ừm, nhưng chân em hơi mỏi.”

Nghe thế, Việt Tích Đình bèn bế cô vào trong khoang tàu, đặt cô lên sofa, dùng tay nắm lấy cổ chân cô gái rồi cời dây đeo của đôi giày xăng-đan, xoa thật nhẹ nhàng lên bàn chân cô.

“Anh còn nói em không tập trung!” Tân Tứ Ý mỉm cười, “Anh thì sao? Đang nghĩ gì thế?”

Việt Tích Đình định thần lại, đưa mắt nhìn bạn gái, nụ cười thật đượm, không bày tỏ ý kiến.

Từ lúc gặp Tăng Hảo ở Nhuận Thác chiều nay và lời qua tiếng lại với cô vài câu đến giờ Việt Tích Đình vẫn chưa hiểu nguyên nhân tại sao cô lại đột nhiên xuất hiện ở đó. Trong một buổi hẹn hò, anh thất thần đến hai lần, lòng anh thường bất giác đoán xem rốt cuộc Tăng Hảo đến khách sạn với ai, họ làm gì với nhau, nghĩ đến cảnh tượng đó, anh lại cảm thấy bức mình, không khỏi chau mày, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.

“Được rồi, bây giờ dễ chịu hơn rồi.” Tân Tứ Ý thu chân về, Việt Tích Đình xách đôi xăng-đan nhỏ nhắn để thương lên đeo vào chân người yêu.

“Tích Đình, anh có trách em không?” Tân Tứ Ý hỏi: “Cha mẹ em, họ suy nghĩ rất có chấp!”

“Không đâu.” Việt Tích Đình ngồi xuống sofa, kéo tay cô đặt lên môi, “Anh hiểu ý của cha mẹ em, nếu anh muốn lấy em thì tất nhiên sẽ dùng cả đời này của anh để đổi lấy em, đảm bảo em suốt đời không phải lo lắng.”

Tân Tứ Ý cúi xuống, khoe miệng cong cong: “Tích Đình, anh tốt quá!”

*

Cuối tuần, Tăng Hảo mặc một bộ quần áo thể thao, trang bị nhẹ nhàng đi leo núi.

Sau sự việc bất ngờ xảy ra trong thang máy lần đó, cô quyết tâm phải vượt qua chứng sợ hãi khi bị nhốt trong thang máy của mình. Mộ Nhất Tuấn đề nghị cô nên tích cực tham gia vào các hoạt động thể dục ngoài trời, cô định bắt đầu từ leo núi, lựa chọn một ngọn núi không quá cao, đó là ngọn Mai Sơn ngay gần khu Hồ Cảnh.

Thở hồng hộc leo đến giữa sườn núi, Tăng Hảo đứng uống nước, nghỉ ngơi một lát dưới gốc cây thông đỏ. Gió nóng phả thẳng vào mặt, cô khẽ vuốt lại mái tóc, nhìn về đồi chè phía xa xa, dây thần kinh toàn thân như được thả lỏng, rất thanh thản và thoải mái.

Ngồi hơn mười phút, cô tự nâng cao tinh thần cho chính mình rồi đứng dậy tiếp tục leo núi.

Lúc leo đến đỉnh núi, bộ quần áo vải cotton trên người cô ướt đầm, bắp chân đau đến không đứng dậy được. Tăng Hảo bèn phóng tầm mắt nhìn thấy một tảng đá ở gần mình nhất bèn đi qua ngồi xuống đó, bắt đầu hít thở sâu.

Làm nhân viên văn phòng đã lâu, không tham gia hoạt động thể dục ngoài trời khiến tổ chất của cơ thể ngày càng sa sút, chỉ leo một ngọn núi thấp chưa đến 300m đã mệt đến mức này!

Bỗng nhiên liếc mắt trông thấy một bóng người khoan thai, cao ráo như cây tre trong rừng, không khỏi nghĩ bụng: Tại sao người ta thì có vẻ khoan thai, sáng khoái như vậy, còn mình thì mệt rã rồi thế này?

Cô quay sang mở chai nước lọc đang định uống thì ánh mắt như bị khổng chế, như nhận ra điều gì đó trong giây lát, Tăng Hảo lại quay về hướng đó, người kia cũng quay về phía cô, đối diện với cô.

Mộ Nhất Tuấn.

Không phải Tăng Hảo không nhận ra Mộ Nhất Tuấn, hình như anh đã cắt tóc, mặc một chiếc áo phông màu đen, nhìn dáng người trông như một anh chàng sinh viên. Khi anh quay lại, đôi mắt đen láy bình thản đó nhìn chằm chằm vào mặt cô, cô mới biết mình không nhìn nhầm, đúng là Mộ Nhất Tuấn.

Trái tim vừa mới lấy lại nhịp đập bình thường của cô lại đập nhanh hơn, cô vẫy tay với anh, không nghĩ thêm nữa mà khởi động cơ thể sắp rã rồi đến nơi,

lập tức đi về phía anh, đến trước mặt Mộ Nhất Tuấn mới chào anh đầy lễ phép: “Mộ Nhất Tuấn!”

“Cô đi leo núi à?”

“Vâng. Để vượt qua chứng sợ hãi.”

“Núi này thấp quá!” Ánh mắt Mộ Nhất Tuấn dò xét gương mặt cô, giọng nói trầm trầm: “Leo một ngọn núi thế này mà cô đã mệt đến vậy sao?”

... (Có cần nói thẳng ra như vậy không? Thầy Mộ?)

Tăng Hảo hơi ngượng: “Vì thường ngồi yên một chỗ không vận động nên cơ thể kém hơn trước nhiều!”

“Sau này cô nên chăm chỉ luyện tập hơn, không cứ phải leo núi, có thể chạy chậm, đạp xe hoặc đi bộ nhanh.”

“Anh thích loại nào?”

“Tôi thích những trò vận động mạnh như đi xe đạp trên đường núi, nhảy dù, nhảy Bungee.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Rất kích thích, rất vui!”

“Nhảy Bungee sợ lắm phải không?”

“Lúc nhảy xuống, cơ thể được giải phóng hoàn toàn, tất cả trước mắt đều là hình ảnh bị đảo ngược, thậm chí có thể nghe thấy tiếng máu chảy nhanh vào tai mình. Cảm giác thật tuyệt!”

“...” Sao cô lại thấy hơi khủng bố nhỉ?

“Cô chưa chơi bao giờ à?”

Tăng Hảo gật đầu.

“Nếu có cơ hội thì nên thử một lần, có thể rèn luyện tố chất tâm lý của bản thân.”

“Được.” Tăng Hảo nói, “Đúng rồi, sao anh cũng tới đây leo núi?”

“Nếu cuối tuần không có việc quan trọng lắm thì tôi sẽ ra đây vận động một chút. Sáng nay dậy từ năm giờ, đến bể bơi, bơi hơn hai tiếng rồi chợp mắt một lúc, sau đó ăn sáng, xong xuôi thì đến đây leo núi.”

Thảo nào cơ thể Mộ Nhất Tuấn lại đẹp như vậy. Trong đầu Tăng Hảo hiện lên cảnh tượng trong lúc hấp tấp mình đã nhìn thấy anh thay quần áo. Cơ ngực quá bự của anh khi ấy đã khiến cô rất ngạc nhiên, nhìn bề ngoài thì có vẻ hơi gầy nhưng khi cởi quần áo ra bên trong thật khủng bố.

Hai người đứng trong hàng rào bảo vệ, phóng tầm mắt nhìn đồi chè xanh mướt phía xa xa, cây thông đỏ vững chãi sum suê lá che khuất ánh nắng chói chang của ngày hè, làn gió nhẹ thổi qua khiến ai nấy đều thấy mát mẻ.

Tăng Hảo vừa uống nước vừa nhìn trộm Mộ Nhất Tuấn đứng cạnh, xác nhận lại một lần nữa, hôm nay anh ăn mặc thật trẻ trung, áo phông đen, quần thể thao màu đen có sọc vàng, giày thể thao xanh sẫm, nhìn như một cậu sinh viên năm ba, năm bốn.

“Gi vậy?” Cảm nhận được ánh mắt của Tăng Hảo, anh bèn quay sang, nhìn cô bằng ánh mắt thay câu hỏi.

“Anh ăn mặc thế này thoát nhìn chẳng khác gì sinh viên.”

“Bình thường trông như ông già à?”

“...” Cô cũng không có ý đó, “Bình thường trông chín chắn, điềm đạm, hôm nay thì có vẻ hoạt bát!”

“Hoạt bát?” Anh tỏ ra bất đắc dĩ: “Có rất ít người hình dung tôi như vậy.”

“Vì anh luôn được gắn cái mác nghiêm nghị?”

“Không.” Anh nhìn về phía xa xăm, ánh mắt lạnh lẽ, trầm ngâm “Tính tôi có hơi trầm lặng, ngoài công việc, tôi không thích tiếp xúc nhiều với người lạ, không thích tán gẫu. Trước đây người lớn thường nói tôi rất khó hiểu, tết nhất được tiền mừng tuổi, ngoài câu cảm ơn, tôi không nói gì khác nữa.”

Nói xong, anh ngừng lại một lát, quay sang: “Có lẽ trước kia Tăng Hảo là một cô gái rất đáng yêu.”

“Tôi?” Tăng Hảo không ngờ đánh giá của Mộ Nhất Tuấn dành cho mình lại là đáng yêu.

“Là người rất biết ăn nói, thích chơi cùng những đứa trẻ khác, gặp ai cũng cười, chào họ là cô chú, đúng không?”

“Phải. Cũng gần như vậy.” Tăng Hảo nói: “Nhưng sao anh đoán trúng phóc vậy?”

“Nhìn qua là biết.”

...

Họ đứng trên đỉnh núi rất lâu, mãi đến lúc một cơn mưa to kéo đến, hai người bèn đứng trú mưa trong một đình nghỉ cách đó hơn trăm mét. May mà cơn mưa đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi đã tạnh. Lúc bước ra, bụng Tăng Hảo lên tiếng phản đối.

“Đói à?” Nghe thấy tiếng phản đối từ bụng Tăng Hảo, Mộ Nhất Tuấn hoàn toàn rất bình thản: “Vậy xuống núi ăn chút gì đi.”

Vì vừa có cơn mưa to nên con đường đá được gột rửa sạch sẽ, ánh lên thứ ánh sáng mát lạnh dưới ánh nắng, thêm đá hơi trơn khiến Tăng Hảo bị trượt chân, suýt nữa thì ngã, may mà có Mộ Nhất Tuấn giữ tay cô lại. Nhưng lúc cô bỏ tay khỏi tay anh thì có một con sóc lông dài nhảy ra từ bụi cây bên cạnh, cái đuôi đầy lông lá của nó sượt qua bắp chân cô. Tăng Hảo không thấy rõ là con gì, chỉ có cảm giác da trên bắp chân sờn gai ốc vì bị thứ gì đó sượt qua, cô dựa sát vào Mộ Nhất Tuấn theo bản năng, tay níu chặt lấy ngực áo anh.

“Con sóc.” Anh nói.

Biết vậy Tăng Hảo an tâm hơn nhiều. Lúc cô ngược lên thì không ngờ anh lại cúi xuống, mũi cô va mạnh vào cằm anh, đau ê ẩm.

Bấy giờ, trong đôi mắt trong veo của anh chợt xuất hiện nét ngờ ngàng nho nhỏ, cúi xuống nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Sao cô có vẻ mừng rỡ thế?” rồi thuận tay gạt mấy sợi tóc bám lên mặt mình ra, đầu ngón tay anh khẽ sượt qua tai cô: “Đi cẩn thận, đừng để bị ngã nữa.”

Nói xong anh liền bỏ tay mình ra, tự giác đi đằng trước để cô đi sau mình.

“Mộ Nhất Tuấn?”

“Hả?”

“Thực ra hôm đó anh khuyên tôi không nên va chạm với các fan của Thư Phi Nhiên là rất chính xác.”

“Nghĩ ra rồi hả?” Anh nói: “Lúc đó phản ứng của cô có hơi đáng sợ!”

“Ừm.” Tăng Hảo gật đầu, cup mắt xuống, nhìn đôi chân dài của anh: “Vì tôi rất dễ tâm cảm giác của anh dành cho tôi.”

Một chiếc lá ướt trên cây bạch quả rơi xuống, đậu trên giày thể thao của Tăng Hảo, cô không khỏi hồi hộp nên đã buột miệng thốt ra câu nói kia, nghe thì có vẻ như trong lòng cô đang có ý nghĩ gì đó, không biết Mộ Nhất Tuấn có hiểu như vậy không.

Bước đi của Mộ Nhất Tuấn vẫn vững vàng như trước, xuống núi bằng tốc độ bình thường, không quá nhanh cũng không quá chậm, như không nghe thấy.

Tăng Hảo vô cùng hối hận, tại sao lại không không chế được mà thốt lên một câu khiến người ta không thể không suy nghĩ lung tung? Quan trọng là qua bóng dáng cao ráo, thanh tao nhưng lạnh lùng của anh, cô đã nhận ra ý định cố tình xem nhẹ lời nói của cô, chắc chắn anh có nghe thấy nhưng lại không thấy có phản ứng gì.

“Tôi chưa đủ tốt với cô sao?”

Trái tim Tăng Hảo đột nhiên bị đẩy lên cao.

Bước chân của Mộ Nhất Tuấn không dừng lại, giọng nói trầm ấm êm tai, trong hoàn cảnh núi non hùng vĩ này, giọng anh càng du dương hơn.

Cô không hề miệng nói một tiếng nào mà chỉ lặng lẽ đi theo anh, xuống núi.

Nhưng đêm hôm đó Tăng Hảo lại mất ngủ. Cô không hiểu lắm Mộ Nhất Tuấn có ý gì khi nói ra câu đó, thế nào gọi là “Tôi chưa đủ tốt với cô sao?” Nếu trên cương vị của một vị sếp, anh không đưa ra những yêu cầu nghiệt ngã với cô, xem như cũng là người thấu tình đạt lý. Hay là có ý nghĩa khác?

Cô không đoán được ý của anh.

Giờ làm việc hôm sau, hai người vẫn phối hợp với nhau một cách bình thường. Mộ Nhất Tuấn mặc một bộ vest màu xám với những họa tiết chìm lại khôi phục hình tượng của một người thầy chín chắn, lý trí, hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện xảy ra trên núi hôm qua.

Tất nhiên Tăng Hảo cũng không đường đột hỏi thành lời.

Một buổi sáng mà cô nhận được những ba cuộc gọi đến từ Nhuận Thác, nói đến vấn đề chi tiết trong hạng mục hợp tác với Mộ Nhất Tuấn.

Khi cúp máy cô mới nhận ra buổi sáng đã trôi qua chỉ trong một chớp mắt.

Đến chiều, lúc cô đang bận rộn làm bản thảo hợp đồng hợp tác thì Hạ Nại đến – mang theo cả tác phẩm của mình.

Vì mấy hôm trước Mộ Nhất Tuấn đã đồng ý với lời thỉnh cầu của Hạ Nại nên chiều thứ hai - một buổi chiều đẹp trời, sau khi ăn mặc chỉnh tề, Hạ Nại

đến diện kiến Mộ Nhất Tuấn.

Qua cánh cửa, cô vẫy tay với Tăng Hào, khẽ mỉm cười rồi đi thẳng đến cửa phòng Mộ Nhất Tuấn, gõ cửa. Lúc đó Mộ Nhất Tuấn đang rửa tay, ngẩng lên nhìn thấy Hạ Nại đứng sau cánh cửa, anh liền gạt đầu, lấy chiếc khăn lông mềm xuống lau tay rồi sải bước đi tới mở cửa.

“Thầy Mộ, làm phiền anh quá!” Hạ Nại cung kính nói.

“Ngồi đi.” Mộ Nhất Tuấn dùng ánh mắt chỉ vào chiếc sofa bên kia.

“Cảm ơn ạ.” Hạ Nại dịu dàng qua đó ngồi xuống rồi cầm tập tranh trong tay đặt lên bàn: “Hôm đó em đã nói với anh rồi, em có một vài vấn đề khó hiểu trong kiến thức chuyên ngành nên muốn đến thỉnh giáo anh, anh không từ chối, nên hôm nay em mạo muội đến đây.”

“Ok, nhưng cô phải chờ tôi 10 phút.” Mộ Nhất Tuấn trở lại trước bàn làm việc: “Tôi còn mấy thứ chưa viết xong.”

“Vâng, em chờ được ạ.”

Hạ Nại ngồi trên sofa đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt lại lưu luyến đặt trên người Mộ Nhất Tuấn. Thực ra cô rất hồi hộp, trong lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, nhất là đang trong lúc chờ đợi thế này, cô có cảm giác không biết mình nên làm gì nữa.

Dường như Mộ Nhất Tuấn hoàn toàn không chú ý đến cô mà chỉ tập trung vào bàn làm việc của mình. Mười phút sau, anh mới buông bút: “Được rồi.”

Bấy giờ Hạ Nại mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng, trên môi là nụ cười trang nhã.

Mộ Nhất Tuấn đi tới ngồi xuống đối diện cô, Hạ Nại đưa tranh của mình cho anh.

Giấy in cao cấp loại 250, mặt ngoài bằng nhung nỉ, Logo ánh bạc, trông thấy tao nhã và tinh tế.

Sau khi mở ra, Mộ Nhất Tuấn xem rất chăm chú, Hạ Nại ngồi đối diện anh mà lòng dạ không yên.

Ở phòng bên cạnh, thỉnh thoảng Tăng Hào lại nhìn sang bên này, qua cánh cửa bằng kính, cô thấy bóng dáng của Mộ Nhất Tuấn và dáng vẻ nghiêm túc của Hạ Nại.

Nói thật, hôm nay Hạ Nại ăn mặc rất đẹp, trang điểm cuốn hút mà tinh tế, mái tóc thường ngày được buộc thành đuôi ngựa thì hôm nay được xõa ra, tóc đen mềm mại vương trên bờ vai, trên đỉnh đầu là chiếc dây buộc tóc hoa lá bằng vải nhung. Cô mặc một chiếc váy liền dáng chữ A với hoa văn kẻ sọc màu trắng đen, váy không quá đầu gối, để lộ đôi chân dài trắng muốt như ngọc. Tuy cách ăn mặc không khác gì sinh viên nhưng vẫn tỏa nên sức quyến rũ thâm lặng.

Tăng Hào nhìn thêm một lúc, thấy Mộ Nhất Tuấn hơi ngả người về phía trước, đặt tập tranh lên bàn trà rồi bắt đầu đưa ra nhận xét, còn Hạ Nại thì tò vò về lắng nghe rất chăm chú, trông hai người như thầy giáo và học sinh.

Có vẻ như Mộ Nhất Tuấn không qua quýt mà cũng không tỏ vẻ kiêu căng, mà anh thực sự chia sẻ kinh nghiệm cho Hạ Nại.

Họ nói chuyện rất lâu, nhìn từ góc độ của Tăng Hào, nét mặt của Hạ Nại ngày càng tự nhiên, thỉnh thoảng lại mỉm cười hoặc khẽ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, trông rất đáng yêu.

Một lát sau, hình như Hạ Nại đưa ra yêu cầu gì đó, Mộ Nhất Tuấn bèn đứng dậy đi về phía bàn làm việc của mình, cô cũng đứng dậy đi theo anh. Anh ngồi xuống ghế, còn Hạ Nại thì duyên dáng đứng cạnh anh, anh thuận tay cầm một cây bút lên, vẽ gì đó lên trang giấy vẽ trắng tinh, Hạ Nại say mê theo dõi.

Họ ngày càng có vẻ hòa hợp hơn, Tăng Hào nhận ra sự chú ý của mình có đôi chút phân tán, cô nhiều lần không kiềm chế được mà quay sang nhìn, muốn xem xem họ đang làm gì.

Cô cũng nhận ra sự kiên nhẫn mà Mộ Nhất Tuấn dành cho Hạ Nại, không có dáng vẻ như đối với các fan bình thường khác, phải chăng là vì Hạ Nại rất xinh đẹp? Cô cảm thấy giả thiết này có vẻ đúng, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không từ chối được sự hâm mộ dành cho mình từ một cô gái như Hạ Nại, cô ấy trẻ trung, xinh đẹp, phóng khoáng, dễ dàng chiếm được hảo cảm của đối phương.

Dù Mộ Nhất Tuấn không coi trọng điều đó nhưng trên phương diện tài năng, Hạ Nại cũng là một họa sĩ rất có năng lực, một hậu bối khiêm nhường thỉnh giáo anh như vậy, anh cũng không từ chối.

Dường như thời gian trôi qua rất chậm, đến khi Tăng Hào làm xong bản thảo, nhìn đồng hồ bên dưới màn hình thì đã hơn 3 giờ, vậy mà Hạ Nại và Mộ Nhất Tuấn vẫn đang tiếp tục.

Chuyến đi này Hạ Nại thu được rất nhiều. Mới đầu cô còn rất lo lắng và bất an, sợ Mộ Nhất Tuấn chỉ đối xử với mình một cách hồi hộp, sợ mình nhạt nhẽo, nào ngờ sau khi tiếp xúc với anh, vấn đề này hoàn toàn biến mất, quan điểm của Mộ Nhất Tuấn đối với nghệ thuật rất phong phú, vừa độc đáo lại vừa đặc sắc, cách dùng từ ngắn gọn, súc tích, cô thực sự có thể tiếp nhận những kiến thức từ lời nói của anh.

Khi cô mạo muội yêu cầu anh tự tay làm mẫu, anh lặng im hồi lâu rồi nói ok, sau đó bắt tay vẽ phác thảo cho cô xem.

Cô vừa phấn khởi vừa cảm động, trước khi đi cô bày tỏ niềm cảm kích, còn nói muốn mang bức phác thảo của anh về nhà, anh cũng không từ chối.

Lúc ra về, Hạ Nại còn đi qua phòng làm việc của Tăng Hào, vẫy tay với bạn qua cửa kính, nói bằng khẩu hình miệng “Tôi nay gọi điện”.

Tăng Hào đáp lại bằng một tiếng ok.

Hôm nay, lúc cùng đi thang máy xuống dưới, Mộ Nhất Tuấn nói một câu: “Thái độ học tập của bạn cô rất tốt, khiêm tốn và cẩn thận.”

“Vâng, cô ấy rất giỏi, lúc còn đi học thành tích luôn dẫn đầu!” Tăng Hào trả lời.

“Các cô thường đi với nhau à?”

“Vâng.”

“Các cô thường đi chơi ở đâu?” Thang máy dừng ở tầng 10, có người vào, Mộ Nhất Tuấn bèn lùi về sau một bước, đứng gần Tăng Hào hơn một chút.

“Đi xem phim, dạo phố, trượt patin, hát Karaoke, đi thư viện, những nơi bình thường con gái hay đi.” Tăng Hào cười nói nhưng không vui vẻ lắm.

“Đứng gần đây một chút, đừng để bị va vào người.” Thấy hai người đàn ông béo mập đang trước đang cười cười nói nói, trong đó có người còn liên tục khua tay múa chân, khuỷu tay anh ta thiếu chút nữa va vào ngực Tăng Hào, Mộ Nhất Tuấn liền kéo cô về phía mình kịp thời, để cô cách xa chỗ hai người đàn ông béo mập đó, bây giờ anh mới buông tay.

Hai người đàn ông đang trò chuyện vui vẻ nghe thấy câu nhắc nhở đó của Mộ Nhất Tuấn bèn quay lại nở nụ cười gượng gạo với anh.

*

Tối, tắm xong rồi về phòng ôn bài, Tăng Hào nhận được điện thoại của Hạ Nại.

Trong điện thoại, Hạ Nại tỏ ra rất phấn khởi, luôn miệng nói về Mộ Nhất Tuấn. Tăng Hào vừa nghe vừa trả lời.

Cuối cùng Hạ Nại nói: “Hào Hào, nếu tớ nói tớ đã thích anh ấy rồi, cậu cảm thấy sao?”

“Thích anh ta? Tình cảm của fan dành cho thần tượng?” Tuy đã loáng thoáng nghe ra tình cảm của Hạ Nại nhưng Tăng Hào vẫn hy vọng câu trả lời của cô ấy là phủ nhận.

“Không, là sự yêu mến của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông!” Hạ Nại nói: “Anh ấy khiến trái tim tớ rung động, nghĩ đến anh ấy tớ thấy rất vui, mất ngủ cả đêm. Hào Hào, tớ rất nhớ anh ấy!”

Tăng Hào lặng thinh.

Hạ Nại to gan nói thẳng: “Tớ đã thích anh ấy từ lâu rồi, anh ấy như đã chiếm giữ cả tuổi thanh xuân của tớ. Nếu không phải vì anh ấy, tớ sẽ không thi vào học viện Mỹ thuật, không đi về phía giấc mộng của tớ. Sự tồn tại của anh ấy với tớ như một vị thần vậy, trước kia tớ luôn cảm thấy anh ấy cách mình rất xa nhưng sau buổi chiều nay, tớ hiểu ra rằng anh ấy chính là người đàn ông mà tớ luôn kiếm tìm!”

Nghe thấy lòng nhiệt tình toát lên từ trong giọng nói của bạn, trái tim Tăng Hào mau chóng chùng xuống.

“Tớ không muốn là fan của anh ấy nữa!” Hạ Nại dừng lại một chút: “Tớ muốn là người phụ nữ của anh ấy.”

Góc tác giả: Ý nghĩa câu “Tôi chưa đủ tốt với cô” của thầy Mộ?

1. Lời thổ lộ kín đáo của một người đàn ông chậm nhiệt.
2. Lời biểu đạt tình cảm của một người đàn ông kiêu ngạo.
3. Chiêu “lạt mềm buộc chặt” của người đàn ông xấu xa.

Hôm nay thầy Mộ đã “lưu manh”, dám cưa sừng làm nghé, giả vờ làm một cậu nam sinh 19 tuổi, lẳng lặng quyến rũ Hào Hào, sau đó thầy đã được như ý nguyện.

Nại Nại xuất chiêu, châm lên ngọn lửa chiến đấu của Hào Hào?

Ngọn lửa cháy bùng bùng rõ mồn một trong mắt Hào Hào, những đám mây sau lưng đỏ rực như màu máu. Bộ ngực của thầy Mộ là của tôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Câu nói của Hạ Nại cảm rễ sâu trong lòng Tăng Hảo, cô đã quen Hạ Nại được ba năm, hiểu rõ Hạ Nại là một cô gái có dung mạo xinh đẹp, khí chất trang nhã, tính tình hơi nhút nhát nhưng nội tâm lại rất cố chấp. Trong ba năm nay, số người theo đuổi Hạ Nại không ngừng tăng lên, trong đó có cả những anh chàng con nhà giàu đời thứ hai rất có điều kiện, Hạ Nại đều từ chối thẳng thừng.

Hạ Nại rất tin vào duyên phận, cô tin “chân mệnh thiên tử” của mình đang chờ mình ở một nơi nào đó. Nếu gặp được nhau trong biển người mênh mông, cô sẽ nhận ra người đó chỉ trong một liếc mắt, người đó sẽ tạo cho cô một cảm giác mãnh liệt, ngay lập tức lọt vào trái tim cô, khiến cô nhanh chóng ngã mũ đầu hàng.

“Tình yêu là khi nhìn thấy người đó, tiềm thức sẽ báo ngay cho tở: Hạ Nại, chính là anh ấy!”

Hạ Nại đã từng nói như vậy.

“Anh ấy là một người đàn ông cao ráo, điển trai, có thực lực, chinh phục tở chỉ bằng một ánh nhìn, làm cho tở cam tâm tình nguyện thuộc về anh ấy!”

Tăng Hảo từng rất tò mò, không biết “tình yêu” của một đại mỹ nhân như Hạ Nại cuối cùng ở nơi đâu, bây giờ Hạ Nại nói thật lòng mình rằng cô ấy đã tìm thấy người đàn ông là “mục tiêu đã định” đó, cô ấy muốn trở thành người phụ nữ của Mộ Nhất Tuấn, thế nhưng Tăng Hảo không sao vui mừng cho được.

Hạ Nại đã nói là làm, cô ấy chuẩn bị cho bản thân một bộ kế hoạch. Hiểu được Mộ Nhất Tuấn là tuýp đàn ông kiêu ngạo, lãnh đạm, Hạ Nại biết đối phó với người đàn ông như thế không nên quá chủ động tấn công, mà đi bước nào phải chắc chắn bước đó. Vì thế, một tuần cô ghé phòng làm việc của anh một lần, dùng thái độ ngưỡng mộ của một người học trò khiêm nhường và cẩn thận thỉnh giáo thầy về các vấn đề trong nghệ thuật.

Lúc này đây, Mộ Nhất Tuấn đang bàn luận với cô về thực trạng tranh Trung Quốc, giọng nói anh trầm ấm, giàu từ tính, nghe anh nói là một thứ hưởng thụ, như được nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi qua rặng tre trong ngày hè, bên tai vang lên tiếng của thiên nhiên, khe khẽ, xào xạc.

“Có lẽ trọng tâm trong tranh Trung Quốc là sự sáng tạo.”

“Chúng ta có thể mất đến vài tháng mới có thể mô phỏng theo tác phẩm của John Moses Browning, học tập thứ tự màu sắc và kỹ xảo trong tranh của ông, đó chỉ là học theo; nhưng chúng ta không thể rơi vào ngôn ngữ của các bức tranh sơn dầu đạt tới đỉnh cao của các họa sĩ bậc thầy phương Tây, nếu đánh mất chính bản thân, thì trên một phương diện nào đó, sự bất chước cũng giống như một đứa trẻ học vẹt vậy.”

“Sáng tạo ra thứ ngôn ngữ tranh vẽ thuộc về riêng mình mới là quan trọng nhất, cái chúng ta cần chính là một thứ ngôn ngữ tranh vẽ, cho dù đến tận viện bảo tàng Louvre cũng không tìm được người ủng hộ, nhưng phải hoàn toàn là của mình.”

...

Vừa nói, Mộ Nhất Tuấn vừa cầm bút bị nước vẽ phác lên giấy trắng.

Đứng bên cạnh, Hạ Nại không kiềm chế được mà đưa mắt nhìn gương mặt trông nghiêng hoàn hảo như thần tiên của anh, nhất thời mất tập trung.

“Đúng không?”

“À, ờ, đúng ạ.” Hạ Nại định thần lại, tầm mắt dừng trên bức phác họa của Mộ Nhất Tuấn, cúi xuống xem chăm chú.

Cô mặc một chiếc váy liền ba lỗ, lúc cúi xuống, quai váy bên vai phải bắt gặp rớt xuống, thấp thoáng lộ ra dây áo con bên trong, vẻ phong tình trong trắng thanh khiết toát ra từ cơ thể cô, nhưng bản thân Hạ Nại lại không phát hiện ra.

Mộ Nhất Tuấn cup mắt lại, bàn tay cầm bút thoáng khựng lại, giọng nói hơi trầm nhưng rất tự nhiên: “Cô chỉnh lại quần áo của mình đi.”

Hạ Nại ngẩn ra rồi lập tức cúi xuống, phát hiện “cảnh xuân” trên ngực mình đang lộ rõ, hai má cô liền đỏ bừng, nói xin lỗi rồi quay đi chỉnh lại quần áo, tìm đập nhanh như sắp chui tọt ra khỏi miệng.

Khi chứng kiến cảnh tượng này ở phòng sát vách, cảm giác lúc đó của Tăng Hảo không sao diễn tả bằng lời.

Dù có ngốc đến đâu Tăng Hảo cũng biết mình đang khó chịu, tuy cô không có tư cách để buồn, nhưng lại không cách nào không chế được tâm trạng đó đang lan rộng.

Sau khi Hạ Nại ra về, Mộ Nhất Tuấn gọi Tăng Hảo vào phòng.

Lúc Tăng Hảo đi vào, cô thấy anh đang lên mạng.

“Anh giao việc gì ạ?”

“Không.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Cô qua đây.”

Tăng Hào tiến lại gần anh, cúi xuống thì thấy trên màn hình laptop là trang weibo cá nhân của anh. Kể từ ngày anh đưa mặt khẩu cho cô, trao quyền cho cô chăm lo trang weibo của anh, tổng cộng cô đã đăng 3 bài viết, mỗi bài đều kèm theo một tấm ảnh của anh, khu vực bình luận bên dưới gần như đã nổ tung.

“Tăng Hào, ảnh này là cô chụp à?”

Tăng Hào hơi khó mở lời nhưng cuối cùng vẫn thật thà thừa nhận: “Vâng, anh ít xuất hiện công khai trước công chúng nên nhất định các fan sẽ rất quan tâm đến tình trạng gần đây của anh, đăng ảnh cho họ xem, họ sẽ rất vui, vô hình trung cũng có thể kéo gần khoảng cách giữa anh và họ.”

Thực ra điều quan trọng là Mộ Nhất Tuấn đẹp trai vô địch, tuyệt vời vô đối, tùy tiện chụp một bức cũng ngang ngửa với trang bìa tạp chí, một mỹ nam sẵn có như thế không dùng cũng phí.

“Những câu này cũng là sau khi nghĩ kỹ cô mới viết sao?” Tầm mắt của Mộ Nhất Tuấn dừng lại trên một bài viết trên weibo.

Bài viết này như thế này:

Nhiều lúc, trong khi sáng tác tôi cũng cảm thấy đơn độc nhưng nghĩ đến sự ủng hộ của các bạn, tôi cảm thấy mình không chỉ có một mình. Các bạn là nguồn sức mạnh lớn ủng hộ tôi, các bạn là dòng chảy linh cảm của tôi, tôi rất biết ơn các bạn. PS: Ngày nào cũng phải nói từ “yêu”, hôm nay cũng vậy, tôi yêu các bạn.

“Có vấn đề gì ạ?” Tăng Hào cảm thấy mình viết thực sự rất hay, rất chân thành, còn có cả lời cảm ơn sự yêu quý của mọi người.

Mộ Nhất Tuấn gõ bàn phím để con trỏ chạy xuống dưới, nói mà sắc mặt không hề thay đổi, “Xưa nay, tôi không phải một người thích bợ đỡ tình cảm.”

Tăng Hào: “...”

“Cả cái này nữa.”

Tăng Hào ghé sát lại để xem.

Đó là một bức ảnh chụp bữa trưa của Mộ Nhất Tuấn, món cá tuyệt nấu với đậu hũ do chính tay anh làm, bên dưới viết: “Đây là bữa trưa của hôm nay, là do chính tay tôi làm, rất thơm ngon nhé, các bạn có muốn ăn không nào?” thêm một icon mặt cười.

“Cái này... Đáng yêu mà.” Tăng Hào nói: “Bây giờ những người đàn ông biết nấu cơm rất được hoan nghênh, và lại bây giờ ai mà chả thích người hay ăn, như vậy có thể tăng thêm ấn tượng tốt mà.”

“...” Lần này đến lượt Mộ Nhất Tuấn hết chỗ nói nổi, anh rõ ràng không hiểu mình thì có liên quan gì đến những người hay ăn?

“Hay là anh không thích như vậy?” Tăng Hào nói: “Tôi thấy trên weibo của anh chỉ có một vài bài viết kiểu nghị luận, hoặc đăng lại các tác phẩm của các họa sĩ nước ngoài, tuy những thứ đó rất tốt nhưng đại đa số người xem không thể hiểu được, lâu dần, họ sẽ cảm thấy anh ở một nơi cách họ quá xa, dường như anh là người vừa cao quý lại vừa kiêu ngạo. Ngược lại với Thư Phi Nhiên, anh xem trên weibo của anh ta đều là những thứ rất thú vị, ảnh chụp chung với fan, quà tặng của fan, nhật ký tâm trạng khi anh ta đi du lịch, ảnh chụp mình nằm cùng với mèo, thậm chí có cả ảnh sexy anh ta mặc áo choàng tắm ngồi uống rượu. Đây mới là những thứ mọi người muốn xem, vì thế weibo của anh ấy mới tập nập người qua kẻ lại như vậy.”

“Thư Phi Nhiên?” Mộ Nhất Tuấn thoáng chau mày: “Tại sao lại lấy tôi so sánh với gã đó? Gã đó làm gì thì tôi phải làm theo à?”

Tăng Hào ý thức được sự khó chịu trong giọng nói của anh, cô lập tức đổi hướng: “Không phải nói anh học theo anh ta mà chỉ tham khảo mà thôi, tham khảo thôi. Thực ra không chỉ có mình anh ta, đại đa số các ‘sao’ bây giờ đều như vậy, weibo là thứ thuộc về cá nhân, không cần phải viết lên đó những thứ quá nghiêm túc, nói về một số việc thú vị trong cuộc sống của mình, chụp một vài bức ảnh hoạt động thường nhật, fan sẽ rất thích.”

“Cô thấy Thư Phi Nhiên tốt lắm à?” Mộ Nhất Tuấn nhảy vọt sang quan điểm của cô, hỏi thẳng.

“Anh ta cũng có tài, các tác phẩm cá nhân rất đặc sắc và rõ nét.” Sau sự việc lần trước, Tăng Hào đã ngoan ngoãn rồi.

“Thế à?” Mộ Nhất Tuấn cúi đầu, ngón tay khẽ lẩn con chuột, nét mặt thản nhiên: “Gã đó có tài hơn tôi chẳng?”

Tăng Hào sững người, không ngờ Mộ Nhất Tuấn lại so đo vấn đề ai có tài hơn ai, lại còn hỏi cô với về nghiêm túc.

“Hừm? Sao lại không dám nói?” Âm tiết cuối vút cao, ánh mắt nhìn thẳng lên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sau khi Tăng Hảo đi rồi, Việt Tích Đình khoanh tay trước ngực, đứng trong đại sảnh khách sạn hồi lâu, rất nhiều cảnh tượng chạy lướt qua đầu anh.

Anh giúp Tăng Hảo ôn bài, dạy cô làm bài, sau khi hiểu ra vấn đề cô tự gõ lên đầu mình: “Sao em lại không nghĩ ra nhỉ? Anh Việt, đầu anh được làm từ thứ vật liệu gì vậy? Sao lại nhạy bén đến thế?”

Anh đạp xe chở cô đi chơi, ngồi phía sau, cô khẽ ngâm nga: “Em vội vàng đi vào rừng rậm, rừng rậm từng cụm từng cụm.” Hát rồi cười khúc khích đầy vui vẻ, ráng chiều chiếu lên mặt cô, trông cô hết như cô gái trẻ dưới ngòi bút Jean Auguste Dominique Ingres, thông minh và hiểu biết.

Anh quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng với cô.

Có cả những khi anh chọn mất ngủ thiếp đi, để cô có cơ hội hôn trộm anh, hết lần này đến lần khác, cuối cùng không kiềm chế được ý định trêu ghẹo của mình anh lập tức mở to hai mắt ngay sau nụ hôn vụng trộm của cô, cô á một tiếng, trợn mắt thật to, như bị dọa cho phát khiếp. Lát sau, màu đỏ bừng từ tai kéo thẳng xuống má, anh cảm thấy phản ứng chân thực đó của cô thật thú vị.

“Anh Việt, anh thích con gái như thế nào?”

Anh nhận ra sự thăm dò trong cách nói của cô, cố tình lặng đi một lúc mới nói: “Đối với anh, một cô gái có cách suy nghĩ riêng, có sự tự tin khá thu hút.”

Lúc ấy, anh biết rõ sự ái mộ cô dành cho mình, nên đã dùng chiều lạt mềm buộc chặt, vô hình trung đưa cô lại gần mình hơn.

Bấy giờ cô mới chỉ là cô bé mười bảy tuổi, còn anh đã là một người đàn ông trưởng thành cả về thể xác lẫn suy nghĩ, biết toan biết tính. Để đạt được mục đích của mình, anh chọn cách lừa gạt một cô bé mười bảy tuổi.

Để việc lớn thành công, con người không nên để bụng quá nhiều. Lăn lộn trong chốn thương trường, anh đã sớm dẹp bỏ cái gọi là tình cảm và đạo đức sang một bên, đối với anh, chỉ cần có thể đạt được mục đích mình muốn thì đi đường tắt bằng việc lừa gạt một cô gái là chuyện dễ hiểu.

Áy náy? Anh cười lạnh, áy náy đáng bao nhiêu tiền, đối với Việt Tích Đình anh, thứ đó có ý nghĩa gì?

Nhưng trong mấy năm qua, anh thỉnh thoảng lại nhớ đến cảnh tượng cuối cùng, cô nắm lấy tay anh, đôi mắt đầy vẻ bất an và hoảng hốt, nhắc đi nhắc lại: “Đó không phải là sự thật, anh chỉ đùa em thôi, em không tin... Việt Tích Đình, anh đừng đùa nữa, em ghét nhất là bị người ta đùa giỡn, xin anh đừng đùa nữa...”

...

Tăng Hảo thức trắng đêm sửa lại bản cáo bạch nhưng sửa đi sửa lại vẫn thấy không hài lòng, lòng tin ngày càng vơi dần, cuối cùng đành đi nhờ vả Mộ Nhất Tuấn, kể lại yêu cầu khắt khe của Việt Tích Đình.

Mộ Nhất Tuấn suy tư hồi lâu, ngẩng lên nhìn Tăng Hảo, hai mắt cô thâm đen, trong mắt giăng đầy tơ máu, vừa nhìn đã biết không ngủ đủ giấc.

“Cô đi nghỉ một lát đi, cái này để tôi viết.”

Tăng Hảo ngạc nhiên: “Anh làm giúp tôi sao?”

“Có chuyện gì à?” Anh hỏi lại.

“À, không.” Tăng Hảo lắc đầu.

Mộ Nhất Tuấn nói xong liền mở laptop, lấy form mẫu đối chiếu với bản cáo bạch của Tăng Hảo và đủ loại yêu cầu bên Nhuận Thác đưa ra, bắt đầu sửa chữa.

“Trước đây tôi học ngành tài chính, lúc bận rộn nhất một tuần viết hơn 20 bản dự tính doanh thu.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Với tôi cái này không phức tạp lắm. Cô cứ đi nghỉ đi, làm xong tôi sẽ gửi mail cho cô, cô đóng dấu vào là được.”

Tăng Hảo như được đại ân xá, cảm thấy thấy Mộ đúng là người toàn năng.

Hai giờ chiều, Hạ Nại ghé qua văn phòng, trên tay xách một chiếc giỏ đựng trà chiều bằng tre tinh xảo, trong giỏ là bánh quy quả việt quất cô tự nướng và một chai trà nhài ướp lạnh.

Đúng lúc đó Tăng Hảo đang ở trong phòng Mộ Nhất Tuấn giúp anh dịch tài liệu, dùng từ điển Oxford tra cứu những thuật ngữ chuyên về nghệ thuật.

Sau khi bước vào, Hạ Nại cười thật tươi, nói mình đến để đưa trà chiều, cô bỏ chiếc giỏ ra, lấy điểm tâm và trà nhài ngon lành đưa cho Tăng Hảo và Mộ Nhất Tuấn.

“Không cần đưa cho tôi, hai cô ăn đi.” Mộ Nhất Tuấn tập trung vào công việc, không buồn ngẩng lên.

Hạ Nại không khỏi thất vọng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Anh ném thử đi, em không bỏ nhiều đường đâu, không ngọt ngấy đâu.”

Điện thoại di động của Mộ Nhất Tuấn đổ chuông, anh nhấc máy, nói hai câu rồi đi về phía cửa, đến cửa mới dừng bước đóng cửa lại, rồi chú tâm nói chuyện với đối phương, hoàn toàn không để ý đến lời mời mọc của Hạ Nại.

Hạ Nại đành ngồi xuống cạnh Tăng Hảo nói chuyện với bạn, ánh mắt không ngừng hướng về phía Mộ Nhất Tuấn đang đứng ngoài cửa.

“Anh ấy luôn như vậy à?” Hạ Nại hỏi.

“Như thế nào cơ?” Tăng Hảo không ăn nữa, mới ăn hai miếng bánh quy cô đã thấy no bụng.

“Cứ gặp chuyện gì liên quan đến công việc là bỏ mặc tất cả.”

“Anh ta rất coi trọng công việc, hơn những việc khác.”

“Vậy bình thường anh ấy có hoạt động giải trí gì không?”

Tăng Hảo nghĩ ngợi: “Tớ chỉ biết cuối tuần anh ta sẽ đi tập gym, hoặc tham gia hoạt động thể thao ngoài trời.”

Hạ Nại khẽ thờ dài, thu lại ánh mắt đang tập trung trên bóng người cao ráo kia, chuyển sang nhìn Tăng Hảo với vẻ mong đợi: “Hảo Hảo, cậu nói xem anh ấy có cảm giác gì với tớ không? Có chút hảo cảm nào không?”

“Cái này tớ cũng không biết.” Tăng Hảo cười miễn cưỡng, trả lời câu hỏi của Hạ Nại một cách qua loa.

Hạ Nại cụp mắt xuống, tỏ vẻ hơi lo lắng.

“Cậu thực sự muốn theo đuổi anh ta à? Ý của tớ là liệu cậu có nhầm lẫn về tình cảm của mình không? Biết đâu cậu chỉ thích tác phẩm của anh ta, ngưỡng mộ sự tài giỏi của anh ta chứ không phải con người Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hảo ước thử: “Tớ hiểu sự yêu thích của fan dành cho thần tượng nhưng cậu dám khẳng định cảm giác với anh ấy không phải là cảm giác đó chứ?”

“Tớ chắc chắn, vô cùng chắc chắn!” Hạ Nại khẽ nói: “Hảo Hảo, cậu biết đấy, bốn năm đại học tớ chưa yêu ai, đến cả Tập Hoán Văn tớ cũng chưa chính thức chấp nhận anh ấy. Có một thời gian tớ còn hoài nghi không biết có phải mình mắc chứng lãnh cảm với người khác giới không, bây giờ tớ mới biết, đó là vì tớ chưa gặp được người đàn ông có thể chạm ngòi cho tình cảm mãnh liệt của tớ. Còn Mộ Nhất Tuấn, anh ấy hoàn toàn khác biệt, anh ấy cho tớ một cảm giác rất mãnh liệt. Không giấu gì cậu, từ sau khi anh ấy đồng ý chỉ bảo cho tớ, điều tớ chờ mong nhất là hàng tuần được tới đây gặp anh ấy, nếu không nhìn thấy anh ấy, cả người không bình thường được, làm gì cũng không thể tập trung, chỉ nghĩ bây giờ anh ấy đang ở đâu, đang làm gì, muốn nói chuyện với anh ấy, muốn ở bên anh ấy mà thôi!”

“Nếu như thế còn không phải thích thì thế nào mới là thích?” Hạ Nại cười xốt xa: “Hảo Hảo, có phải cậu thấy tớ điên đảo quá không?”

Tăng Hảo lặng thinh.

Suy cho cùng Mộ Nhất Tuấn là đàn ông độc thân, Hạ Nại có tư cách thích anh, theo đuổi anh, không tới lượt Tăng Hảo cô dạy khôn. Là bạn bè, ở thời điểm quan trọng này không cổ vũ cho bạn mình thì thôi lại còn ôm tâm lý gặp may mà thăm dò cô ấy, Tăng Hảo cảm thấy bản thân mình thật giả tạo, nhưng cô không sao thốt lên một câu “cố lên, tớ ủng hộ cậu” với Hạ Nại được.

“Này!”

“Làm gì là tự do của cậu, cậu cảm thấy đúng là được.” Nói xong, Tăng Hảo lặng lẽ cúi gằm xuống.

Lúc Mộ Nhất Tuấn bước vào, Hạ Nại liền đứng dậy, cười rạng rỡ: “Thầy Mộ, em có mấy bức tranh muốn anh chỉ bảo.”

Mộ Nhất Tuấn nâng tay xem đồng hồ, nói giọng đều đều: “Được, nhưng hôm nay tôi khá nhiều việc, chỉ có thể tranh thủ 20 phút.”

Hạ Nại gật đầu: “Không sao ạ.”

Tăng Hảo rửa rồi lau khô tay, sau đó tiếp tục công việc dịch thuật ngập đầu, bên tai vang lên tiếng nói chuyện của Mộ Nhất Tuấn và Hạ Nại, họ đang nói đến hình thức của chủ nghĩa biểu hiện, đang nói về Browning, đang nói về lịch sử phát triển của tranh Trung Quốc... đều là những điều cô không hiểu.

Rõ ràng, Hạ Nại và Mộ Nhất Tuấn có chủ đề chung khi giao tiếp, còn cô thì hoàn toàn mù mờ về nghệ thuật.

Nghĩ đến đó, cô quay sang nhìn lướt qua họ, đúng lúc Mộ Nhất Tuấn ngẩng lên, tầm mắt anh “chiếu tướng” cô.

Cô lập tức cúi xuống, chăm chú vào công việc của mình.

“O.” Thấy Mộ Nhất Tuấn ngăn ra, Hạ Nại khẽ mỉm cười: “Thầy Mộ?”

Mộ Nhất Tuấn thu lại tầm mắt, tiếp tục giảng giải cho cô.

Tại sao lại ghen tỵ với Hạ Nại? Tăng Hảo lặng lẽ ngẫm nghĩ, là vì cô có suy nghĩ không an phận với Mộ Nhất Tuấn sao? Nếu đúng, thì nó bắt đầu từ khi nào?

Thực ra chính cô cũng không dám trực tiếp đối diện với suy nghĩ sâu trong nội tâm mình nhưng có một điều cô biết rất rõ: Nếu Mộ Nhất Tuấn đón nhận Hạ Nại, cô sẽ không vui!

Lúc Hạ Nại ra về mặt mũi lại vui vẻ rạng rỡ, cười vẫy tay với Tăng Hảo rồi mới thực sự ra về.

“Dịch xong rồi à?” Mộ Nhất Tuấn hỏi.

“Sắp xong rồi, đang kiểm tra lại một lần nữa ạ.” Tăng Hảo không ngẩng đầu.

“Hôm nay cô có vẻ rất uể oải, có phải vì hôm qua thiếu ngủ không?” Giọng nói của Mộ Nhất Tuấn rất tự nhiên.

“Dạ, có một chút ạ.” Tăng Hảo không có tâm trạng nào để nói chuyện với Mộ Nhất Tuấn, thầm nghĩ mau chóng hoàn thành xong công việc.

“Nếu có ý kiến gì với công việc thì cứ nói.” Lúc nói chuyện, con người đen lầy của Mộ Nhất Tuấn dừng lại bên mặt Tăng Hảo.

“Tôi không có ý kiến gì.” Tăng Hảo dừng một lát rồi ngẩng lên: “Tôi thấy rất tốt, không sao cả.”

Lúc sắp tan ca, Tăng Hảo nhận được điện thoại của Triệu Thiên, Triệu Thiên rên rỉ nói: “Hảo Hảo, chị bị xe điện tông vào, người đó trốn mất tiêu rồi, bây giờ đang cô độc trong bệnh viện đây.”

“Sao cơ?” Tăng Hảo giật mình: “Chị bị tông xe? Còn phải vào bệnh viện nữa?”

Giọng Triệu Thiên nghe vô cùng đáng thương: “Còn không phải sao, chị bị tông không nhẹ, gãy cả chân, lúc ngã xuống đường mọi người xúm lại xem mà không ai đỡ chị, mãi đến khi đau đến sắp ngất mới có một người cảnh sát giao thông tới gọi xe cấp cứu cho chị.”

“Chị ở bệnh viện nào, em tới ngay.” Tăng Hảo vội nói.

Triệu Thiên không phải người ở đây, lẻ loi một mình ở thành phố H bán mạng cho công việc, bình thường luôn miệng nói mình là người tha hương cầu thực không có bà con thân thích, nếu bị bệnh thì sẽ vô cùng bi đát, không tìm đâu được người thân đến chăm sóc, đến cả dùng khí để sống tiếp cũng chẳng có.

Cúp máy, Tăng Hảo lập tức thu dọn túi xách của mình lao ra khỏi văn phòng, vừa định chạy đến thang máy thì bị Mộ Nhất Tuấn gọi lại.

“Cô chạy đi đâu?”

“Bạn tôi bị xe tông, đang ở bệnh viện nhân dân số 1.” Tăng Hảo sốt sắng.

Mộ Nhất Tuấn khóa cửa rồi bỏ chìa khóa vào túi áo, sai bước đi về phía cô: “Đi xe của tôi, tôi đưa cô đến đó.”

Nhưng đường đi không được suôn sẻ lắm, xe của Mộ Nhất Tuấn rẽ vào đường Bình Hải, xe kêu lên một tiếng khiến anh cảm thấy có gì đó khác lạ, bèn dừng xe bên lề đường, vội xuống kiểm tra.

Tăng Hảo lo lắng cũng theo xuống xe, thấy anh đang cúi xuống kiểm tra lốp sau.

“Sao thế?”

“Mấy cái đinh đâm vào lốp xe, bây giờ tôi phải thay lốp.” Nói xong, anh đứng dậy mở cốp sau, lấy lốp xe dự bị mới tinh: “Không lâu lắm đâu.”

Tăng Hảo đành gọi điện cho Triệu Thiên, nói xin lỗi, cô sẽ tới muộn một chút.

Triệu Thiên đổi sang nói bằng giọng rất sinh động: “Không sao, chị vừa lấy máu xong, đang ăn xoài khô y tá trưởng cho, y tá ở đây thật tốt bụng.”

Tăng Hảo: “...” Nghĩ bụng: Khả năng điều chỉnh cảm xúc của bà chị Triệu Thiên này mạnh quá thì phải?

Mộ Nhất Tuấn khom lưng, xắn cao tay áo, cầm dụng cụ bắt đầu tháo lốp ra.

Tăng Hảo đứng bên cạnh, kiên nhẫn đợi.

“Có vội lắm không?” Anh vừa làm vừa hỏi.

“Bây giờ thì không, chân cô ấy đã được cố định rồi, đang nằm trên giường ăn xoài khô.”

“Ừ.” Anh bình thản đáp.

Đang là giờ “nhà nhà lên đèn”, Tăng Hảo còn chưa ăn cơm nên thấy hơi đói, như nhận ra tình trạng bụng đang kêu gào của cô, anh nói: “Trên xe có bánh

quy sô-đa, nếu đối thì lót dạ trước đi.”

Tăng Hảo đang định nhấc chân thì đằng sau lại có vật thể nào đó lao tới, cô giật mình nên tránh đi theo bản năng, nhưng chân lại va phải thùng dụng cụ Mộ Nhất Tuấn để trên mặt đường, loạng choạng một cái, cô chuẩn bị ngã về phía trước, Mộ Nhất Tuấn nghe thấy tiếng động lập tức ngừng lên, giờ tay đỡ cô.

Con chó phía sau Tăng Hảo lao về đằng trước, lao về phía Tăng Hảo bằng một tư thế cực kỳ anh dũng và nhiệt tình.

Cảnh tượng này trông thật kỳ quặc, Tăng Hảo ngã về phía Mộ Nhất Tuấn, con chó đằng sau lại phi về phía cô, nếu dừng lại để chụp ảnh thì chắc sẽ buồn cười lắm.

Nhưng điều buồn cười hơn là giây tiếp theo, Tăng Hảo nhào ngay vào lồng ngực Mộ Nhất Tuấn, hai tay anh vòng quanh eo cô.

Cô nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh cách mình ngày càng gần, chỉ trong gang tấc mà thôi, đặc biệt là đôi môi đẹp đẽ, sạch sẽ, nhỏ nhắn cách mình... chỉ khoảng 5cm, trái tim cô sắp vọt ra ngoài.

Lúc hai bờ môi chạm vào nhau, cảm giác điện giật rất mãnh liệt nhanh chóng bốc lên từ lòng bàn chân Tăng Hảo, máu từ tim vọt thẳng lên não, chỉ trong nháy mắt, dopamine, norepinephrine, phenylethylamine, oxytocin[1] vọt thẳng lên bằng tốc độ 1m/s... cả thế giới như nổ tung.

[1] Dopamine: là chất được tiết ra từ một trong những vùng nguyên sơ nhất của não, đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, tình trạng “phờn phơ”, ham muốn và khoái lạc.

Norepinephrine: là loại hormone có chức năng tăng cường mức độ khoái cảm khi giao ban, góp phần tạo nên kích thích tình dục và giúp bạn cảm thấy tràn đầy hưng phấn

Phenylethylamine: là một loại kích thích tố, được các nhà khoa học mệnh danh là chất yêu vì cho chúng ta cảm giác hứng thú, hạnh phúc và ngập tràn yêu thương.

Oxytocin: hay còn gọi là Hormone tình yêu hay Hormone âu yếm hay còn gọi là Chất hóa học của tình yêu, là một loại Hormone của con người được tiết ra và chi phối não bộ trong quá trình liên quan đến tình dục và tình cảm, nó được sản sinh khi con người đạt cực khoái, khi cảm thấy lãng mạn, khi cho con bú sữa mẹ và khi sinh đẻ.

Tăng Hảo cô đã hôn Mộ Nhất Tuấn rồi.

“Thụy Bối Toa, đứng lại!” Chủ của con chó cầm một sợi dây xích bị đứt chạy về phía này.

Thụy Bối Toa lao tới, Mộ Nhất Tuấn lập tức xoay người nhanh chóng bảo vệ Tăng Hảo trong vòng tay mình. Tăng Hảo theo bản năng ôm lấy vai anh, mũi anh cọ sát lên mũi cô, môi cách cô khoảng 1cm, trên mặt anh xuất hiện một dấu son môi.

“Thụy Bối Toa!” Chủ nhân của con chó là một người phụ nữ đậm người, thờ hỏn hển chạy đến.

“Không sao chứ?” Mộ Nhất Tuấn khẽ hỏi.

“Không – sao...” Tăng Hảo cảm thấy đầu óc mình rối tung như mớ bòng bong.

Cô biết cảnh tượng ban nãy không phải là mơ, cô đã thực sự hôn lên môi Mộ Nhất Tuấn, thậm chí lưỡi cô còn chạm phải hàm răng của anh nữa.

Mộ Nhất Tuấn đỡ cô dậy, kiểm tra cơ thể cô: “May mà không bị ngã.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Tăng Hảo nhắc lại một cách máy móc: “Mộ Nhất Tuấn, cảm ơn anh!”

Mộ Nhất Tuấn xoa đầu cô: “Đầu cô không bị sao chứ?”

Tăng Hảo: “...”

Cuối cùng chủ nhân của con chó cũng không chế được Thụy Bối Toa hư đốn, sau khi xích nó lại, bà đến đứng đối diện với Mộ Nhất Tuấn, giải thích sự tình với anh.

“Không sao ạ.” Mộ Nhất Tuấn rất bình thản, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Anh lại cúi xuống tiếp tục thay lốp xe, Tăng Hảo đứng cách đó khá xa, mắt nhìn thẳng về phía trước, không dám liếc nhìn anh một lần nào.

Tình huống ban nãy thật là... cô đàn áp Mộ Nhất Tuấn bằng tư thế của một người con gái ghê gớm, còn cướp đi hương vị đậm mùi đàn ông của anh, nụ hôn thơm ngọt ngào, quan trọng là... cô đã đưa lưỡi của mình ra, nghĩ đến đó, lưỡi cô vừa đau vừa rát vừa tê.

...

Sau khi xong việc, Mộ Nhất Tuấn đứng dậy đi về phía cô: “Ok, đi được rồi!”

Lúc lướt qua cô, Tăng Hảo lập tức lên tiếng: “Xin lỗi, ban nãy tôi... tôi không cố tình xúc phạm anh đâu!”

“Xúc phạm tôi? Cô xúc phạm tôi như thế nào?” Mộ Nhất Tuấn rút chiếc khăn tay kẻ sọc dọc trong túi áo ra lau tay mình rồi hỏi.

“Vừa nãy tôi đã hôn anh!”

Mộ Nhất Tuấn ung dung lau đôi tay đẹp đẽ của mình, rồi quay lại, dùng khăn lau lớp mồ hôi mỏng trên trán Tăng Hảo, đôi mắt đen láy chế ngự nét biểu cảm phức tạp của cô, giọng nói trầm ấm, hơi khàn: “Cô là con gái mà còn không để ý, tôi có gì phải để bụng cơ chứ?”

Nói xong anh kéo mạnh cửa xe ngồi lên ghế lái, một tiếng “cách” nặng nề vang lên, anh đóng cửa lại và dùng ánh mắt ra hiệu cho cô lên xe.

Tăng Hảo ngồi lên xe, Mộ Nhất Tuấn đứng đỉnh lái xe, bất tri bất giác cô ngộ ra một vấn đề: Ban nãy, đúng lúc cô nhào vào người Mộ Nhất Tuấn, rõ ràng còn có một chút thời gian cho Mộ Nhất Tuấn có thể tránh đi... Chẳng lẽ anh bị hành động của cô hù dọa, nhất thời đứng hình? Không phải, sau đó lúc anh quay người che chắn cho cô, động tác nhanh nhẹn và linh hoạt lắm cơ mà?

Không phải là... Mộ Nhất Tuấn cố ý đẩy chứ?

Tăng Hảo quay sang nhìn gương mặt trông nghiêng điển trai điểm đậm, đường môi hơi mỏng nhưng tao nhã đến chết người của Mộ Nhất Tuấn dưới màn đêm. Cô lập tức đánh bay suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Nhìn thế nào cũng giống như mình cố tình sàm sỡ anh ta.

Góc tác giả:

Được rồi, chương này chắc chắn không có độc giả tàu ngầm, vì có tình tiết “tăng mạnh” đột ngột $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$ *vỗ tay*.

Hảo Hảo đưa cả lưỡi của mình ra, vội vàng quá con gái ơi!

Đúng rồi, phản ứng của thầy Mộ trong mắt mọi người là?

1. Mừng thầm
2. Rất hưởng thụ, sau khi về nhà vẫn còn nhớ nhưng dư vị của nó
3. Cố gắng kiềm chế kéo không kiềm chế được lại bỏ nhào tới cắn xé Hảo Hảo.

Chương này bạn nào không trôi nổi trên mặt nước sẽ bị trừng trị nha ~~~ vì kisses, tất cả vì kisses.

(*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Mộ Nhất Tuấn đi cùng Tăng Hảo đến bệnh viện nhân dân số 1, tìm thấy Triệu Thiên ở phòng cấp cứu khoa ngoại. Chị đang nằm ăn xoài trên giường bệnh tạm thời được kê ngoài hành lang, chân bên trái đã được cố định bằng hai tấm gỗ. Lúc nhìn thấy Mộ Nhất Tuấn đứng sau Tăng Hảo, chị tỏ ra rất ngạc nhiên: “Anh chàng đẹp trai khí chất phi phàm này là ai?”

“Đây là Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hảo nói.

Triệu Thiên chợt ngộ ra, bèn khách khí nói: “Là thầy Mộ à, nghe danh đã lâu!”

Mộ Nhất Tuấn chào lại một cách lịch sự.

Nhớ đến câu nói “nghệ thuật gia nhất định là người biến thái tiềm tàng” mà Triệu Thiên thường dùng để nói về Mộ Nhất Tuấn, Tăng Hảo thấy hơi ngạc nhiên.

Đang nói chuyện thì bác sĩ vừa phụ trách cố định chân gãy cho Triệu Thiên cầm báo cáo tới.

Triệu Thiên liền thì thầm với Tăng Hảo: “Em thấy anh bác sĩ vừa tới chứ, thử đánh giá xem anh ta có đẹp trai không?”

Tăng Hảo ngẩng lên nhìn, lập tức có cảm giác rất quen, tìm kiếm chủ nhân của khuôn mặt này trong đầu rồi cô chợt nhớ ra, đó là Mộ Diễm – em họ của Mộ Nhất Tuấn.

Mộ Nhất Tuấn đã gạt đầu thay lời chào với anh chàng bác sĩ.

“Có báo cáo xét nghiệm máu rồi, ngoài có triệu chứng hơi viêm thì không có gì đáng ngại.” Mộ Diễm đưa báo cáo xét nghiệm cho Triệu Thiên, giọng đều đều: “Nhưng đêm nay cô phải ở lại bệnh viện để theo dõi, mai còn phải làm siêu âm kiểu B, xem có bị tắc mạch gì không.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Bấy giờ Triệu Thiên mới để ý nhìn thê trên ngực áo anh, không ngờ cũng họ Mộ.

“Bác sĩ Mộ là em họ Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hảo giải thích cho Triệu Thiên.

“Nhìn kỹ hình như cũng có nét giống nhau, nhưng nhìn thì có vẻ thầy Mộ trẻ hơn một chút!”

Nghe thấy lời thì thầm của Triệu Thiên, Mộ Diễm liền liếc nhìn chị một cái, cất giọng mà không đổi sắc mặt: “Thoạt nhìn có vẻ tính thần vẫn phơi phới nhỉ?”

Triệu Thiên lập tức ngậm chặt miệng.

Mộ Diễm cất ống nghe vào túi áo, quay người tiếp bệnh nhân khác.

Vì phải ở lại viện để theo dõi nên Tăng Hảo quyết định ở lại trông nom Triệu Thiên, nhưng Mộ Nhất Tuấn lại đề nghị cô nên tìm một hộ lý chuyên nghiệp.

“Hộ lý chuyên nghiệp hơn cô, có thể chăm sóc cô ấy rất tốt. Cô ở lại đây không chỉ khiến bản thân không được nghỉ ngơi tử tế, mà việc chăm sóc bệnh nhân cũng không được chu toàn.”

Tăng Hảo thoáng do dự, Triệu Thiên hiểu ý của Mộ Nhất Tuấn bèn nói: “Hào Hào, em không cần ở lại đâu, ở đây em cũng không có chỗ ngủ, một mình chị là được, sáng mai mang giúp chị chút đồ ăn là ok.”

“Một mình cô cũng không được!” Mộ Nhất Tuấn suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này đi, tôi bảo Mộ Diễm tìm giúp một hộ lý, chuyện tiền nong các cô không cần phải lo.”

Không đợi Tăng Hảo và Triệu Thiên từ chối khéo, Mộ Nhất Tuấn đã đi về phía phòng trực của bác sĩ.

“Thầy Mộ đúng là người tốt.” Triệu Thiên nhìn Tăng Hảo với ánh mắt đầy hàm ý: “Rất quan tâm đến nhân viên.”

Tăng Hảo nhớ lại cái kiss bất ngờ trên đường ban nãy, lưỡi liềm bóng rât.

Mộ Nhất Tuấn nhờ Mộ Diễm tìm giúp một hộ lý, Mộ Diễm đích thân tìm đến y tá trưởng.

Đến khi thu xếp ổn thỏa mọi việc xong xuôi, Tăng Hảo dặn dò Triệu Thiên thêm vài câu mới ra về.

Lúc này đã là tám giờ hơn, cả cô lẫn Mộ Nhất Tuấn đều chưa ăn tối, Mộ Nhất Tuấn chỉ tay vào một cửa hàng bán đồ ăn nhanh gần bệnh viện: “Chúng ta đi ăn đã.”

“À, không cần, tôi không đói.” Tăng Hảo liếc mắt về phía trạm xe bus: “Ở đây có xe đến trạm gần nhà tôi, chỉ cách hai trạm xe thôi, vừa an toàn vừa tiện lợi, tôi tự về được rồi, không phiền anh đưa về nữa.”

Mộ Nhất Tuấn lặng lẽ nhìn cô rồi hỏi: “Cô vẫn bận tâm chuyện đã xúc phạm tôi à?”

Tăng Hảo: “...” Cô đã giả vờ tỏ ra tự nhiên rồi mà sao vẫn bị nhìn thấu?

“Đừng im đó, không được động đây!” Mộ Nhất Tuấn dặn rồi sai bước đi về phía tiệm ăn nhanh.

Chẳng mấy chốc anh đã cầm một gói to bự, đứng trước mặt Tăng Hảo: “Cầm lấy, mang về ăn.”

Tăng Hảo nhận rồi nói cảm ơn.

“Bây giờ thì theo tôi lên xe, tôi đưa cô về!” Anh lấy chìa khóa xe, đi thẳng về xe của mình: “Không được từ chối!”

“...” Tăng Hảo cảm thấy mình không nên làm cao thêm nữa, cái kiss ban nãy là ngoài ý muốn, nếu anh không bận tâm thì cô cũng không nên nghĩ nhiều: “Vâng.”

Về đến nhà, sau khi rửa tay xong, Tăng Hảo mở gói đồ ăn mà Mộ Nhất Tuấn mua cho cô, phát hiện đồ ăn bên trong rất đa dạng, không chỉ có một suất ăn mà còn có hai chiếc bánh hạt tiêu, một hộp bánh chèo nướng và một chai trà mật ong nóng hổi.

(Sau khi kiss, phúc lợi lập tức tăng cao?)

Cô vừa ăn vừa nghĩ đến Mộ Nhất Tuấn.

Cô vẫn nhớ rất rõ lúc bỏ nhào vào người anh rồi hôn lên môi anh, cảm giác lúc ấy là trái tim như muốn nổ tung, cô chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt đến mức linh hồn sắp lìa khỏi thân xác như vậy.

Nếu nói trước đó cô còn chưa xác nhận được cảm giác của mình với anh là thế nào thì khoảnh khắc đó cô đã biết rõ. So với thường thức, ngưỡng mộ, có ấn tượng tốt, cảm giác đó còn trên một bậc, cảm giác đó có xung lực rất mạnh, khiến cô thần hồn điên đảo.

Đêm nay, cô đi ngủ rất sớm, mở to mắt trần nhà.

Di động trên tủ đầu giường rung lên một chập, cô cầm lên xem thì thấy tin nhắn của Hạ Nại.

“Hào Hào, hôm nay Mộ Nhất Tuấn làm gì vậy?”

Cô khẽ cắn môi, chậm chạp gõ một dòng chữ: “Nại Nại, nếu tớ nói với cậu rằng tớ cũng thích Mộ Nhất Tuấn, cảm giác ‘thích’ đó rất giống cậu, cậu có dễ bụng không?”

Sau khi gõ xong cô lại không có dũng cảm gửi đi, suy nghĩ trong đầu cô lúc này là: liệu sau khi biết được cảm giác thật của cô, Hạ Nại có giận không? Mộ Nhất Tuấn vẫn luôn là “thần” trong cảm nhận của cô ấy, trước khi gặp Mộ Nhất Tuấn, cô ấy đã vô số lần nói rằng cô ấy rất hâm mộ anh, nói đúng ra, Hạ Nại là người thích Mộ Nhất Tuấn trước còn cô mới là người đến sau.

Nhưng cô không muốn giấu giếm Hạ Nại nữa, nếu là bạn, thì nên bày tỏ rõ những suy nghĩ trong lòng mình.

Cô nhấn nút gửi đi, nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, di động hết pin tự động tắt máy, sau một tiếng chuông báo, điện thoại đen sì.

Tin nhắn đó không gửi đi được.

Tăng Hào cảm thấy rất thất bại, lòng dửng dưng cảm khó lắm mới có được đã hoàn toàn biến mất.

*

Hai ngày sau đó, thái độ của Mộ Nhất Tuấn rất tự nhiên, chẳng khác gì lúc trước, Tăng Hào cũng “vờ tự nhiên” theo.

Buổi chiều, cô mang bản cáo bạch được chính tay Mộ Nhất Tuấn làm bắt xe đến Nhuận Thác.

Mộ Nhất Tuấn đang rửa tay, chuẩn bị vào phòng vẽ tranh thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, anh quay đầu lại xem thì thấy Hạ Nại.

“Thầy Mộ, em lại tới quấy rầy anh đây!” Nụ cười của Hạ Nại có chút e thẹn, nhẹ nhàng tiến vào trong.

“Xin lỗi, hôm nay tôi rất bận, nhiều nhất chỉ có mười lăm phút thôi.” Mộ Nhất Tuấn nói.

“Ồ, hôm nay em cũng không đến để xin anh chỉ dạy kỹ thuật vẽ tranh, mà là...” Nói đến đó, Hạ Nại dùng tay mở khóa túi xách, lấy ra hai tấm vé từ bên trong: “Em có hai tấm vé xem nhạc kịch, để thể hiện lòng biết ơn anh đã chu đáo chỉ dạy cho em trong thời gian này, em muốn được mời anh cùng đi xem buổi nhạc kịch này, được không ạ? Chủ đề của buổi nhạc kịch là câu chuyện của nghệ thuật, em nghĩ anh nhất định sẽ rất thích.”

Lúc Hạ Nại nói như vậy, vẻ mặt cô vừa hồi hộp vừa mong đợi, đã lâu lắm rồi cô không chủ động mời người khác giới ra ngoài mà chỉ có hai người thế này, huống hồ người khác giới đó lại là Mộ Nhất Tuấn.

Nếu là một người đàn ông có chỉ số EQ cao, có lẽ sẽ nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Hạ Nại. Cô đang đưa ra một lời mời riêng tư dành cho bạn.

Một gái trẻ trung và xinh đẹp, nhìn bạn bằng ánh mắt đầy sùng bái, lúc nói chuyện cũng không ngại thể hiện sự ái mộ cô ấy dành cho bạn, cô hết lần này đến lần khác chủ động tiếp cận bạn, nếu như trước đây vẫn nấp dưới danh nghĩa của nghệ thuật, thì lần này khi cô ấy mời bạn đi xem nhạc kịch, ý định đã vô cùng rõ ràng.

“Thầy Mộ?” Thấy Mộ Nhất Tuấn lặng thinh hồi lâu, Hạ Nại khẽ nhắc.

“Tôi không thích.” Ánh mắt của Mộ Nhất Tuấn thật sắc bén, anh cũng nhìn Hạ Nại bằng ánh mắt xa lạ.

Hạ Nại sững sốt, hoàn toàn không ngờ Mộ Nhất Tuấn lại từ chối thẳng thừng như vậy.

“Nếu không còn việc gì khác thì tôi đi làm việc đây.” Nói xong, Mộ Nhất Tuấn đi vào phòng trong.

“Mộ... Nhất Tuấn.” Hạ Nại hít thở vội vã, lần đầu tiên gọi tên thật của anh.

Mộ Nhất Tuấn dừng bước, quay lại nhìn cô: “Cô còn muốn nói gì nữa?”

Tình cảnh này vốn không nằm trong kế hoạch của Hạ Nại, cô vốn không định thổ lộ tình cảm vào ngày hôm nay. Nhưng giọng điệu và ánh mắt ban nãy của Mộ Nhất Tuấn khiến cô thấy rất đối nghịch, trái tim mau chóng chìm xuống đáy, cô đột nhiên ý thức được, có một số cơ hội, nếu không biết

nắm chắc thì sẽ biến mất hoàn toàn. Cô không muốn phải đau khổ nhiều vì thái độ của Mộ Nhất Tuấn hôm nay, không biết nên làm gì tiếp theo.

Cứ bối rối như vậy, chi bằng lật bài ngay bây giờ.

“Mộ Nhất Tuấn, cảm giác của anh với em là thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Nại đỏ bừng, trên khuôn mặt tinh tế lộ rõ tình cảm của một cô gái trẻ, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: “Em có thể ở bên anh không?”

*

Bên này, Việt Tích Đình đã lật đi lật lại bản cáo bạch đến lần thứ tư, lần này anh thật sự rất khó tìm ra khuyết điểm.

Ngồi đối diện anh, Tăng Hảo kiên nhẫn chờ đợi.

Mãi đến khi anh khép lại bản cáo bạch, đặt tay lên bàn, hai tay chồng lên nhau: “Tài liệu này do đích thân em làm ư?”

Vì trước đó Mộ Nhất Tuấn đã dặn Tăng Hảo không cần khai thật với bên Nhuận Thác nên Tăng Hảo thần nhiên bảo: “Đúng, có vấn đề gì không?”

“Làm rất tốt, đủ các phương diện: hoàn thiện, logic, khách quan và hiệu quả. Nội dung chặt chẽ, không có một câu thừa thãi, mục đích của hoạt động rất rõ ràng, hoàn toàn lấy khách hàng làm trung tâm, các tài liệu đề cử bên trong cũng rất chu đáo.” Việt Tích Đình cười: “Chẳng giống một tài liệu do người mới vào nghề làm tí nào.”

“Cảm ơn lời khen của tổng giám đốc Việt.” Tăng Hảo miệng cười nhưng trong lòng không cười.

“Thật sự là em làm à?” Việt Tích Đình hỏi lại.

“Anh còn vấn đề gì nữa không?” Tăng Hảo khéo léo hỏi sang vấn đề khác.

Việt Tích Đình ngả người về phía sau, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Tăng Hảo bằng ánh mắt đăm chiêu: “Hết rồi.”

Tăng Hảo đứng dậy, cầm bản cáo bạch của mình bỏ vào túi giấy xi măng: “Nếu không còn vấn đề gì khác thì chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch, đến đầu tháng sau sẽ cùng xét duyệt tiến hành thực hiện các vấn đề cụ thể nêu trong bản cáo bạch.”

“Ok.” Việt Tích Đình vất chéo chân.

Tăng Hảo đi ra khỏi phòng họp, Việt Tích Đình lại chột lên tiếng: “Xem ra quan hệ của em và Mộ Nhất Tuấn rất tốt, một hạng mục quan trọng như vậy mà anh ta cũng cho em toàn quyền phụ trách!”

Tăng Hảo mặc kệ sự chăm chọc trong giọng nói của anh ta, sai bước tiến lên.

“Cô có biết rõ rốt cuộc anh ta là người như thế nào không hả?” Việt Tích Đình đứng lại, nói giọng gay gắt: “Xưa nay anh ta luôn chỉ có một mình, không có người chống lưng phía sau, ưa sạch sẽ, không thích nhân viên nữ, vậy tại sao lại dễ dàng nhận em vào làm trong văn phòng của mình chứ? Em hoàn toàn không có kinh nghiệm, bằng cấp cao cũng không, dựa vào đâu mà anh ta lại nhận em? Em chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề kỷ lậ này sao?”

“Chuyện này không liên quan gì đến tổng giám đốc Việt cả.” Tăng Hảo quay lại: “Anh cần gì phải xen vào chuyện của người khác? Hơn nữa, chỉ có người suy nghĩ phức tạp mới nghĩ tất cả mọi chuyện phức tạp lên thôi.”

Đôi môi mỏng của Việt Tích Đình nhếch lên, chăm chú nhìn vào Tăng Hảo rồi nói: “Cô Tăng, tôi không muốn nhắc lại một lần nữa về quan hệ của chúng ta hiện nay, cô nên có thái độ gì với tôi!”

“Tổng giám đốc Việt, tôi xin phép, anh là người tài người giỏi, một phút cũng kiếm được tiền lương cả tháng của tôi, không cần thiết phải quan tâm những chuyện vặt vãnh này!” Tăng Hảo nói: “Nghĩ nhiều quá sẽ chóng già đấy!”

Nói xong liền nhón chân rời khỏi phòng.

Việt Tích Đình bỗng nhiên có một loại kích động muốn bắt cô đứng lại, mạnh mẽ kiểm soát suy nghĩ của cô, bàn tay đang cầm áo vest của anh siết chặt lại, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình.

Lúc Tăng Hảo về phòng làm việc thì Mộ Nhất Tuấn từ phòng tranh đi ra, trên tay dính chút màu vẽ.

“Xong rồi à?” Anh hỏi.

“Vâng, bản cáo bạch của anh không có điểm nào có thể bắt bẻ, sao có thể không xong chứ?” Tăng Hảo cười nói.

“Cô có ý kiến cá nhân với Nhuận Thác.” Mộ Nhất Tuấn bình tĩnh nhìn cô: “Nguyên nhân là gì?”

“Tôi không có ý kiến gì với Nhuận Thác cả.” Tăng Hảo phủ nhận.

“Thật không?” Mộ Nhất Tuấn liếc nhìn cô rồi đi tới bồn rửa tay ở góc phòng, hạ giọng hỏi: “Tại sao lại giấu tôi? Ngại tôi à?”

Trái tim Tăng Hào đập thành thịch, nhưng cô chỉ im lặng.

Tiếng nước chảy vang lên, Mộ Nhất Tuấn lạnh mặt, rũ mắt xuống, từ tốn rửa tay, không nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc.

Đến khi anh đóng vòi nước, cẩn thận dùng khăn lông lau tay nhưng vẫn không nhận được câu trả lời của cô, Mộ Nhất Tuấn liền nói: “Tùy cô vậy.”

Tăng Hào dễ dàng nhận ra chút hờn dỗi của anh.

Sau đó Mộ Nhất Tuấn chẳng buồn nói năng gì với Tăng Hào, đến giờ tan sở anh ra về mà cũng không chào hỏi Tăng Hào.

Tăng Hào khóa cửa, đi về phía thang máy, sau đó nhận được điện thoại của Hạ Nại.

Nhưng đầu dây bên kia không có tiếng động.

“Nại Nại?”

“Hào Hào.” Giọng Hạ Nại nghẹn ngào: “Tớ bị anh ấy từ chối rồi, làm sao bây giờ, tớ phải làm sao bây giờ...”

Góc tác giả: Giờ phút này, thầy Mộ đang nghĩ?

1. Hôn cũng đã hôn rồi, còn coi tôi là không khí à? Giận +1

2. Hôn cũng đã hôn rồi, còn không dám nói cho rõ ràng sao? Giận+100

3. Hôn cũng đã hôn rồi, còn không dám nói rõ lịch sử tình yêu của em cho tôi biết, cứ tưởng tôi không biết à? Giận+10086

Thầy đang giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Lúc Tăng Hào đến quán bar trên thuyền Lam Sắc, Hạ Nại đang nghiêng nghiêng ngả ngả trên quầy bar, thưởng thức hết ly rượu này đến ly rượu khác. Thấy Tăng Hào đến, cô nàng lão đạo đứng dậy ôm chầm lấy bạn: “Hào Hào, tớ bị Mộ Nhất Tuấn từ chối rồi!”

Người thấy mùi rượu nồng nặc trên người Hạ Nại, Tăng Hào vội vàng đỡ bạn ngồi xuống.

“Đây là lần đầu tiên tớ chủ động tỏ tình với một người đàn ông, thế mà lại bị từ chối thẳng thừng như vậy... Tớ cứ tưởng dù ít dù nhiều anh ấy cũng có cảm tình với mình...” gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Nại đỏ bừng, dưới ánh sáng màu xanh nước biển quyến rũ của Thổ Nhĩ Kỳ, dường như nó trở nên vô cùng phong tình: “Tớ phải làm sao đây?”

Tăng Hào không biết an ủi bạn thế nào. Nếu đối tượng không phải Mộ Nhất Tuấn, cô có thể cùng Hạ Nại chê bai người đàn ông không biết tốt xấu đó, dám từ chối hoa khôi giảng đường của chúng ta, chắc chắn về sau sẽ hối hận.

Nhưng đối tượng lại là Mộ Nhất Tuấn, Tăng Hào không thể giả vờ như vậy được, cô không cách nào thốt lên một câu an ủi, chỉ biết mượn nhân viên một chiếc khăn mặt ẩm, nhẹ nhàng lau sạch hai má Hạ Nại.

“Nếu anh ấy không thích tớ thì sao lại đồng ý dạy tớ vẽ? Anh ấy luôn rất kiên nhẫn với tớ, tớ thật sự không ngờ anh ấy lại từ chối một cách tuyệt tình như vậy!” Hốc mắt Hạ Nại mau chóng đỏ hoe: “Cậu không biết đâu, nét mặt anh ấy lúc đó mới xa lạ làm sao, cứ như không hề quen biết tớ vậy!”

“Hào Hào, tớ không muốn chấp nhận.” Hạ Nại cất giọng nghẹn ngào, “Cả đời này tớ sẽ chẳng thể nào gặp được một người đàn ông khiến tớ rung động như Mộ Nhất Tuấn nữa, không có ai tốt hơn anh ấy... Tớ không muốn cứ quên đi như thế...”

“Nhưng anh ấy đã từ chối cậu rồi!” Tăng Hào khẽ nói: “Bây giờ cậu có thể làm gì được?”

“Nhưng tớ vẫn không muốn buông xuôi.” Hạ Nại khẳng khái nói: “Có lẽ anh ấy vẫn chưa hiểu hết về tớ, hôm nay tớ xúc động quá, nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt biết mất, nhất định tớ sẽ không vội thổ lộ. Tớ sẽ chờ, chờ đến khi anh ấy thực sự hiểu tớ rồi mới nói.”

Hạ Nại nói rất nhiều, cuối cùng biến thành thì thầm độc thoại. Thấy không còn sớm, Tăng Hào định đưa bạn về, ai ngờ Hạ Nại lại không muốn về, khẳng khái đòi ở lại uống thêm vài ly nữa.

Tăng Hảo khuyên mãi cũng chẳng có tác dụng, đang lúc bối rối không biết phải làm gì thì điện thoại trong túi Hạ Nại đổ chuông. Cô giúp bạn lấy ra xem thì thấy màn hình nhấp nháy ba chữ: Tập Hoán Văn.

“Điện thoại của Tập Hoán Văn.” Tăng Hảo đưa cho Hạ Nại.

Hạ Nại quay đi: “Ờ... không quen người này... không nghe.”

Thấy bạn đã say túy lúy, Tăng Hảo bèn nhận điện giúp cô, nói rõ tình hình với Tập Hoán Văn qua điện thoại, Tập Hoán Văn nói sẽ đến đón hai người ngay.

Mười lăm phút sau, Tập Hoán Văn lập tức lái xe đến quán bar, sau khi vào liền bế bổng Hạ Nại đang say khướt ra ngoài, Tăng Hảo vội theo sau.

Hạ Nại vịn vẹo trong ngực Tập Hoán Văn, say đó bắt đầu lảm nhảm: “Mộ Nhất Tuấn, anh dựa vào đâu mà từ chối em? Anh dựa vào đâu mà không cần em? Em có điểm gì không xứng với anh, anh dựa vào đâu mà không cho em lấy một cơ hội? Anh dựa vào đâu?”

Tăng Hảo liếc nhìn Tập Hoán Văn bằng ánh mắt ái ngại, nhưng Tập Hoán Văn như không nghe thấy mấy câu lảm nhảm của Hạ Nại, trái lại anh còn hạ thấp giọng dỗ dành cô: “Nại Nại, bây giờ anh sẽ đưa em về, về ngủ một giấc thật ngon!”

“Dựa vào đâu mà không cần em... Tại sao lại từ chối em... Em chưa bị ai từ chối bao giờ... Anh dựa vào đâu...”

Mãi đến khi Tập Hoán Văn bế Hạ Nại đặt vào xe, Tăng Hảo cũng theo lên ngồi vào hàng ghế phía sau, Hạ Nại vẫn luôn miệng nhắc đến ba chữ Mộ Nhất Tuấn.

Tập Hoán Văn từ tốn lái xe, qua hai trạm đèn đỏ mới khẽ nói: “Nại Nại gặp phải chuyện không vui à?”

“Ừ.” Tăng Hảo gật đầu, thực ra cô biết rất rõ Tập Hoán Văn đã đoán được Hạ Nại bị người đàn ông cô theo đuổi từ chối, nhưng anh không nói thẳng ra, để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của Hạ Nại.

“Nại Nại rất ít khi gặp phải chuyện không vui như vậy, bình thường cô ấy là một cô gái rất tự tin.” Mắt Tập Hoán Văn nhìn thẳng về phía trước, chậm chậm xoay vô lăng.

“Vâng, đúng là cô ấy hiếm khi buồn như vậy.” Liếc nhìn dung nhan xinh đẹp lúc ngủ của Hạ Nại, Tăng Hảo quay đầu hỏi Tập Hoán Văn: “À phải, dạo này anh có gặp cô ấy không?”

“Ít lắm.” Tập Hoán Văn khẽ ho: “Cô ấy đã từ chối anh rồi, anh cũng không thể cứ lẻo đẻo bám theo mãi được.”

Tăng Hảo thoáng đăm chiêu, không hỏi nữa.

Tập Hoán Văn đưa Tăng Hảo về nhà trước. Lúc Tăng Hảo xuống xe, anh ta cũng xuống, rồi nhẹ tay đóng cửa xe lại.

Tăng Hảo biết anh nhất định có việc muốn hỏi mình.

“Hảo Hảo, người đàn ông đó, người đàn ông Nại Nại thích là Mộ Nhất Tuấn à?”

“Vâng.”

“Đúng là anh ta.” Tập Hoán Văn cười xột xà: “Trước đây Nại Nại đã rất thích anh ta rồi, cũng hay kể với anh về những tác phẩm của người đó, anh cứ tưởng tình cảm của cô ấy chỉ là niềm yêu thích đơn thuần của fan dành cho thần tượng, nên còn ủng hộ hết mình. Năm ngoái còn nhờ vả cậu để lấy một tập tranh phiên bản kỷ niệm của Mộ Nhất Tuấn tặng cho Nại Nại. Bây giờ nghĩ lại, anh đúng là tự lấy đá đập vào chân mình.”

“Nại Nại từng gặp anh ấy, nói yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.” Tăng Hảo cảm thấy lúc này mình không nên giấu Tập Hoán Văn thêm nữa.

“Vậy à?” Dưới ánh trăng, sắc mặt Tập Hoán Văn có vẻ nhợt nhạt, giọng nói càng ảm đạm: “Với hiểu biết của em về Nại Nại, có phải chắc chắn anh đã hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa không?”

Thực ra Tăng Hảo có ấn tượng rất tốt về Tập Hoán Văn, cảm thấy anh này là người đơn giản, chân thành cố chấp với tình cảm, gia cảnh tốt nhưng hoàn toàn không kiêu ngạo. Cô chứng kiến anh chẳng theo đuổi Hạ Nại suốt một năm rưỡi, biết anh đã hy sinh cho Hạ Nại nhiều thế nào. Giờ phút này, cô thực sự thấy thương anh.

“Tập Hoán Văn, thực ra tình cảm là thứ không nên cưỡng ép, cưỡng ép cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh đã cố gắng nhưng kết quả chỉ được như vậy... Nên theo em, anh nên buông xuôi...” Tăng Hảo chân thành nói: “Bỏ qua Nại Nại, không có nghĩa là cả đời này anh sẽ không gặp được người con gái mà anh yêu quý, có lẽ người thích hợp nhất với anh vẫn chưa xuất hiện, chỉ bằng anh hãy cho bản thân một cơ hội xem sao.”

Tập Hoán Văn im lặng hồi lâu, không lắc cũng không gật, chỉ nói cảm ơn với Tăng Hảo rồi quay người mở cửa xe bước vào trong.

Sau khi lên nhà, Tăng Hảo chỉ rửa ráy qua loa rồi lên giường nằm, cô thừa nhận trong lòng mình có chút phức tạp. Thấy Hạ Nại bị Mộ Nhất Tuấn từ chối, cô không hề cảm thấy vui vẻ mà chỉ thấy Hạ Nại có chút đáng thương, đáng thương ở chỗ người đàn ông mà Hạ Nại nặng tình đã từ chối cô ấy, còn cô ấy thì lại từ chối người đàn ông nặng tình với mình.

Hôm sau, trong giờ làm việc, Tăng Hào không hỏi Mộ Nhất Tuấn về chuyện của Hạ Nại, tất nhiên Mộ Nhất Tuấn cũng không nhắc đến.

Nói đúng ra Mộ Nhất Tuấn còn ít nói hơn bình thường. Không giao việc cho Tăng Hào, cũng không nói chuyện với cô. Tăng Hào có cảm giác như anh đang giận, nhưng lại không biết rốt cuộc anh đang giận vì chuyện gì.

Sau khi du lịch Thái Lan về, Sở Doanh lại ghé qua văn phòng pha trò với Tăng Hào, hai người vừa ăn bánh ngọt anh ta mang đến vừa nói chuyện. Khi Sở Doanh nhắc đến câu chuyện huy hoàng trước kia của Mộ Nhất Tuấn, Tăng Hào không kiềm chế được bèn hỏi: “Nghĩa là anh ta chưa bao giờ để mắt tới người con gái nào à?”

Sở Doanh gật đầu: “Rất nhiều cô gái chủ động tiếp cận gã, tìm đủ mọi loại lý do để mượn gió bẻ măng nhưng cuối cùng vẫn không thể đến gần gã này. Đừng nhìn bề ngoài gã này có vẻ có chỉ số EQ rất thấp, thực ra gã ta biết rõ ý đồ của những cô gái này đối với mình, chỉ cần họ để lộ ra một chút thôi, gã sẽ lập tức từ chối.”

Tăng Hào: “...”

“Từ chối một cách vô cùng tàn nhẫn, vô cùng phũ phàng, chẳng cho người ta chút thể diện nào, bất kể đối phương là tiểu nữ sinh hay bà thím già, đều bị từ chối y chang nhau.”

“Lẽ nào trong lòng anh ấy đã có một người con gái mà anh ấy rất yêu?” Tăng Hào cẩn thận hỏi: “Tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao? Vì yêu, nên những người khác chỉ là phù phiếm.”

“Anh thấy hình như không phải vậy đâu.” Sở Doanh cười nói: “Tuy gã đó rất nhảm chán nhưng trong cốt tủy lại có một phương diện rất mạnh mẽ. Nếu thật sự đã có người trong lòng, gã nhất định sẽ bần nưu tính kế, kiên cường không nao núng, thận trọng, thậm chí không tiếc dùng những thủ đoạn để hèn, cũng phải chiếm cho bằng được.”

Tăng Hào: “...” Vụng trộm đưa mắt nhìn lên Mộ Nhất Tuấn đang làm việc ở phòng bên cạnh.

“Biết người biết mặt, không biết lòng.” Sở Doanh cười xảo trá: “Tiểu Hào Hào, tuyệt đối đừng để cái vẻ dửng dưng xa cách của thầy Mộ lừa gạt mà làm tưởng anh ta là người tốt nhé ~”

Tăng Hào khẽ ho: “Nói xấu sau lưng người khác là hành vi của tiểu nhân.”

“Anh thừa nhận mình là tiểu nhân thật.” Sở Doanh xòe tay: “Nhưng tiểu nhân thật còn tốt hơn quân tử giả, đặc tội với Sở Doanh anh có khi còn đường sống, đặc tội với gã Mộ Nhất Tuấn đó nhất định là không còn đường sống.”

“Vậy anh cảm thấy anh ấy thích mẫu con gái thế nào?” Tăng Hào bình thản hỏi.

“Cái đó à?” Sở Doanh ra sức mở một cái nút, cặp mắt phượng trong veo thoáng về dí dỏm nhìn chăm chăm Tăng Hào: “Anh dùng phương pháp loại trừ nhé, anh ta không thích con gái đẹp vì ông trời rất công bằng, con gái đẹp nhất định là người nông cạn; anh ta không thích con gái quá cứng đầu vì bản tính anh ta đã cứng đầu rồi, nếu đối phương cũng vậy thì hai người không thể ở với nhau được; anh ta cũng không thích phụ nữ có tài, vì bản thân anh ta đã đủ tài rồi, đối với anh ta, tài hoa là thứ không có ý nghĩa gì nhiều; anh ta cũng không thích phụ nữ đối xử quá tốt với mình, vì kiểu phụ nữ này có ý muốn kiểm soát rất mạnh, bản chất anh ta là người tự do không muốn bị kiểm soát mà thích kiểm soát người khác, chứ không phải để mình bị người ta kiểm soát.”

“Vị thế?”

“Anh ta thích mẫu phụ nữ tầm thường, dễ kiểm soát, bề ngoài không hấp dẫn, không có phong cách.” Sở Doanh đưa ra kết quả, mắt sáng trưng: “Đúng là như vậy đấy!”

“Không thể nào, anh ấy là bậc thầy cơ mà, yêu cầu thấp vậy sao?”

“Đó là sự hiểu lầm của con gái bọn em về con trai bọn anh, cứ cho rằng những người con trai như bọn anh phải có yêu cầu rất cao, thực ra những người như bọn anh là dễ thu phục nhất, vì bọn anh không thiếu gì cả.” Sở Doanh nói: “Tại sao hoàng tử William lại chọn công nương là một cô gái thường dân? Vì Kate rất dịu dàng, nền nã, khác hẳn với những cô gái khác bên cạnh William. William có đủ huyết thống, thân phận, tiền tài, danh tiếng, tài hoa, anh ta hoàn toàn không cần một người phụ nữ giống mình, anh ta cảm thấy như thế thật vô vị!”

Lúc họ đang nói chuyện thì Tăng Hào nhận được cuộc gọi nội bộ của Mộ Nhất Tuấn, anh gọi cô đến phòng làm việc bên cạnh, đưa cho cô một xấp tài liệu rất dày, bảo cô chỉnh sửa lại tất cả các nội dung về “chủ nghĩa biểu hiện” trong đó, rồi dịch ra thành hai thứ tiếng là Anh và Nhật.

Tăng Hào nhận việc rồi vội vàng bắt tay vào làm ngay, Sở Doanh không có đối tượng tám chuyện đành hậm hực bỏ về.

Tăng Hào bận rộn đến hơn sáu giờ mới làm xong việc, lúc bàn giao cho Mộ Nhất Tuấn, anh chỉ hơi gật đầu chứ không nói năng gì.

Tăng Hào đang định về thì Mộ Nhất Tuấn lên tiếng, giọng công việc: “Đúng rồi, nội dung công việc sắp tới khá nhiều, ngoài hợp tác với Nhuận Thác, tôi còn có mấy việc khác nữa, thời gian đã sắp kín cả rồi, không còn thời gian cho cô bạn kia của cô nữa, nói giúp tôi nhé.”

Tăng Hào ý thức được anh đang nhắc đến Hạ Nại, xem ra anh đã thực sự từ chối Hạ Nại một cách thẳng thừng rồi.

“Anh từ chối cô ấy rồi phải không?” Tăng Hào hỏi lại, vì cô biết Mộ Nhất Tuấn chắc chắn chưa biết Hạ Nại đã nói chuyện này với cô. Nếu cô biết rồi thì không thể giả bộ như chưa biết gì, Mộ Nhất Tuấn hơi khắt khe với chuyện này, không thích cô giấu giếm mình.

Ngón tay xương xương của Mộ Nhất Tuấn khép tập tài liệu lại, đan hai bàn tay vào nhau rồi nhìn thẳng vào Tăng Hào: “Đúng vậy.”

Tăng Hào gật đầu, không định hỏi thêm, nhìn đồng hồ thấy đã muộn, cô chào anh rồi quay đi.

“Vì cô ấy không phải mẫu người tôi thích.”

Tăng Hào bất ngờ với câu giải thích thêm của anh, nhất thời không biết nên nói gì đành trả lời một câu: “Anh làm vậy là đúng, không thích thì nên từ chối sớm”

Cô trở lại phòng mình, dọn dẹp mặt bàn, tắt máy tính rồi cầm túi xách ra ngoài, đúng lúc Mộ Nhất Tuấn đang khóa cửa.

Hai người cùng đi xuống, lúc trong thang máy Tăng Hào lấy điện thoại ra đọc tin nhắn theo thói quen, vô tình thấy ba tin do Triệu Thiển gửi.

“Hào Hào, chị có chút cảm tình với bác sĩ Mộ đó, chị muốn theo đuổi anh ta nhưng không biết anh ta còn độc thân không, chị hỏi đám y tá ở đây nhưng không ai chịu nói cho chị biết cả.”

“Hào Hào, em nói xem tại sao y tá lại không cho chị biết bác sĩ Mộ còn độc thân không, chẳng lẽ các cô ấy sợ chị sẽ dùng sắc đẹp để chiếm trước mỏ vàng đó?”

“Hào Hào, nếu không phiền em hỏi thầy Mộ giúp chị, cậu em họ đẹp trai, gọi cảm của anh ta có còn độc thân không. Điều này rất quan trọng, quyết định hạnh phúc cả đời chị đấy! Nếu còn, chị sẽ dùng chiến thuật tri hoãn, ở lại bệnh viện thêm mấy ngày!”

Tăng Hào đỏ mặt, liếc trộm người đứng cạnh một cái rồi cẩn thận trả lời.

Vừa gõ được vài chữ...

“Mộ Diễn đã là bố trẻ con rồi, con nó năm nay 4 tuổi.” Giọng nói lãnh đạm.

Tăng Hào ngước mắt, vẻ mặt khó tin: Thầy Mộ, thầy đọc trộm tin nhắn của tôi lúc nào vậy?

Đúng rồi, hình như đáng lẽ nên ngạc nhiên hơn về chuyện Mộ Diễn đã có con.

“Bác sĩ Mộ kết hôn rồi?”

“Chưa kết hôn, nhưng cũng không khác mấy so với đã kết hôn, nó có con, còn có cả người phụ nữ không muốn lấy nó.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Vì thế tôi có thể thay nó từ chối ý tốt của bạn cô.”

Thầy Mộ, thầy không chỉ từ chối người có tình cảm với mình, mà cả người có tình cảm với em họ của thầy, thầy cũng từ chối thay?

“Có vẻ phức tạp nhỉ, anh ấy có con, có người phụ nữ của mình, nhưng vẫn còn độc thân?” Tăng Hào xác nhận lại.

“Nói một cách nghiêm túc thì nó không còn là người độc thân nữa, vì nó có rất nhiều ràng buộc, nó phải có trách nhiệm với đứa trẻ và mẹ của đứa trẻ, đó là trách nhiệm cả đời!” Mộ Nhất Tuấn quay sang nhìn cô: “Nó đã không còn tư cách yêu người khác giới nào khác nữa.”

Tăng Hào: “Vâng, tôi hiểu rồi!”

“Như thế cũng là tốt cho bạn cô, đàn ông đầy ra đấy, cần gì phải tìm một người hoàn cảnh phức tạp như Mộ Diễn? Lợi bất cập hại.” Mộ Nhất Tuấn ung dung lắc lắc chìa khóa trong tay, giọng hơi khàn: “Hơn nữa cái thằng Mộ Diễn đó, vừa nhảm chán vừa ngang ngạnh, nó không biết dỗ dành con gái đâu, cũng không biết lãng mạn là gì, ở với nó chẳng có gì vui đâu.”

“Hai người là anh em họ, chắc tính cách cũng giống nhau?” Tăng Hào hỏi.

Mộ Nhất Tuấn ngước nhìn con số nhảy nhót trên màn hình trong thang máy, nói rất tự nhiên: “Nó có thể so sánh với tôi sao? Ở với tôi rất vui mà.”

Tăng Hào: “...”

“Ồ cùng với tôi, cô thấy chán lắm à?” Anh lại hỏi.

“Không, tôi không thấy chán.”

“Vậy là cô sợ tôi? Cảm thấy tôi khó gần?” Đuôi mắt Mộ Nhất Tuấn cụp xuống, nhấn mạnh: “Đúng không?”

Tăng Hào biết anh đang ám chỉ cô hôm qua vì nguyên nhân gì mà lại không thành thật trả lời anh lý do tại sao có ý kiến cá nhân với Nhuận Thác.

“Thực ra tôi không có ý kiến cá nhân gì với chuyện hợp tác với Nhuận Thác cả.” Cô khẽ nói: “Lần trước có phải tôi đã nói với anh hồi học cấp ba tôi từng thích một người đúng không? Người đó chính là một trong những người phụ trách hạng mục này của bên Nhuận Thác, tôi cảm thấy không tự nhiên, nhưng sẽ mau chóng điều chỉnh lại cho tốt.”

Cô chỉ nói đến đó rồi im lặng, tim đập hơi nhanh. Trong thang máy lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng hít thở thật trầm của Mộ Nhất Tuấn, hồi lâu sau:

“Bây giờ cô còn thích anh ta không?”

Tăng Hảo nhìn thấy hình ảnh của mình được thu nhỏ xuất hiện trong con ngูoi mắt anh, cô liền lắ đầu: “Đó đã là chuyện trong quá khứ rồi, bây giờ tôi không thích anh ta!”

“Cô hãy nhớ kỹ những lời mình nói!” Mộ Nhất Tuấn thán nhiên nói thêm một câu, giọng ra lệnh: “Không được đổi ý!”

Nói xong, anh quay đi, lấy di động chăm chú xem dự báo thời tiết. (Tại sao lại là dự báo thời tiết?)

Góc tác giả:

Thầy Mộ vừa từ chối người có tình cảm với mình, vừa giúp em họ từ chối người có tình cảm với em họ, haha~

Sau khi dặn dò Hảo Hảo, thầy Mộ cầm cúi xem di động, ý đồ thầy muốn che giấu đã lộ quá rõ.

Nhưng thầy là nam chính phũ phàng nhất mà tôi từng viết, trên cơ bản chính là kiểu người khiến con gái phải tránh xa. Thậm chí Đại Phong, lúc Đại Phong từ chối con gái còn có đôi chút khéo léo, nhưng thầy Mộ thì không nề mặt người ta tạo nào!

Vì thế câu slogan của truyện này là: Nếu trong lòng anh có em, thì dù có 3000 tình địch cũng chẳng sao!

PS: Tôi là một tác giả hơi tự kỷ >””

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sau khi biết tin Mộ Diễm đã có con từ Tăng Hảo, ban đầu Triệu Thiên không tin. Một người đàn ông tình anh xuất chúng công tác trong một ngành phải chịu áp lực cao như vậy sao có thể đã có con lên bốn?

Chỉ cho rằng đây chẳng qua chỉ là một câu nói đùa mà Mộ Nhất Tuấn và Tăng Hảo cùng bày ra để trêu mình mà thôi, vì thế bản tính mê trai của chị không hề thay đổi, tranh thủ thời gian thăm bệnh nhân hàng ngày của Mộ Diễm, lòng chị lại khao khát anh.

Mãi đến hôm xuất viện, Tăng Hảo đến giúp chị làm thủ tục, đúng lúc đến văn phòng bác sĩ tìm Mộ Diễm thì chứng kiến một màn kịch hay:

Mộ Diễm xưa nay bình tĩnh lạnh lùng không ngờ lại đang tranh cãi với một cô gái có vóc dáng cao gầy, cô gái kia cãi không lại anh bèn giơ chân đạp về phía anh, đúng lúc đó Mộ Diễm đưa tay ra nắm lấy cổ chân cô gái, suýt nữa làm cô nàng ngã ngửa về đằng sau, may mà Mộ Diễm dùng bàn tay còn lại của mình nắm được cánh tay cô gái.

“Em quậy đủ chưa hả? Đây là văn phòng của bác sĩ, không phải là nơi cho em tùy hứng làm trò!” Mộ Diễm trách móc cô gái: “Có việc gì về nhà rồi nói.”

“Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, đừng có mang cái dáng vẻ của một ông thầy cổ hủ đó áp dụng lên con trai tôi, kéo sau này nó lại phát triển theo hình mẫu tính cách của anh. Tạm thời không cho anh gặp nó!”

Mộ Diễm coi thường: “Giống tôi có gì xấu? Cuộc đời con người vốn nên được hoạch định chu đáo, đi từng bước vững chắc với một thái độ đúng mực, nghiêm túc, cái đó thì có gì sai chứ? Chẳng lẽ nó nên học theo em? Học tập cái tính bất cần, ấu trĩ, hành động theo cảm tính, còn cả bệnh lè mề trì hoãn của em?”

...

Tăng Hảo và Triệu Thiên hóa đá tại chỗ, để tránh khỏi bị xấu hổ, hai cô lùi về sau mấy bước, nấp sau cánh cửa bên cạnh.

Ánh mắt Triệu Thiên đờ đẫn một chút, lát sau mới nói: “Nhảm nhí thật!”

Tăng Hảo: “Xem ra cô gái này chính là mẹ của con trai của bác sĩ Mộ độc thân, Mộ Nhất Tuấn không hề nói đùa. Chị hết hy vọng chưa?”

Triệu Thiên thờ dãi: “Có cả con nữa rồi, lần vượt tường này có vẻ khó khăn đây, chị đành rút lui thôi.”

Các cô đang nói chuyện thì thấy cô gái kia bị Mộ Diễm xách lên bằng một tay, đẩy ra khỏi cửa, sau đó cánh cửa phòng làm việc bị đóng lại thật mạnh.

Luồng gió vi vu thổi bên tai Tăng Hảo và Triệu Thiển. Hai người thấy cô gái kia đứng im tại chỗ, mắng “Mộ Diễm, cái đồ mặt người dạ thú!” với cánh cửa rồi quay người bỏ đi.

Lúc này Triệu Thiển và Tăng Hảo mới dám gõ cửa. Bác sĩ Mộ bên trong đã điều chỉnh lại cảm xúc, giọng nói dửng dưng không chút cảm xúc: “Mời vào.”

“À...” Triệu Thiển đột nhiên lên tiếng: “Bác sĩ Mộ, ban nãy...”

Tăng Hảo lập tức véo nhẹ vào thắt lưng chị.

“Gi vậy?” Mộ Diễm ngược lên.

“Không có gì.” Triệu Thiển lắc đầu: “Bác sĩ Mộ, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi một tuần qua, tôi sẽ nhớ anh lắm!”

Mộ Diễm trả bệnh án lại cho chị: “Không cần phải nhớ tôi đâu.”

“Anh có thể ký cho tôi một chữ làm kỷ niệm không?” Triệu Thiển hạ quyết tâm chấm dứt đoạn tình cảm đơn phương vô vọng này.

“Trên bệnh án của cô có chữ ký của tôi mà.” Mộ Diễm thoáng chau mày, rõ ràng là anh thấy Triệu Thiển này có hơi kỳ quặc.

“Ý của tôi là anh ký một cách bình thường, để người ta đọc được tên của anh!” Triệu Thiển mặc kệ Tăng Hảo đang lén lút chọc vào lưng mình, cố tình nói: “Viết giúp tôi một câu: Chúc cô mau khỏe!, được không?”

Mộ Nhất Tuấn thoáng suy tư rồi thuận tay lấy một tờ giấy trắng, viết họ tên và lời chúc của mình theo yêu cầu của Triệu Thiển.

Ra khỏi bệnh viện, Triệu Thiển vẫn vác khuôn mặt buồn thiu, Tăng Hảo cười chị: “Thôi được rồi, mới quen mấy ngày thôi mà sao nhưng nhớ người ta thế?”

“Đây là lần đầu tiên chị yêu một anh chàng từ cái nhìn đầu tiên đấy, thế mà chẳng có chút cơ hội nào” Triệu Thiển nói: “Đàn ông tốt đều bị đám yêu nữ bắt mất rồi, chỉ để lại cho chúng ta mấy thứ chẳng ra gì.”

Tăng Hảo vỗ nhẹ lên đầu chị.

“Bây giờ chỉ có món tôm cay và nước ép dưa mới có thể chữa khỏi bệnh của chị.”

“Chị điên rồi, còn chưa cắt chỉ mà đã muốn ăn mấy thứ đó? Không sợ đau à?”

“Đau mấy cũng không bằng nỗi buồn trong lòng.” Triệu Thiển ôm lấy ngực trái của mình: “Ở đây rất khó chịu, vô cùng đau đớn, sắp không chịu nổi nữa rồi. Hảo Hảo, em có hiểu cảm giác đó không? Cái này gọi là nản lòng nản trí.”

Tăng Hảo cup mắt xuống, nghĩ bụng: sao mình lại chưa từng nếm trải cảm giác đó chứ?

*

Thứ tư tuần sau, theo kế hoạch đã được định ra từ trước, Tăng Hảo và Mộ Nhất Tuấn cùng đến Nhuận Thác kiểm tra hiện trường. Ai ngờ mẹ Mộ Nhất Tuấn đổ bệnh, anh bị người lớn trong nhà gọi về.

Anh dặn dò Tăng Hảo những điểm cần đặc biệt chú ý, Tăng Hảo nghiêm túc ghi nhớ.

Cô đến Nhuận Thác một mình, dưới sự hướng dẫn của giám đốc Trình và thư ký Lưu, Tăng Hảo tiến hành kiểm tra hiện trường ở đại sảnh khách sạn, sảnh bên ở tầng ba, hành lang treo tranh và hội quán nghệ thuật.

Họp xong Việt Tích Đình vội chạy tới thì thấy một nhân viên kỹ thuật đang cầm thước mét và máy tính, giải thích gì đó với Tăng Hảo, còn hai tay Tăng Hảo thì đang cầm một khung tranh bằng gỗ thật dễ treo lên tường rồi chỉnh lên phía trước một chút.

Bước chân của Việt Tích Đình chậm lại, đôi mắt sắc bén hơi nheo. Nhìn từ góc độ này của anh, Tăng Hảo đang kiễng chân, chiếc áo phông bó sát theo đó bị kéo lên trên, phần da thịt trắng mịn màng bên hông lọt vào tầm mắt mọi người.

Không ngờ cô lại mặc một chiếc áo vừa ngắn lại bó sát như vậy, Việt Tích Đình chau mày, nhìn phần da thịt trên eo bị hở ra của cô lọt vào tầm mắt của mấy gã nhân viên kỹ thuật với ánh mắt thoáng vẻ khó chịu.

Anh bèn đi về phía đó, ho khan hai tiếng, Tăng Hảo liền buông chiếc khung tranh xuống, quay lại nhìn. Thấy anh, cô chỉ khẽ gật đầu, coi như một lời chào đầy tính xã giao.

Việt Tích Đình tỏ ra dửng dưng, đôi mắt liếc cô từ đầu đến chân, áo phông bó sát phơi với quần jeans, cách ăn mặc này phác họa chuẩn xác đường cong

uyển chuyển đắm thắm say lòng của cô, anh bèn tự tay giăng lấy khung tranh mà cô đang cầm: “Để anh, em đừng động đây.”

Tăng Hào không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên, tiếp tục trao đổi với anh nhân viên kỹ thuật.

Sau khi kiểm tra xong xuôi tất cả vấn đề mà Mộ Nhất Tuấn đòi hỏi, Tăng Hào vào nhà vệ sinh rửa tay.

Lúc cô ngẩng lên thì lập tức bắt gặp hình bóng của Việt Tích Đình trong gương lớn, anh đang đứng ngay sau cô, khoanh tay trước ngực nhìn cô chăm chăm

Cô rửa sạch bọt xà phòng rồi đóng vòi nước lại, khẽ hít sâu một hơi rồi mới quay lại.

“Sao em có thể ăn mặc thế này khi đến Nhuận Thác?” Việt Tích Đình hỏi thẳng

“Tôi biết cách mặc đồ gì vào những trường hợp nào, hôm nay tôi phải tự tay đo đạc. Trong những trường hợp phải vận động như vậy thì áo phông và quần jean là phù hợp nhất, rất thoải mái.” Tăng Hào trả lời một cách công thức.

“Áo phông ngắn vậy sao?” Ánh mắt Việt Tích Đình lưu luyến trên phần da thịt giữa gấu áo phông và cạp quần jean của Tăng Hào, nghe nói đó là phần đẹp nhất trên cơ thể một người phụ nữ, vừa nãy trong lúc cô kiễng chân treo khung tranh, anh đã tận mắt trông thấy.

“Tôi không biết có vấn đề gì.”

“Vừa nãy lúc em treo khung tranh đã bị lộ hết ra rồi!” Việt Tích Đình bỏ tay xuống, lại gần Tăng Hào: “Ở đây có nhiều đàn ông như vậy, không cần anh phải nhắc em thế nào mới là đáng về của một thực nữ chứ?”

“Tôi không phải thực nữ, cần gì phải làm ra vẻ thực nữ?”

Việt Tích Đình nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén: “Lần sau đừng ăn mặc kiểu ấy nữa!”

Tăng Hào trầm tư một hồi rồi hỏi lại: “Hình như anh không có tư cách quản tôi ăn mặc thế nào.”

“Tăng Hào.” Việt Tích Đình nhắc lại lần nữa: “Đừng mãi nói chuyện với anh bằng thái độ ấy, bỏ cái ý định thử thách lòng kiên nhẫn của anh của em đi.”

Trong ấn tượng, Tăng Hào là một cô gái rất ngoan ngoãn, trước khi lúc gia đình cô còn sung túc, cô thường ăn mặc rất kín đáo lịch sự, khác hẳn những cô gái thích phong cách ăn mặc hở hang. Cô cũng rất nghe lời anh, anh nói gì cô cũng cười nói vâng, anh nói đúng lắm, vậy em sẽ nghe theo anh!

Tăng Hào bây giờ “đổi chơi” anh hết lần này đến lần khác, khác biệt rất nhiều so với cô gái đáng yêu dịu dàng trước kia. Không thể không thừa nhận, anh thấy rất khó chịu, anh đổ lỗi cho nguyên nhân làm mình khó chịu là: anh là người quen nắm quyền chủ đạo, anh quen với dáng vẻ ngoan ngoãn, phục tùng mình của Tăng Hào, anh không thích có ai đó dám khiêu chiến uy quyền của anh, nhất là một người trước kia luôn rất vâng lời, bây giờ lại đột ngột thay đổi, anh cực kỳ không thích như vậy.

“Chỉ cần anh không sàm soi tôi, tôi sẽ không chủ động nói chuyện với anh.” Tăng Hào toan bỏ đi: “Xin nhường đường.”

Ánh mắt của Việt Tích Đình hơi hạ thấp một chút liền thấy phần ngực áo của cô bị ướt một khoảng nhỏ, thấp thoáng lộ ra màu sắc nội y bên trong.

Nghĩ đến mấy nhân viên kỹ thuật “có ý đồ đen tối” ban nãy, có người lưu luyến nhìn khuôn mặt xinh xắn và cơ thể hấp dẫn của cô, thậm chí còn có người cố tình dùng tay huých nhẹ vào cô lúc đi ngang qua... ánh mắt anh ngày càng tối lại, nhìn cô chăm chăm

Hơi thở của anh có cảm giác tồn tại rất mạnh, Tăng Hào nâng cao cảnh giác, nói to hơn: “Xin nhường đường.”

Không ngờ Việt Tích Đình lại giơ tay lên, đưa về phía mặt cô, cô lùi lại theo bản năng rồi vận sức đá vào chân anh ta.

Việt Tích Đình bị đau liền khom người xuống, Tăng Hào nhân cơ hội định chạy thì bị anh ta nắm lấy cổ tay kéo lại.

“Em dám đá anh?” Việt Tích Đình hạ thấp giọng, nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt chứa đựng sự uy hiếp như lưỡi dao sắc lẹm: “Xem ra lời của anh chỉ là gió thoảng qua tai, mấy năm qua, em từ một cô tiểu thư ngoan ngoãn vâng lời lại lột xác biến thành một con bé đồng đánh, đánh đá, không biết lễ độ. Xem ra anh phải đích thân dạy bảo em mới được!”

Anh xóc cả người cô đặt lên bệ rửa tay, Tăng Hào giãy dụa, há miệng muốn gọi người nhưng anh ta dùng tay che miệng cô lại, nhìn thẳng cô một cách bình tĩnh, đến khi cô từ bỏ ý định gọi người, cũng đáp trả anh bằng ánh mắt bình tĩnh, bây giờ Việt Tích Đình muốn bỏ tay xuống, ngón trỏ cố tình lưu luyến trên môi cô, không ngờ xúc cảm mềm mại đó lại làm tim anh gợn sóng.

Tăng Hào đột ngột quay đi, hô to: “Tổng giám đốc Việt xin anh đừng chạm vào tôi như vậy! Tôi không chấp nhận điều kiện anh đưa ra!”

Việt Tích Đình bàng hoàng, lập tức chửi thề một câu, lại định bịt miệng cô lại nhưng lần này cô phản ứng rất nhanh, lập tức cắn vào tay anh. Việt Tích Đình chau mày, khó khăn lắm mới rút được tay ra thì thấy trên tay mình hằn một hàng dấu răng của cô.

“Là cô tự chuốc lấy!” Anh khẽ mắng rồi dùng một tay quấn quanh thắt lưng cô, một tay giữ chặt tay cô, nghiêng người qua, đôi con người đen sẫm phong tỏa ánh mắt cô, môi khẽ lướt qua môi cô, đang định can rờ tiến thêm bước nữa...

“Sếp Việt?” Nghe thấy tiếng động, thư ký Luru vội chạy tới.

Anh sức tỉnh lại, ý thức được hành động lúc này của bản thân.

Tăng Hảo nhân cơ hội đẩy anh ta ra, nhảy khỏi bồn rửa tay, cúi người chui qua cánh tay Việt Tích Đình rồi chạy đi thật xa.

Thư ký Luru tròn mắt nhìn, không dám hỏi nhiều dù chỉ một câu.

Việt Tích Đình điều chỉnh lại cảm xúc rồi phui nhẹ vạt áo vest, tỏ ra rất bình thản, hạ giọng ra lệnh: “Không được tiết lộ cho bất kỳ ai, không được bép xép trước mặt cô Tân. Nếu cô ấy biết, cô sẽ bị sa thải ngay lập tức!”

Trước khi là thư ký của giám đốc Trình, thư ký Luru từng là thư ký thực tập của Việt Tích Đình. Bạn gái chính thức của Việt Tích Đình – Tân Tứ Ý – mỗi lần đến Nhuận Thác tìm anh đều sẽ tìm gặp thư ký Luru, lâu dần hai người cũng kết thành bạn bè, cho đôi phương số điện thoại của mình, thỉnh thoảng còn nhờ thư ký Luru đi mua giúp đồ đạc.

“Tôi hiểu.” Thư ký Luru dè dặt nói: “Tôi sẽ không nhiều lời đâu!”

Cô biết rõ sếp Việt này yêu Tân Tứ Ý đến nhường nào, sao dám nói lung tung?

*

Nơi khác, nhà họ Mộ.

Chạng vạng, sắc trời thay đổi đột ngột, sắp mưa to đến nơi.

Bác sĩ riêng đóng hòm thuốc lại, khẽ dặn dò người làm hai câu rồi xin phép ra về.

Mộ Nhất Tuấn bỏ tay ra kéo rèm cửa sổ xuống rồi quay lại sai bước đi đến bên giường: “Mẹ, mẹ còn chỗ nào khó chịu không?”

Bà Mộ lắc đầu, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt cho những người còn lại trong phòng ra ngoài.

Mọi người hiểu ý gật đầu rồi từ từ rời khỏi phòng.

“Mẹ có chuyện gì muốn nói riêng với con à?” Mộ Nhất Tuấn ngồi xuống bên giường.

“Tâm bệnh của mẹ là con đó.” Bà Mộ nói: “Con nói thật cho mẹ biết, tại sao vẫn một mực không chấp nhận Tiểu Ý?”

Mộ Nhất Tuấn dùng tay đỡ gối dựa sau lưng bà: “Vì con chưa bao giờ thích cô ấy.”

“Con yêu người khác rồi à?” Giọng bà Mộ hơi khàn.

Mộ Nhất Tuấn đưa nước cho bà, đích thân cho bà uống, bỏ qua câu hỏi của mẹ.

“Nếu con chưa yêu ai thì hãy chấp nhận Tiểu Ý đi.” Bà Mộ nhấn mạnh, “Đã bao năm qua con vẫn độc thân một mình, đâu có công bằng với nhà họ Tân bên đó?”

“Con không cần cho nhà họ công bằng.” Mộ Nhất Tuấn cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Con và cô ấy mãi mãi không bao giờ có liên quan gì đến nhau.”

Bà Mộ chau mày: “Đừng nói những lời như vậy nữa, cha con nghe thấy sẽ giận đấy. Con đừng lúc nào cũng nằng nặc theo ý mình, không nể mặt người ta chút nào, Tiểu Ý là đứa con gái quý giá nhất của nhà họ Tân, chưa phải chịu thiệt thòi bao giờ, thế mà lại gặp rắc rối lớn với con thế này, nó không nói ra nhưng trong lòng chắc chắn không dễ chịu.”

“Mẹ, con nhắc lại lần nữa, con không thích Tân tiểu thư đó, trước đây không thích, bây giờ không thích, về sau cũng tuyệt đối không có khả năng ấy!”

“Con nói gì lạ vậy!” Bà Mộ nói: “Trước kia tuy con cũng không muốn qua lại với nhà họ Tân nhưng không nói năng như vậy... Đã xảy ra việc gì thế con trai?”

“Không có ạ.” Mộ Nhất Tuấn bình thản nói, anh lấy lại cốc nước rồi cầm nó trong tay, chăm chú nhìn dấu vân tay của mình bị phóng đại trên thành cốc bằng thủy tinh.

“Con không có người yêu, cũng không định kiếm người yêu, thế thì lần này phải nghe lời mẹ, đón nhận Tân Tứ Ý!” Bà Mộ nói: “Con chắc là biết tình cảm nó dành cho con chứ.”

Mộ Nhất Tuấn bật cười, giọng điệu không tốt lắm: “Sao con lại không nhận ra tình cảm Tân Tứ Ý dành cho mình nhỉ?”

“Con đã cho nó cơ hội tiếp cận con chưa? Con từ chối nó hết lần này đến lần khác, không nể mặt người ta, tất nhiên nó không thể bám lấy con mãi.” Bà

Mộ nói: “Thân là một đứa con gái được chiều chuộng từ nhỏ đến lớn, nó còn có thể mỉm cười với con, tặng quà vào dịp sinh nhật mẹ, giữ đủ loại lễ nghĩa, những điều này chứng minh điều gì? Nhất Tuấn, nó thích con, chỉ là ngoài miệng không chịu công nhận mà thôi, vì con chưa bao giờ nể mặt nó cả! Một cô thiên kim tiểu thư như nó sao có thể chủ động theo đuổi, công nhận nó thích con chứ!”

“Mẹ là phụ nữ, mẹ hiểu lòng phụ nữ mà.” Bà Mộ nói tiếp: “Đã bao năm qua, Tiểu Ý chưa bao giờ từ bỏ con, nếu không thì sao đến tuổi này nó vẫn chưa chịu kết hôn? Còn con thì đến giờ vẫn chưa yêu ai, điều này nghĩa là con cơ bản không gặp được người mình thích. Đã như vậy, mẹ sẽ quyết định thay con, vợ của con chỉ có một lựa chọn thôi, đó là Tân Tứ Ý!”

“Nếu con nói con đã gặp được người mình thích rồi thì sao?” Mộ Nhất Tuấn đặt cốc nước xuống, hai tay đặt trên đầu gối, giọng nói hơi hạ thấp nhưng rất nghiêm túc, trong đôi mắt đen láy không hề gợn chút sợ hãi.

“Sao cơ?” Bà Mộ ngỡ ngàng: “Điều đó là không thể!”

Mộ Nhất Tuấn đứng dậy, cầm áo vest của mình rồi khoác lên khuỷu tay: “Mẹ, bây giờ con chưa thể nói rõ với mẹ được. Nhưng con phải nói với mẹ rằng, nếu một ngày nào đó con xác định được người con muốn chính là người ấy thì con sẽ mặc kệ sự phản đối của bất kỳ ai trong gia tộc này.”

“Cô gái đó thì sao? Con có từng nghĩ cho cô ấy không?”

“Nếu tới ngày đó, tất nhiên cô ấy sẽ thuận theo con.”

Bà Mộ ngăn người rồi nở nụ cười đau xót: “Phải, mẹ tin con sẽ làm được điều ấy, nhưng con có từng nghĩ cho mẹ chưa, có từng nghĩ đến sự nghiêm trọng của việc này không?”

“Con không thấy có mâu thuẫn gì giữa những chuyện này!” Nói xong, Mộ Nhất Tuấn quay người đi thẳng ra cửa, bước chân vững chãi: “Ngày mai con tới thăm mẹ.”

Góc tác giả: Thực ra thầy Mộ bây giờ vẫn chưa thực sự xác định được tình cảm của mình với Hảo Hảo, thầy là người chậm nhiệt trong chuyện tình cảm mà, nhưng vẫn phải làm công tác tư tưởng trước với mẹ, bảo vệ cho Hảo Hảo.

Hảo Hảo nghe hát ru rồi sung sướng ngủ trong chiếc nôi mà thầy Mộ dựng nên.

Nghe nói những bạn đọc chương này mà không comment sẽ bị anh zai Việt hôn cuồng nhiệt 1 phút 45s, xoay tròn đủ 360 độ, xin hãy nghĩ kỹ xem có muốn bị như vậy không!

(Hic, dạo này mình bận quá, đến nỗi không thể tranh thủ đăng truyện được, khoảng 1 tháng nữa sau khi mình thi xong sẽ bù cho các bạn nhé, có thể là 1 tuần 2 chương - đây đã là khuyến mại lắm rồi ạ)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Suốt hai ngày trời Mộ Nhất Tuấn không một lần xuất hiện ở phòng làm việc, lý do anh đưa ra cho Tăng Hảo là mình đã bị cảm.

Sở Doanh tỏ ra rất ngạc nhiên với chuyện này: “Xác suất xảy ra chuyện đó cực kỳ nhỏ, anh chưa thấy Mộ Nhất Tuấn hắt xì bao giờ chứ đừng nói đến bị cảm? Tiểu Hảo Hảo, nói thật cho anh biết, em đã làm gì thầy Mộ rồi hả?”

Tăng Hảo: “Chuyện này có liên quan quái gì đến em?”

“Bác sĩ nói có một nguyên nhân dẫn đến chứng cảm mạo, đó là cảm xúc bị kích động, nói cách khác, hưng phấn quá độ cũng bị cảm.”

Tăng Hảo: “...”

Sở Doanh chớp chớp mắt nhìn cô.

“Có lẽ vì mưa suốt hai ngày nay, nhiệt độ không khí thay đổi đột ngột ấy mà.” Tăng Hảo phân tích đầy khách quan.

“Đến cả Mộ Nhất Tuấn mà cũng bị cảm.” Sở Doanh lắc đầu cười tủm tỉm: “Không biết anh ấy có nhà không? Có được ai chăm sóc không?”

Tăng Hảo xoay bút, trong đầu hiện lên hình ảnh thầy Mộ đổ bệnh, cô đơn nằm bẹp giường, muốn uống nước cũng không có ai đưa nước cho.

“Ngày mai là thứ bảy, anh em mình đến thăm anh ấy nhé?”

“Đến nhà anh ấy à?” Tăng Hảo khá ngạc nhiên với đề nghị của Sở Doanh.

“Ừ, bây giờ anh ta đang ở trong căn hộ cao cấp trong hoa viên Lục La, môi trường bên đó rất trong lành, không khí sạch sẽ, phí bảo vệ tài sản cao ngất ngưỡng, là khu nhà dành cho quý tộc độc thân điển hình.” Sở Doanh nói: “Em đến bao giờ chưa?”

Tăng Hảo lắc đầu: “Em có nghe nói nhưng chưa đến bao giờ.”

“Sáng mai chín giờ, chúng ta hẹn nhau ở dưới sân hoa viên Lục La, rồi cùng lên nhà thăm anh ta.”

“Cái này không hay lắm thì phải? Em chỉ là cấp dưới, không tiện qua nhà riêng của sếp, thêm nữa, chẳng may anh ấy cũng muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi thì sao?”

“Ai đó bệnh cũng đều trở nên yếu đuối, bất cả là đàn ông hay phụ nữ. Cho dù xưa nay Mộ Nhất Tuấn luôn rất kiên cường khỏe mạnh thì đó bệnh cũng chỉ có thể nằm bẹp giường mà thôi.” Sở Doanh xoa cằm: “Anh thực sự rất tò mò với bộ dạng đó của gã, Mộ Nhất Tuấn bị bệnh... nghe cũng hay ho đấy, cảm giác có thể hành hạ.”

Tăng Hảo: “...”

Chín giờ sáng hôm sau, Tăng Hảo đi xe bus đến hoa viên Lục La, trong tay còn xách đồ đạc đã mua ở siêu thị hôm qua. Đợi hồi lâu mà không thấy bóng dáng Sở Doanh đâu, cô gọi điện thoại cho anh chàng thì bị báo tắt máy.

Cô ngồi trên bồn hoa, suy nghĩ không biết nên làm gì bây giờ. Hôm qua nhất thời bị che mờ mắt mới đồng ý cùng Sở Doanh đến thăm Mộ Nhất Tuấn, thực ra cũng có một chút ý đồ riêng. Nhưng bây giờ đến tận đây rồi, càng nghĩ lại càng thấy không ổn, ngoài quan hệ công việc, cô và Mộ Nhất Tuấn không thân không quen. Anh bị bệnh cũng không đến lượt Tăng Hảo tới chăm sóc.

Cô ngồi một mình trên bồn hoa rất lâu, mãi đến khi di động báo nhận được tin nhắn.

Người gửi là Mộ Nhất Tuấn.

“Nhìn thấy cô qua cửa sổ, sao cô lại ở dưới sân nhà tôi?”

Tăng Hảo suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Sở Doanh bảo tôi đi cùng anh ấy đến thăm anh nhưng bây giờ vẫn chưa thấy anh ấy đến.”

Nửa phút sau, Mộ Nhất Tuấn trả lời: số 1602 tòa số 7.

Có tư cách đi vào, Tăng Hảo tìm thấy nhà của Mộ Nhất Tuấn, nhấn nút 1602, cửa được mở ra rất nhanh, cùng với giọng nói trầm khàn của anh: “Đứng yên ở đó.”

Tăng Hảo đợi một lúc thì thấy Mộ Nhất Tuấn đi ra từ thang máy, đón cô lên trên.

Anh mặc chiếc áo mặc nhà màu xám đậm và quần đồng màu, cả người sạch sẽ thơm mát, giống như một rặng tre đã được tu sửa đón gió hè.

“Thang máy ở đây có lúc cũng bị trục trặc.” Anh giải thích một cách đơn giản.

Tăng Hảo lập tức hiểu ra lý do tại sao anh lại đích thân xuống tận nơi đón cô, vì anh biết cô mắc chứng sợ hãi khi bị nhốt trong thang máy. Để tránh khả năng thang máy trục trặc, cô lại sợ hãi cuộn mình trong góc, anh liền quyết định đi cùng cô.

“Mộ Nhất Tuấn, anh đã khỏe hơn chưa?” Tăng Hảo hỏi.

Mặt mũi Mộ Nhất Tuấn có vẻ hốc hác, nhợt nhạt hơn bình thường, màu con ngươi nhạt hơn, không có sắc máu, hô hấp hơi nhanh.

“Cảm thôi, không phải bệnh nặng.” Nói xong, anh cúi xuống nhìn gói đồ trong tay cô: “Sao cô mang nhiều đồ đến thế?”

“Hôm qua tôi qua siêu thị mua cho anh vài thứ.”

Mộ Nhất Tuấn không nói thêm, mà nghiêm túc nhìn cách ăn mặc của Tăng Hảo hôm nay. Cô mặc một chiếc áo khoác vải có mũ màu da cam, bên dưới là quần jean lưng xanh đậm, giày thể thao màu đỏ, đeo túi quai chéo màu xanh nhạt, đa dạng nhiều màu sắc. Ban nãy đứng bên cửa sổ uống nước, anh liếc mắt một cái cũng đã nhận ra cô.

“Cảm ơn.” Anh nói.

“Không có gì ạ. Bình thường anh rất chu đáo với tôi.” Tăng Hảo nói: “Anh bị bệnh, tôi đến thăm cũng là việc nên làm.”

Đến tầng 16, đi vào nhà của Mộ Nhất Tuấn, Tăng Hảo cảm giác như có một luồng khí lạnh tấp vào mình, đến cả màu sắc nội thất cũng chỉ đơn giản là trắng và đen, đơn giản quá mức, đồ dùng cũng không có nhiều, khác hẳn so với tường tượng trước đó của cô. Cô cứ nghĩ Mộ Nhất Tuấn sẽ bày trí căn phòng của mình đậm phong cách của một nghệ thuật gia, trên bức tường trắng phau sẽ là những nét vẽ ngoằn ngoèo, có thể xấu xí, cũng có thể quái dị đầy cảm hứng. Nhưng không có gì cả, nhà anh thoạt nhìn rất đơn điệu, như nơi ở của một chàng trai IT.

Mộ Nhất Tuấn đưa cho cô một đôi dép đi trong nhà của nam màu đen. Tăng Hảo bèn xỏ vào, anh hạ tầm mắt nhìn chân cô, thoáng đắm chiều.

“Anh đi nghỉ đi.” Tăng Hảo nói: “Tôi ngồi đây chờ Sở Doanh.”

Cô ngồi lên một chiếc ghế sau bàn dài rồi lấy di động gọi cho Sở Doanh, kết quả vẫn vậy, Sở Doanh cơ bản không bật máy.

“Chắc nó vẫn chưa dậy.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Ngày cuối tuần, chưa đến 1h chiều nó sẽ không dậy đâu. Đúng rồi, nó sẽ rất bức bối nếu bị gọi dậy, cô cẩn thận kéo bị mắng oan.”

Tăng Hảo bức mình đặt di động xuống, không khỏi xấu hổ khi ở trong nhà cùng Mộ Nhất Tuấn: “Anh có cần tôi giúp việc gì không? Tôi có thể làm giúp anh việc gì?”

“Không cần đâu.” Mộ Nhất Tuấn trả lời ngắn gọn.

Tăng Hảo thấy hơi hối hận khi đến đây, tuy Mộ Nhất Tuấn bị bệnh nhưng thoát nhìn tinh thần có vẻ không tệ, một người có khả năng tự lo liệu siêu mạnh như anh cơ bản không cần cô làm giúp mình việc gì cả, hình ảnh “thầy Mộ đổ bệnh, cô đơn nằm bẹp giường, muốn uống nước cũng không có ai đưa nước cho” chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi.

Thầy Mộ ngay cả khi bị bệnh cũng ung dung bình thản, hoàn toàn không ảnh hưởng đến phong thái của bản thân.

“Cô cứ ngồi đây là được.” Mộ Nhất Tuấn nói thêm một câu rồi thuận tay mở túi ra xem những đồ Tăng Hảo mang đến, trong đó có đủ loại đồ ăn: đậu hũ non, dưa chuột muối, canh ăn liền, mì u đông, khoai lang, khoai tím, ô mai... thực sự là cô mua rất nhiều.

“Vậy tôi đi nấu cơm trưa cho anh nhé?” Tăng Hảo đề nghị.

“Không phải cô chỉ biết nấu ba món trứng thôi sao?” Mộ Nhất Tuấn hỏi lại.

“Tôi biết nấu cả mì nữa, mì u đông tôi nấu chị Triệu Thiên ăn được hai bát đấy!”

Mộ Nhất Tuấn đặt ô mai cô mua sang bên cạnh, khẽ nói: “Cũng được.”

“Đúng rồi, sao anh lại bị cảm? Sở Doanh nói anh vốn rất khỏe mà.”

“Đính nước mưa, nên đổ bệnh luôn.” Mộ Nhất Tuấn giải thích: “Rất khỏe không có nghĩa là không bao giờ bị cảm, trước kia hồi còn đi thám hiểm, tôi lên con sốt cao ngay giữa rừng rậm, suýt nữa thì không tỉnh lại được.”

Tăng Hảo hoảng hốt: “Lúc ấy anh chỉ có một mình à?”

“Ừ.”

“Sau đó thì sao?”

“Chiến đấu bằng ý chí của mình. Sốt 40 độ, tự mình phải ngồi dậy, bỏ mì và cơm thịt vào trong cái nồi nhỏ mang bên mình, bắt mình phải ăn, ăn xong toát mồ hôi khắp người mới thấy khá hơn một chút, tìm nơi khô ráo đánh một giấc, hôm sau thì hạ sốt.” Mộ Nhất Tuấn kể lại bằng giọng đều đều, cuối cùng anh mỉm cười: “Xem như số tôi may mắn.”

Tăng Hảo có cảm giác Mộ Nhất Tuấn đúng là “thần tiên”, anh có thể thuật lại câu chuyện khiến người ta sờn gai ốc bằng giọng điệu bình thản như vậy.

Mộ Nhất Tuấn quay lại nằm trên sofa, Tăng Hảo chán nản lật xem đồng tạp chí và tập san của anh, xem được hai cuốn thì đã gần tới 1h, cô đứng dậy vào bếp nấu mì cho anh.

Bếp bếp nhà Mộ Nhất Tuấn rất sạch sẽ, lớp đá cẩm thạch không một hạt bụi, đồ dùng trong nhà bếp sáng loáng, lấp lánh ánh bạc kim, các lọ gia vị được xếp gọn gàng trong tủ, trên đó ghi rõ lọ nào là muối, lọ nào là đường, lọ nào là dầu, lọ nào là bột thì là, xem qua là hiểu ngay.

Tăng Hảo đeo tạp dề lên rồi bắt đầu bận rộn.

Mộ Nhất Tuấn nằm trên sofa, mu bàn tay đặt lên trán, lặng im nghe tiếng động vang lên trong nhà bếp, tiếng nước chảy khe khẽ, tiếng cô lách ống tre, cắt thái, đóng mở nắp nồi vang lên lanh lảnh êm tai, anh lắng nghe một cách chăm chú rồi chậm rãi khép mắt lại.

Không ngờ anh lại cho một cô gái vào nhà mình, chiếm dụng nhà bếp của mình, nấu mì cho mình ăn.

Trước đây anh hoàn toàn không nghĩ đến cảnh tượng này.

Lúc Tăng Hảo bung mì ra, Mộ Nhất Tuấn đã ngồi dậy, xem phim tài liệu về tàu chiến trên biển của Mỹ qua chiếc TV rất rộng.

“Tôi nấu rất nhạt, anh ăn thử xem.” Tăng Hảo đưa đũa cho anh.

Anh nhận lấy rồi nói cảm ơn, sau đó gấp mì lên nếm thử.

“Thế nào?”

“Không tệ.” Mộ Nhất Tuân nói: “Nhưng mì hơi nhũn.”

“Mì nhũn dễ tiêu hóa hơn, anh đang bị bệnh, không thể ăn đồ quá cứng được.” Tăng Hảo đẩy đĩa thức ăn trước mặt mình sang: “Dưa chuột muối này giòn giòn, ăn rất thích, anh thử xem”

“Trước kia cô từng chăm sóc bệnh nhân à?”

“Không.”

“Kể cả người con trai mà cô từng thích cũng không?” Giọng nói của Mộ Nhất Tuân có vẻ rất bình thản.

Tăng Hảo á một tiếng, biết anh đang nhắc tới Việt Tích Đình, cô bèn nói thật: “Không.”

“Hân hạnh quá, tôi là người đàn ông đầu tiên được cô chăm sóc.”

Tăng Hảo: “...” Cảm thấy trong câu nói đó của thầy Mộ có chút gì hơi lạ, không biết đáp lại thế nào, suy nghĩ một lát rồi cúi xuống ăn mì.

Lúc cô cúi đầu, từ góc độ của anh vừa vặn trông thấy chớp mũi hơi héch lên của Tăng Hảo, nhỏ nhắn xinh xắn, dịu dàng đáng yêu. Nước da cô rất trắng, trong luồng khí nóng của nước luộc mì, lớp lông tơ nhạt màu nở ra như quả đào vậy, mặt cô ửng hồng, hàng mi dưới hơi dài, tất thảy đều rất sống động.

“Cô đã ăn đào mật Hồ Nam bao giờ chưa?” Anh chợt hỏi.

“Là cái gì vậy?”

Anh không trả lời, chỉ có khóe môi hơi cong lên một chút.

Tăng Hảo rất ngại thẹn, thấy anh không nói nên cũng không hỏi nữa.

Ăn mì xong, Tăng Hảo bung bát vào nhà bếp, Mộ Nhất Tuân nói: “Không cần rửa, buổi tối có người dọn vệ sinh đến làm.”

Lúc Tăng Hảo đi ra, Mộ Nhất Tuân chỉ vào bàn chơi khúc côn cầu ở góc phòng khách: “Có muốn chơi mấy ván không?”

“Đó là bàn khúc côn cầu đúng không? Tôi chưa chơi bao giờ.” Tăng Hảo rất thích thú.

Mộ Nhất Tuân đứng dậy vỗ vai cô, cất giọng trầm khàn: “Để tôi dạy cô, đơn giản lắm.”

Họ cùng bước vào bàn chơi khúc côn cầu. Mộ Nhất Tuân rõ ràng là một tay chơi lão luyện, chơi rất thành thạo, dùng lực vừa đủ, một phát trúng ngay. Còn Tăng Hảo tuy mới chơi lần đầu nhưng khả năng linh hoạt trên phương diện này cũng không chậm chạp. Dưới sự dạy dỗ của Mộ Nhất Tuân, cô chơi ngày càng điêu luyện.

Nhưng vẫn không thắng được anh, Mộ Nhất Tuân chơi rất hay, phản ứng mau lẹ, ra tay liên tục, lực vừa phải, đường bóng đẹp mắt, tiến thẳng vào mục tiêu, hướng đi chuẩn xác, bách phát bách trúng.

Chơi năm ván thì Tăng Hảo thua cả năm. Cô thấy hơi nản lòng nhưng ngày càng tỏ ra nghiêm túc, coi Mộ Nhất Tuân như kẻ địch thực sự trên chiến trường. Cô hơi chau mày, chuyển vị trí khác, nhắm trúng vào vị trí của Mộ Nhất Tuân, thấy vẻ hiêu thắng đó của Tăng Hảo, Mộ Nhất Tuân cũng nhường cho cô, đánh hai lượt đều được 7 điểm. Tăng Hảo ngày càng giỏi giang, cuối cùng thắng được một ván, cười sung sướng vô chừng.

“Anh không nhường tôi đấy chứ?” Cô hỏi lại.

“Không.” Mộ Nhất Tuân khen cô: “Là người mới chơi nhưng thực lực của cô rất tốt, có thể thắng được cao thủ khúc côn cầu top ba trong dân gian.”

“Cao thủ khúc côn cầu top ba trong dân gian?”

“Chính là tôi.”

“...”

“Đúng rồi.” Tăng Hảo lại hỏi: “Tư thế ban nãy của anh như thế nào vậy, chính là lúc đánh bóng lại rất nhanh ấy?”

Mộ Nhất Tuân nghĩ ngợi rồi vòng qua bàn đi tới đứng sau lưng cô, đặt tay lên bàn tay đang cầm miếng chắn bóng của Tăng Hảo, hơi nghiêng người: “Đầu tiên phải đứng thế này, chuyển động cổ tay, đẩy nhẹ bằng mu bàn tay...”

Lúc hướng dẫn, anh gần như áp sát vào người Tăng Hảo, cô có thể ngửi thấy hương thơm trên người anh, một thứ hương thơm rất tao nhã, hình như là mùi thơm nhẹ nhàng của loại dầu gội đầu nào đó. Lòng bàn tay anh rất ấm, nhiệt độ cơ thể truyền qua lớp quần áo mỏng tới cơ thể cô.

Thực ra tư thế thân mật này có hơi đường đột nhưng anh tỏ ra rất nghiêm túc, động tác tự nhiên, biến sự thân mật đường đột của cả hai thành sự chỉ đạo của mình. Tuy trái tim cô đang đập rất nhanh nhưng lại không thấy xấu hổ.

“Hiểu chưa?” Giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô, giọng nói rất có cảm giác chân thực.

“Ừm, để tôi thử một lần.” Tăng Hảo nói.

Anh bỏ tay cô ra để cô tự thử một lần, hiệu quả không tốt lắm.

“Còn phải luyện tập nhiều nữa.” Anh lại đi tới cầm tay cô, bắt đầu dạy bảo nghiêm túc: “Đừng dùng quá nhiều lực ở cổ tay, nhẹ nhàng, đẩy không mất lực.”

Lúc đang nói, bỗng nhiên Tăng Hảo trợn to mắt.

Cô bị rụng một sợi lông mi vào mắt mình, thấy hơi đau liền giơ tay trái lên dụi mắt, thì đúng lúc bị tay trái của anh ngăn lại: “Chưa rửa tay không được dụi mắt.”

“Ngứa lắm”

“Khoan đã.” Anh ghé sát vào mặt cô, đôi mắt đen láy trong veo nhìn thẳng vào đồng tử của cô, kiểm tra qua một lượt nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu: “À, ở đây, một sợi lông mi rất dài.”

Nói xong, anh cúi xuống, cánh môi nhỏ nhắn thanh tao áp sát vào mắt cô, sau đó thổi một cái vào mắt cô, sợi lông mi đó liền bị thổi ra ngoài.

Tăng Hảo ngẩn người.

Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, chăm chú nhìn vào mắt cô một cách nghiêm túc.

“Mắt hơi sưng và có chút máu, tôi đưa cho cô một lọ thuốc mới để nhỏ vào đó hai giọt, rồi chớp chớp mắt là xong.” Mộ Nhất Tuấn đi lấy thuốc nhỏ mắt, nói rất tự nhiên: “Trước kia Mộ Diễm từng gặp một bệnh nhân, lông mi của anh ta rất cứng, cuối cùng làm thủng cả giác mạc của mắt, nhiễm trùng mắt một thời gian dài. Vì thế không được coi thường.”

Tăng Hảo không nghe thấy gì khác, trong đầu vang vọng một tiếng nói: Mộ Nhất Tuấn vừa thổi mắt giúp cô, đây là sự thật hay chỉ là ảo giác của cô?

“Thuốc nhỏ mắt!” Anh đưa tới.

Tăng Hảo nhận lấy nhưng thoáng chần chừ, vì cô còn mãi nghĩ xem sự việc ban nãy có thật hay không.

“Sao thế?” Mộ Nhất Tuấn thấy cô mãi không có phản ứng gì bèn hỏi.

Tăng Hảo lắc đầu: “Không sao.”

Góc tác giả: Chương này, thầy Mộ “trêu ghẹo” ai đó?

1. Nhìn trộm bàn chân tròn trĩnh của Hảo Hảo?
2. Ăn mì nấu quá chín của Hảo Hảo?
3. Sờ bàn tay mịn màng của Hảo Hảo?
4. Thổi mắt thay lời tán tỉnh?
5. So sánh Hảo Hảo với quả mật đào Hồ Nam, thật quá đáng...

Thầy Mộ, lòng tự trọng của thầy rơi mất rồi, mọi người sẽ không nhật lên cho thầy đâu.

Thầy Mộ bình thân: Tất cả những việc tôi làm đều rất hợp lý, phù hợp với thân phận “đại sư” của tôi.

Phải tốn bao nhiêu sức lực để tự kiểm chế mới không lồi xềnh xệch Hảo Hảo vào phòng mình, khóa cửa rồi quăng lên giường phán từ hình!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đánh mấy ván khúc côn cầu, toàn thân Mộ Nhất Tuân được bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng, cảm thấy thoải mái hơn một chút bèn vào nhà tắm rửa ráy qua loa rồi trở lại sofa nghỉ ngơi.

Một mình Tăng Hảo ngồi trên ghế trong phòng khách, thuận tay mở tạp chí ra đọc, cố gắng giữ im lặng không làm phiền Mộ Nhất Tuân đang nghỉ ngơi.

Cô chợt cảm thấy không còn chút ngại ngùng nào nữa, hai người cùng ở dưới một mái nhà, mỗi người một góc, không trao đổi qua lại, việc người nào người này làm, hoàn toàn không có vẻ ngại ngùng như vẫn tưởng.

Hơn hai giờ chiều cuối cùng Sở Doanh cũng gọi lại: “Thăm Mộ Nhất Tuân? Tại sao phải đi thăm? À... Anh ta bị ốm, ừ, chúng ta đã hẹn sẽ đi thăm anh ta, nhưng anh mệt quá nên phải ngủ thêm một lúc nữa... Dù sao em cũng ở đó, có em chăm sóc là được rồi, anh không đến cũng không sao...”

Nói chuyện xong, Tăng Hảo có cảm giác như bị Sở Doanh đưa vào tròng.

Nếu Sở Doanh không đến, mình cứ ở lì đây mãi cũng không ổn nhỉ? Có vẻ như Mộ Nhất Tuân cũng không ốm nặng lắm, hoàn toàn có thể tự đi lấy nước, uống thuốc, xuống bếp nấu cơm, mình ở lại chỉ làm phiền anh nghỉ ngơi mà thôi.

Suy nghĩ một lúc, Tăng Hảo quyết định để lại tờ giấy nhắn, viết: Mộ Nhất Tuân, anh nghỉ ngơi đi, nếu đói có thể ăn bánh mì tôi đã mua, tôi về đây!

Viết xong, cô để tờ giấy ở nơi dễ thấy nhất trên bàn rồi rón rén nhẹ nhàng đi về phía huyện quan[1], quay người xách đôi giày thể thao của mình.

[1] Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

“Tăng Hảo.” Giọng hơi khàn.

“Dạ?” Tăng Hảo quay lại: “Sao ạ?”

“Rót cho tôi cốc nước.”

Tăng Hảo bỏ giày xuống, đi vào bếp rót nước cho Mộ Nhất Tuân rồi mang tận đến chỗ anh đang nằm, đưa nước ấm tận tay anh.

Đón lấy cốc nước, Mộ Nhất Tuân liếc nhìn chiếc cặp chéo cô đang đeo, biết cô định về trước.

“Có việc bận à?” Anh hỏi.

“Không bận gì cả.” Tăng Hảo trả lời: “Tôi vốn định chờ Sở Doanh đến nhưng anh ấy đã gọi điện báo không đến được, tôi sợ làm phiền anh nghỉ ngơi nên định về trước.”

Uống nước xong, Mộ Nhất Tuân cup mắt nhìn vân tay của mình được phóng đại trên thành cốc thủy tinh, nét mặt bình thản: “Nó có đến tôi cũng không mở cửa cho nó vào nhà.”

“Tại sao?”

“Nó nói quá nhiều, làm ảnh hưởng đến ngày cuối tuần tươi đẹp của tôi.”

Nghe thấy vậy, Tăng Hảo liền cảm thấy mình đáng lẽ nên đi từ lâu rồi mới phải, rõ ràng Mộ Nhất Tuân muốn ở một mình, vì thế cô định chính thức nói tạm biệt anh.

“Muốn xem đĩa không?” Mộ Nhất Tuân đột nhiên ngẩng lên nhìn Tăng Hảo.

“Trên tủ CD có rất nhiều đĩa phim, loại nào cũng có, tự cô chọn một bộ đi.”

Nếu anh đã mở lời thì Tăng Hảo sẽ ngoan ngoãn làm theo. Cô đi tới đó, cúi xuống tìm đĩa phim, hầu hết các đĩa phim đều là đĩa gốc được nhập từ nước ngoài về, là các bộ phim về đề tài Chiến tranh thế giới thứ II, trong đó phim Đức chiếm đa số, xem ra Mộ Nhất Tuân khá thích điện ảnh Đức.

Chọn hồi lâu mới trông thấy một bộ phim tiếng Trung, tên là “Trung Hoa tươi đẹp”, nghe rất trang trọng. Tăng Hảo lật đàng sau lên xem giới thiệu thì thấy đó là một bộ phim tài liệu.

“Chọn xong chưa?” Mộ Nhất Tuân đứng dậy xoa trán.

“Tôi muốn xem cái này.” Tăng Hảo giơ đĩa phim lên: “Trung Hoa tươi đẹp.”

“Hình ảnh của bộ phim đó rất đẹp.” Mộ Nhất Tuân đánh giá: “Tôi xem hai lần rồi.”

Đến khi ngồi xuống tập trung xem, Tăng Hảo mới cảm thấy bộ phim này có chất lượng rất cao, về cả hình ảnh lẫn âm thanh.

Kỳ không ở suối nước nóng Trương Gia Giới, khi Presbytis ở vùng núi sâu Quý Châu, cừu sừng xoắn ốc chạy nhanh như tên bắn trên miền cao nguyên, doi bất cả trong sơn động, muôn loài đều tràn đầy sức sống, các phân cảnh rất ngắn nhưng tác động của hình ảnh thì lại rất mãnh liệt khiến người ta thấy vừa lạ vừa quen. Thấy quen là vì từ nhỏ đến lớn đã được nghe rất nhiều lần những cái tên về các miền đất tươi đẹp ấy, đã từng gặp trong sách giáo khoa, trên báo chí, trên TV; thấy lạ là vì khi chiếu các cảnh quay chậm, nhằm vào một điểm chính xác nào đó, cảm giác bất ngờ mà vẻ đẹp này mang tới đánh thẳng vào lòng người, khiến người ta bàng hoàng nhận ra bản thân hoàn toàn không biết rốt cuộc đất nước quê hương mình rộng lớn nhường nào.

“Có thích xem phim tài liệu không?” Mộ Nhất Tuấn hỏi.

Tăng Hảo tập trung nhìn vào màn hình TV, thông thả lắc đầu: “Rất ít, vô cùng ít.”

“Để hiểu thôi, bây giờ càng ngày càng ít người thích xem phim tài liệu, phóng sự, vì ai cũng bận tới tấp mặt mũi, hiếm khi có thời gian tĩnh tâm xem một bộ phim không có tình tiết kịch tính nào.”

“Nhưng thực sự rất hay.” Tăng Hảo quay sang nhìn anh: “Tôi nghĩ mình sẽ xem hết, à, anh có thể cho tôi mượn không?”

“OK.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Hoặc cô cũng có thể để đến dịp cuối tuần đến chỗ tôi xem.”

“Không làm phiền anh chứ?”

Mộ Nhất Tuấn ngả người về phía sau, tay đặt sau gáy, thông thả nói: “Không đâu.”

...

Lúc ra về, Mộ Nhất Tuấn đích thân tiễn Tăng Hảo xuống dưới, đúng lúc gặp một người đàn ông độc thân sống ở tầng 9, người này đang ôm rất nhiều túi thức ăn cho mèo, lúc thấy Mộ Nhất Tuấn đưa một cô gái ra ngoài, anh ta tỏ ra hết sức ngạc nhiên: “Anh Mộ, đây là bạn anh à?”

Mộ Nhất Tuấn khẽ gật đầu.

“Một cô gái rất đáng yêu, không phải bạn gái anh đấy chứ?”

“Không đâu, tôi...” Tăng Hảo mỉm cười giải thích.

“Tăng Hảo, về nhà nghỉ ngơi nhiều vào nhé, tuần sau đi Dịch Huyền với tôi.” Mộ Nhất Tuấn nói với cô.

“Ồ, vâng.” Tăng Hảo như đã hiểu ra, tuần sau Mộ Nhất Tuấn phải tới Dịch Huyền làm giám khảo cho một cuộc thi hội họa, là nhân viên duy nhất trong văn phòng của anh, tất nhiên Tăng Hảo phải theo sếp rồi.

Người đàn ông độc thân đó nhìn Tăng Hảo một lát rồi quay sang nhìn Mộ Nhất Tuấn, nụ cười trên môi đầy ý vị, như thể đã hiểu thấu mối quan hệ của họ vậy.

Sau khi chia tay Tăng Hảo, người đàn ông độc thân nhiều chuyện đó lại đi lên cùng một buồng thang máy với Mộ Nhất Tuấn, anh ta nói: “Cô bé đáng yêu quá!”

“Thế à?” Mộ Nhất Tuấn trả lời bằng giọng dửng dưng.

“Rất xứng đôi với anh Mộ.” Vội vàng bổ sung thêm

Mộ Nhất Tuấn không thanh minh cũng không nói tiếp, hai tay bỏ trong túi, anh ngược mắt nhìn con số chuyển động trên bảng điện tử trong thang máy.

Tối hôm đó, Triệu Thiên phát hiện tâm hồn Tăng Hảo đang treo ngược cành cây lúc cô đọc sách, chị bèn giơ tay hươ hươ trước mặt cô: “Nghĩ gì thế?”

“Vần vơ thôi.” Tăng Hảo hỏi: “Nếu chị thích một người đàn ông có điều kiện rất tốt, xuất sắc hơn chị gấp bội, lúc nào cũng kiêu ngạo, xa cách, chị có chủ động theo đuổi người đó không?”

Triệu Thiên suy nghĩ một lát: “Ừm... có chứ, vì chị là loại người thích thử thách, thử rồi mà thấy không được thì thôi nhưng nếu không dám thử thì sẽ rất nuối tiếc, sau này sẽ thấy không cam tâm.”

“Nhưng chẳng may thử xong đến tình bạn cũng chẳng còn thì sao?” Tăng Hảo nói: “Ý của em là, nếu không thổ lộ tình cảm của mình dành cho người đó, có lẽ còn có thể làm bạn, nhưng nếu bày tỏ suy nghĩ thật trong lòng mình, biết đâu người đó sẽ thẳng tay cắt đứt những suy nghĩ lố bịch trong đầu chị, không cho phép chị lại gần nữa thì sao?”

Triệu Thiên cười: “Sao có thể như vậy được? Người đàn ông nào cũng thích chơi trò mờ ám, dù không thích em anh ta cũng sẽ không cắt đứt những ảo tưởng của em về anh ta. Điều này không đúng với bản chất của đàn ông, người đàn ông nào cũng hy vọng tất cả phụ nữ đều hâm mộ mình, thậm chí là hy vọng phụ nữ có thể hiến thân cho mình bất cứ lúc nào.”

“Anh ấy không như vậy đâu.” Tăng Hảo nói.

“Hảo Hảo, nói cho chị biết, em thích ai rồi?” Triệu Thiên giật phăng quyển sách trong tay cô, chị chàng nhìn thẳng vào mắt cô.

“Có ai đâu. Không phải em, em hỏi giúp người ta thôi.”

“Thôi đi, chị biết người đó chính là em!” Triệu Thiên dí tay vào má cô: “Nét mặt bối rối lúc vui lúc buồn này rõ ràng là người rơi vào lưới tình mà.”

Tăng Hảo tỏ ra bình thản: “Thực sự không phải em!”

Triệu Thiên phì cười: “Thôi được, em không nói chị cũng không bắt em phải nói đâu, nhưng chị vẫn khích lệ em, nếu thích thì cứ theo đuổi đi, mặc kệ anh ta có muốn không, ít nhất lúc nói ra, em đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Dù có bị từ chối vẫn thoải mái hơn là cứ nghĩ ra nghĩ vào mãi.”

Tăng Hảo thoáng đắm chiều.

Nếu đổi lại là khi xưa, cô nhất định sẽ nói, cũng giống như khi thích Việt Tích Đình vậy, cô luôn tìm mọi cơ hội để xuất hiện trước mặt anh, gọi tên anh một cách thân thiết, mời anh đi ăn, đi xem phim, đi hẹn hò, mặt dày như tường thành.

Nhưng bây giờ đối phương là Mộ Nhất Tuân, Sở Doanh nói anh sẽ không cho phép những cô gái có ý đồ tiếp cận mình. Nếu cô quá lộ liễu thì có lẽ sẽ không thể trụ lại ở văn phòng của anh nữa, sẽ bị anh sa thải một cách tuyệt tình.

Và lại cô cũng không còn là cô gái tự tin đến mù quáng khi xưa nữa, bây giờ, trước khi thích một ai đó, cô sẽ lặng lẽ suy nghĩ về bản thân. Về điểm này, cô thực sự đã trở nên thực tế hơn nhiều.

Thâm so sánh Mộ Nhất Tuân với mình về mọi phương diện, cô đã nhận ra một thực tế, bây giờ cô cơ bản không xứng với Mộ Nhất Tuân.

Không liên quan đến tự ti hay tự tin, đó là sự thật, cô hiểu rất rõ điều này, tình yêu cũng cần có điều kiện.

Và dường như Mộ Nhất Tuân cũng không có lý do đặc biệt nào để thích Tăng Hảo cô.

Đúng vậy, dựa vào đâu mà lại thích cô?

Tăng Hảo thu lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cô tập trung vào sách vở, suy nghĩ vẫn vợ chỉ tổ tốn thời gian, chi bằng cố gắng làm tốt công việc trước mắt.

*

Lần này Dịch Huyền tổ chức giải thi đấu mỹ thuật dành cho thanh thiếu niên có tên là “Mỹ lệ điển lâm”, mời ba vị giám khảo chuyên nghiệp, hai người trong số đó là Mộ Nhất Tuân và Thư Phi Nhiên.

Mộ Nhất Tuân lái xe đưa Tăng Hảo đến Dịch Huyền, người chịu trách nhiệm đón tiếp của ban tổ chức đã chờ sẵn ở cửa phía Bắc của trạm xe Dịch Huyền, đích thân dẫn họ đến khách sạn đã đặt trước.

Đúng lúc ở cửa khách sạn, họ trông thấy chiếc xe pho trương của Thư Phi Nhiên, anh ta bước xuống từ ghế sau một cách ngạo nghễ, bên cạnh là một người đại diện, hai trợ lý, hai vệ sĩ, anh ta – mặt trắng giữa bầu trời đầy sao giờ tay vẫy chào các phóng viên đang tập trung trước cửa khách sạn.

So với thái độ kín đáo, hoàn toàn không chú ý đến người ngoài của Mộ Nhất Tuân, Thư Phi Nhiên rõ ràng đã đứng trong tư thế sẵn sàng đón nhận vô số thử thách của các phóng viên.

“Thầy Mộ kia!” Hai phóng viên nhanh mắt phát hiện ra Mộ Nhất Tuân trong bộ đồ màu đen liền phóng tới chặn đường anh: “Thầy Mộ, đây là lần đầu tiên anh gặp ngài Thư đây một cách công khai, hay là hai người đứng cạnh nhau chụp một tấm ảnh được không?”

Dưới ánh chớp của đèn flash, gương mặt Mộ Nhất Tuân đẹp như ngọc trắng, ánh mắt trong trẻo nhưng hơi lạnh lùng, giọng điệu lạnh nhạt như nước lã: “Bây giờ tôi phải vào bên trong kiểm tra lại công việc phải làm trong cuộc thi này, xin nhường đường.” Nói xong, anh nhấn mạnh hơn: “Cảm ơn!”

Tăng Hảo đi bên cạnh Mộ Nhất Tuân.

“Đúng rồi, thầy Mộ, người này là gì của anh vậy?” Một nữ phóng viên trong số đó nhìn thấy Tăng Hảo, lập tức đặt câu hỏi.

Khi nói chuyện, “giáo dãi sừng ngắn” đã tiến gần về phía Tăng Hảo, Tăng Hảo còn chưa kịp phản ứng thì hai cái micro đã chĩa ngay vào miệng cô, màn hình máy quay sát sạt lông mi cô.

Lần đầu tiên cô gặp một phóng viên táo bạo như vậy.

Giây tiếp đó, Mộ Nhất Tuân giơ tay chặn ngang máy quay, tỏ rõ thái độ: “Xin lỗi, cô ấy không nhận bất cứ lời phỏng vấn nào, làm ơn đừng để những thứ đồ đạc này chĩa vào cô ấy như vậy!”

Các phóng viên không tấn công Tăng Hảo nữa, Mộ Nhất Tuân đặt tay lên vai cô, khẽ nói vài câu rồi dẫn Tăng Hảo vào trong.

Mấy phóng viên đứng đó trao đổi với nhau bằng ánh mắt, mỉm cười: “Mộ Nhất Tuân vẫn giữ thái độ đó, hoàn toàn không nể mặt phóng viên!”

“Anh ta đâu có coi chúng ta ra gì, danh chính ngôn thuận là người thừa kế duy nhất của nhà họ Mộ, là con trai độc nhất của Mộ Tông Giới và vợ cả, có ¼ huyết thống Anh, là quý tộc thực sự, chỉ một bức tranh vớ vẩn của anh ta cũng có thể mua được cả một hòn đảo nhỏ ở Columbia.”

“Nhắc đến mới nhớ, mới tháng trước bọn tiểu Trịnh chụp được Mộ Tông Giới đưa một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi đến ăn cơm trên tàu ở cảng, cô gái đó mặc một chiếc áo so-mi rất rộng, đi giày bệt, không trang điểm, bụng hơi nhô ra một chút, chắc là có tin vui.”

“Cô gái đó xấu hoắc à, sao Mộ Tông Giới lại thích được nhỉ?”

“Từ trước đến giờ con mắt của Mộ Tông Giới vẫn như vậy mà. Ông ta không thích người đẹp, chỉ thích kiểu con gái xuất thân bình thường, vẻ ngoài không nổi trội nhưng ngoan ngoãn nhu mì như thế. Theo lời của ông ta thì là ‘thuần khiết đến độ trên người không có dù chỉ một chút mùi vị của đồng tiền’. Khẩu vị đó của ông ta là thế, hai người trước cũng thế mà người này cũng không có gì thay đổi.” Nam phóng viên nói: “Nhà giàu đều thế, cô xem Cam Tỳ của Lưu Loan Hùng và Tăng Hinh Oánh của Quách Đài Minh, có ai là đại mỹ nữ không?”

“Đúng rồi, cô gái vừa đi cùng Mộ Nhất Tuấn là ai nhỉ? Chưa thấy một người phụ nữ nào bên cạnh anh ta bao giờ.”

“Còn bảo vệ kỹ càng như vậy, tôi thấy có mờ ám ở đây.”

...

Tăng Hảo theo Mộ Nhất Tuấn vào đến thang máy anh mới bỏ tay xuống, dặn dò: “Mấy ngày này bên ngoài khách sạn sẽ có rất nhiều phóng viên, lúc ra ngoài cô nhớ chuẩn bị khẩu trang và kính râm, kéo họ lại quấy rầy.”

Tăng Hảo nói mình đã lường trước được việc này, khẩu trang và kính râm đều có sẵn trong túi.

Đến tầng 8, hai người trở về phòng mình.

Dọn dẹp đồ đạc xong xuôi, Tăng Hảo ra khỏi phòng, đang định sang tìm Mộ Nhất Tuấn ở phòng bên cạnh thì thấy cánh cửa phòng đối diện mở toang, có người hút thuốc đi ra.

Tăng Hảo nhận ra đó chính là Thư Phi Nhiên.

Cô đã từng nhìn thấy ảnh của Thư Phi Nhiên trên mạng, tuy anh ta không có vẻ ngoài yêu nghiệt như Mộ Nhất Tuấn nhưng cũng có thể gọi là điển trai, dĩ nhiên các fan hâm mộ đã ca tụng vẻ đẹp của anh ta đến hết lời, nói anh ta khi cười sẽ có lúm đồng tiền trên má, có thể làm điên đảo chúng sinh, họ tình nguyện chết trong cái lúm đồng tiền đó.

Thâm mỹ là ý kiến đầy chủ quan, Tăng Hảo rất đồng ý với quan điểm này, cũng giống như khi cô vừa gặp Mộ Nhất Tuấn đã lặng lẽ khẳng định, trên thế giới này, thậm chí trong cả vũ trụ này, không có người đàn ông nào đẹp trai hơn Mộ Nhất Tuấn.

Lúc này Thư Phi Nhiên mặc một chiếc áo phong سوی cotton màu xám, bên dưới là quần lửng, có vẻ rất an nhàn, vừa đi ra vừa cười đùa với các nhân viên bên trong.

Trông thấy Tăng Hảo, anh ta hơi ngẩn ra rồi lập tức nở nụ cười thân thiện.

Tăng Hảo đáp lại bằng một nụ cười, chủ động chào một tiếng “thầy Thư”.

“Cô là?” Thư Phi Nhiên dập thuốc, tiến lên trước, đến gần cô gái đáng yêu này: “Sao lại ở cạnh phòng Mộ Nhất Tuấn?”

“Tôi là trợ lý của Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hảo nói.

“Ồ, cô là trợ lý của anh ta à, trẻ quá nhỉ!” Thư Phi Nhiên nhìn lướt qua Tăng Hảo: “Cô đến 20 chưa?”

“Tôi 23 rồi.” Tăng Hảo nói tuổi thật.

Thư Phi Nhiên cười tươi nhìn Tăng Hảo, nói một câu đầy ẩn ý: “Cô rất đẹp. Tôi thấy hơi ghen với Mộ Nhất Tuấn đấy, có khi mai tôi cũng đi tìm một cô trợ lý nhỏ bé như cô, thế thì công việc sẽ thú vị hơn nhiều nhỉ?”

Tăng Hảo không rõ anh ta đang đùa giỡn hay châm chọc, nếu là đùa giỡn, cô không bận tâm, có lẽ số phụ nữ từng bị anh ta đùa giỡn không phải hàng vạn thì cũng hàng nghìn, hoàn toàn chẳng thêm bận tâm, cô vẫn giữ nụ cười, nói cảm ơn.

“Trưa nay tầng hai khách sạn có món hải sản tự phục vụ, cô chưa ăn cơm đúng không? Có muốn cùng đi với tôi không? Ở đây rất gần cảng biển, hải sản rất ngon.” Thư Phi Nhiên chỉ xuống dưới.

Đang nói chuyện thì cửa phòng Mộ Nhất Tuấn được mở ra từ bên trong, anh thay quần áo xong rồi đi ra ngoài, vòng qua Tăng Hảo lập tức đi về phía thang máy, một cơn gió lạnh thổi tới lúc anh lướt qua.

“Hà?” Thư Phi Nhiên không ngờ Mộ Nhất Tuấn lại cứ đi thẳng như vậy, đến cả một câu chào hỏi bình thường cũng không nói, thái độ bất lịch sự đó thật khiến người ta phải ngạc nhiên, sau khi phản ứng lại, anh ta mỉm cười với Tăng Hảo: “Sao thế? Tâm trạng Mộ Nhất Tuấn hôm nay không tốt à?”

Tăng Hảo còn chưa kịp nói gì thì Mộ Nhất Tuấn đi đằng trước đã lên tiếng, chỉ nói bốn chữ duy nhất, giọng điệu lạnh lẽo vô cùng: “Mau đi cùng tôi!”

Tăng Hảo lập tức đi về bên đó.

Vào thang máy, Tăng Hảo nói: “Tầng hai có món hải sản tự phục vụ, chúng ta cùng đi ăn được không?”

Mộ Nhất Tuấn quay sang nhìn cô, bình thần phủ quyết lời đề nghị này: “Tôi không thích ăn hải sản!”

“Vậy buổi trưa chúng ta sẽ ăn gì?”

“Lúc đến tôi thấy đối diện khách sạn có quán bán bánh vùng.”

Tăng Hảo: “...” Thầy Mộ, thầy coi tôi là kẻ thù đấy à? Chẳng mấy khi được ăn hải sản tự phục vụ miễn phí, bánh vùng cái gì chứ!!!

“Không thích à?” Mộ Nhất Tuấn nâng cổ tay xem đồng hồ, ánh mắt hơi lạnh, giọng điệu cũng lạnh như thế: “Thế thì cô có thể một mình đi ăn hải sản của cô!”

Tăng Hảo: “...” Cô tuyệt đối không có suy nghĩ này, >”< nhưng tại sao thầy Mộ liên tục tỏa khí lạnh vậy?

Góc tác giả: Chương tiếp theo phải khai chiến rồi!

Chương này, không khí lạnh của thầy Mộ đã đánh trúng Tăng Hảo, có lẽ sắp có giông bão kéo tới rồi, lạnh lùng lãnh đạm chính là biểu tượng của thầy – đàn ông không thể chịu đựng được lâu đâu!

Để trừng phạt Tăng Hảo vì cô đã đồng ý cho Thư Phi Nhiên đến gần, thầy Mộ phạt cô phải ăn bánh vùng.

Khổ thân Hảo Hảo, lần sau đừng nói chuyện với người lạ, nếu không sẽ bị thầy Mộ ngược đãi đấy!

Gặp phải sự khiêu khích của Thư Phi Nhiên, thầy Mộ thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn bó Hảo Hảo lại rồi giấu vào két sắt nhà họ Mộ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tăng Hảo uể oải nhai hai cái bánh vùng, uống hết một cốc sữa đậu nành nóng, trong lòng thì thương tiếc cho bữa đại tiệc hải sản, càng lúc càng thấy xót của. Ngược lại với Mộ Nhất Tuấn ngồi đối diện, anh ngồi thẳng lưng, một tay cầm thìa, múc sữa đậu nành một cách tao nhã, một tay cầm bánh vùng, trông ăn cũng rất đẹp, thậm chí chưa một lần để bánh vùng xuống bàn, ung dung khoai thai, hình như còn rất vui nữa.

“Sao thế? Không ngon à?” Mộ Nhất Tuấn hỏi.

“Hương vị cũng được.” Tăng Hảo dối lòng, nghĩ bụng: dù có ngon thì cũng chỉ là bánh vùng thôi, sao có thể so với tôm cua được?

Mộ Nhất Tuấn gật đầu, đến lúc ăn xong, anh mới dặn phục vụ gói lại cho Tăng Hảo một suất, làm bữa ăn khuya cho cô.

Lúc đứng dậy trở về khách sạn, đuôi mắt Tăng Hảo liếc thấy một ánh chớp, lập tức cảnh giác thì thầm nói với Mộ Nhất Tuấn: “Hình như có người chụp ảnh.”

“Không sao.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Họ thích chụp thì chụp!”

Thấy Mộ Nhất Tuấn không để bụng, Tăng Hảo vẫn không yên tâm bèn đi theo sau anh, cùng anh về khách sạn.

Sau khi về đến phòng anh, Tăng Hảo cùng Mộ Nhất Tuấn mở tập tài liệu quy tắc và trình tự thi đấu do ban tổ chức ban hành, bao gồm các chú ý về thời gian, địa điểm, phần thi và khi đưa ra nhận xét.

“Mộ Nhất Tuấn, anh đã từng làm giám khảo bao giờ chưa?” Tăng Hảo tò mò hỏi.

Mộ Nhất Tuấn nhấp một ngụm nước, lắc đầu: “Chưa, đây là lần đầu tiên.”

“Trong những trường hợp thế này, anh có phê bình thẳng thắn không?”

“Không đâu, tôi không thích đả kích người khác.”

Tăng Hảo tròn mắt nhìn anh: “Nhưng nếu anh thắng thần phê bình thì cuộc thi sẽ rất thành công.”

Với diện mạo và vóc dáng đó của Mộ Nhất Tuấn, nếu anh đưa ra những bình luận mang tính khiêu khích và bóc mẽ thì chắc chắn sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm của hội trường, cũng trở thành điểm sáng lớn nhất của cuộc thi nào.

Mộ Nhất Tuấn bỏ tài liệu xuống, cầm hộp thuốc trên bàn trà lên, lắc lư nó một cách thoải mái rồi nói: “Nghệ thuật không nên quá sắc sảo, nghệ thuật chân chính rất dịu dàng, dịu dàng là sức mạnh lớn nhất!”

Tăng Hảo gật đầu, thực ra cô cũng chỉ buột miệng nói vậy mà thôi, cô sớm đã biết cách đối nhân xử thế của Mộ Nhất Tuấn. Tuy anh kiêu ngạo, thanh cao và lạnh lùng, tỏ ra xa cách với người lạ nhưng hoàn toàn không có ác ý, cũng không đặt mình lên vị trí độc tôn, quen thói sai bảo, nhìn xuống chúng sinh đáng thương.

“Cô về phòng nghỉ đi, tôi muốn hút thuốc.” Anh lấy ra một điều thuốc, chuẩn bị châm lửa.

Tăng Hảo rời khỏi đó.

Khói thuốc vương vẩn, màn hình điện thoại trên bàn trà hết tối lại sáng, Mộ Nhất Tuấn cầm lên nhìn qua rồi lập tức ấn nút xóa.

Hai ngày nay, số điện thoại lạ đó thường xuyên gửi tin nhắn cho anh, nội dung là về đời sống riêng tư của ông Mộ Tông Giới, đối phương khẳng định chắc chắn, nói Mộ Tông Giới đã làm một cô gái trẻ mang thai, đang cho cô gái trẻ đó sống ở khu nhà cao cấp có giá hàng trăm triệu ở thành phố H, đó là một cách ngầm khẳng định thân phận của cô ta, người đó đoán rằng cô gái giấu tên và đứa con riêng trong bụng cô ta sẽ tham gia vào trận chiến tranh giành tài sản của nhà họ Mộ.

Đối với chuyện này, ngoài cảm thấy buồn thay cho mẹ, Mộ Nhất Tuấn không có cảm xúc gì khác.

Anh dập điều thuốc, ho khê hai tiếng rồi uống hết cốc nước, lặng lẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

*

Giải thi đấu hội họa “Mĩ lệ điền lâm, họa mĩ Trung Quốc” được tổ chức bởi Quỹ thanh thiếu niên hợp tác với Hiệp hội Nghệ thuật công ích Thế giới khai mạc ở Dịch Huyên.

Đã có rất nhiều phóng viên đến tác nghiệp trong vòng ba ngày thi đấu, ba vòng trong ba vòng ngoài vây kín hội trường.

Mộ Nhất Tuấn có phòng nghỉ riêng, ban ngày, ngoài giờ làm việc, anh lặng lẽ ở trong phòng nghỉ xét duyệt tác phẩm, không để mắt đến sự hỗn loạn bên ngoài.

Tăng Hảo phụ trách chuẩn bị bữa trưa, nước và điểm tâm cho anh, tất nhiên bao thầu cả việc mua thuốc lá.

Cô phát hiện mấy ngày nay Mộ Nhất Tuấn hút khá nhiều thuốc, không biết là áp lực công việc hay do tâm trạng, dĩ nhiên anh sẽ không bộc bạch hết suy nghĩ trong lòng với cô, cô cũng không chủ động đi hỏi.

Cùng ăn cơm trưa xong, Tăng Hảo thu dọn hộp cơm, đeo khẩu trang ra ngoài thì thấy trên hành lang có một đám con gái ríu ra ríu rít, hưng phấn tột cùng.

Nhìn họ một lúc, Tăng Hảo cảm thấy hơi quen, cẩn thận nghe họ nói chuyện, cô phát hiện họ không ngừng nhắc đi nhắc lại ba chữ Thư Phi Nhiên, Tăng Hảo khẳng định suy đoán của mình, quả nhiên là đám fan của Thư Phi Nhiên theo đến đây.

Lát sau, nữ trợ lý của Thư Phi Nhiên mở cửa, nghiêm túc nói với họ vài câu, các cô gái không nói gì nữa mà ngoan ngoãn gật đầu, theo nữ trợ lý đi vào trong gian phòng nghỉ đó, rõ ràng là đi gặp thần tượng.

Chỉ là, lúc cô gái cuối cùng đi vào, ánh mắt liếc thấy Tăng Hảo đang đeo khẩu trang, liền nhìn cô thêm mấy cái nữa.

Tăng Hảo cũng nhận ra cô ta, đó chính là cô gái trẻ đã “không cẩn thận” hất cà phê lên người cô hôm ở bảo tàng nghệ thuật. Hôm nay cô ta ăn mặc rất đẹp nhưng ánh mắt vẫn đầy vẻ cảnh giác và sắc sảo như trước.

Không muốn gây chuyện, Tăng Hảo rời tầm mắt, lặng lẽ đi về phía trước.

“Này!”

Tăng Hảo dừng bước quay lại, đúng là cô gái trẻ đó gọi, cô nghi ngờ... Chẳng lẽ cô ta nhận ra mình?

Cô gái đó nhìn cô chằm chằm hồi lâu sau đó lạnh lùng thu lại tầm mắt, quay người đi vào trong rồi khẽ đóng cửa lại, như không có chuyện gì.

Chiều, giám khảo tiến hành nhận xét về hơn trăm tác phẩm dự thi.

So với lời bình luận dịu dàng của một nữ họa sĩ, cách nói chuyện dồn dập nhưng rất êm tai của Thư Phi Nhiên, Mộ Nhất Tuấn có vẻ rất nghiêm túc, anh không có lời đạo đầu cũng không nói những lời thừa thãi kiểu như “Nói một cách tổng thể thì rất đẹp, tôi thấy được ... trong bức tranh này... nhưng vẫn

còn một vấn đề nhỏ...”, lời nhận xét mà anh đưa ra rất ngắn gọn, mạnh mẽ, nét mặt nghiêm túc không cười đùa, ánh mắt hơi trầm.

“Nếu muốn trở thành một họa sỹ giỏi, bạn phải vượt qua các trường phái, kỹ thuật, phong cách thậm chí là cấu trúc hội họa phương Tây, những thứ đó đều có thể sao chép. Tác phẩm của một người họa sỹ giỏi là độc nhất vô nhị, không trùng lặp với người đi trước, không sao chép các tác phẩm kinh điển, thậm chí không lặp lại với chính mình.” Mộ Nhất Tuấn đưa ra lời bình luận dành cho thí sinh số báo danh 09: “Kỹ thuật vẽ của bạn rất tốt khiến người ta thích vui mắt vui lòng nhưng có thể khiến người ta vui mắt vui lòng không khó, cái khó là tác động mạnh vào linh hồn của tôi. Rất tiếc, linh hồn của tôi chưa bao giờ bị hấp dẫn bởi bất cứ cái gì.”

Thư Phi Nhiên khẽ cười: “Thầy Mộ hơi nghiêm khắc quá rồi, coi các bạn là người nổi nghiệp trong tương lai, gửi gắm hy vọng lớn quá!”

Mộ Nhất Tuấn mặc kệ anh ta.

Thư Phi Nhiên nhấp ngụm nước, thoáng chau mày, may mà vị nữ họa sỹ đầy tính lãng mạn kia kịp thời quay sang nói chuyện với anh ta, bấy giờ anh ta mới mỉm cười, khẽ trao đổi với vị nữ họa sỹ đó.

Tăng Hảo đứng ở một góc sáng, lặng lẽ phát hiện ra một sự thật, yêu cầu của tất cả ban giám khảo dành cho thí sinh đều không cao, có lẽ vì các thí sinh ở đây chưa ai tròn 18 tuổi, dễ dàng bị xem như một đứa trẻ chưa lớn hẳn, nói cách khác, chúng dễ dàng bị coi thường. Chỉ có Mộ Nhất Tuấn là coi họ như người nổi nghiệp trong tương lai, anh đối xử với họ một cách trân trọng và công bằng, vì thế lời nhận xét của anh mới chân thành và nghiêm khắc như vậy, hể đến lượt anh nói là bầu không khí trong hội trường lập tức căng thẳng hẳn lên.

Cô nghĩ đến câu nói bình thân của Mộ Nhất Tuấn lúc nghỉ trưa: “Trẻ con hơn mười tuổi là thời kỳ có sức sáng tạo lớn nhất, nếu thời kỳ này chỉ tập trung bồi dưỡng cho kỹ năng mà bỏ qua thể giới nội tâm của chính mình thì sức sáng tạo đó sẽ nhanh chóng bị bóp chết!”

Trên đường đi toilet, Tăng Hảo gặp nữ đại diện của Thư Phi Nhiên đang nói chuyện điện thoại, cô ta nói không hề nhỏ, còn cười nữa: “Đi xa rồi, nếu không có chỉ thị của lãnh đạo bộ Văn hóa, thêm cái danh làm việc công ích thì tôi đã không đồng ý để Thư Phi Nhiên đi làm giám khảo cuộc thi này. Một đám trẻ con còn chưa đủ lông đủ cánh, có khả năng gì mà vẽ được một bức tranh đẹp cơ chứ, trông thật hài hước... Chúng tôi thuận miệng nhận xét mấy câu, toàn mấy lời khen mang tính tượng trưng thôi, sắp xong rồi, tích cực có tác dụng gì chứ...”

“Xin nhường đường” Tăng Hảo cao giọng.

Bấy giờ cô ta mới ý thức được mình đang chặn cửa toilet, quay lại nhìn thấy trợ lý của Mộ Nhất Tuấn, cô ta khẽ gạt đầu rồi lùi lại hai bước.

Tăng Hảo hơi giận, chẳng hiểu tại sao giọng điệu của người tăng lớp cao hơn, đầy khinh miệt và châm biếm đó của cô nàng đại diện của Thư Phi Nhiên này lại khiến cô thấy thật khó chịu. Nói một cách cụ thể hơn, Tăng Hảo thấy cô ta thật đối trá.

Có ai không bắt đầu từ một đứa trẻ? Bậc thầy hội họa top 10 toàn quốc hiện nay có một số người cùng xuất thân từ những vùng đất xa xôi hẻo lánh, năm xưa họ cũng tiến lên từng bước một, từ non nớt đến trưởng thành, từ một kẻ vô danh đến một người tiếng tăm lẫy lừng, cô ta dựa vào đâu mà xem thường những đứa trẻ?

Lúc đi ra từ toilet, Tăng Hảo trông thấy một cậu thiếu niên đứng cách đó không xa đang nhìn mình rồi bẽn lẽn nở nụ cười, vẫy tay với cô.

Tăng Hảo đi qua, chỉ tay vào mình: “Em tìm chị à?”

“Xin hỏi chị có phải là bạn của Mộ Nhất Tuấn không?” Cậu bé có vẻ hồi hộp: “Hình như em vừa thấy anh ấy nói chuyện với chị, chị còn lấy nước cho anh ấy.”

“Chị là trợ lý của anh ấy, em tìm anh ấy à?”

Cậu bé này chính là thí sinh số báo danh 09 vừa được Mộ Nhất Tuấn nhận xét trong hội trường.

“Ồ, em không có việc gì quan trọng cả, chỉ muốn nói lời cảm ơn anh ấy thôi.” Cậu bé có vẻ rất thật thà, giọng nói ngập ngừng: “Em cảm thấy anh ấy nói rất chính xác, đúng là em vẫn còn nhiều vấn đề, chỉ thích bắt chước theo phong cách của các họa sỹ phương Tây vĩ đại, nghiên cứu kỹ xảo của họ, rập khuôn một cách máy móc, hoàn toàn không có điểm riêng của mình... Người lớn ở nhà, thầy cô ở trường và các bạn bè người thân đều khen em vẽ đẹp, anh ấy là người đầu tiên phê bình em nhưng nếu không có anh ấy, em vẫn nghĩ mình rất giỏi... Tuy lúc ban đầu rất bức mình khó chịu nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại thì em đúng là chưa được.”

Tăng Hảo ngỡ ngàng trước một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà đã biết tính ngộ sâu sắc như thế, còn đặc biệt chạy tới nói cảm ơn, xem ra thật sự không thể coi thường trẻ con.

“Mộ Nhất Tuấn là một bậc thầy, bậc thầy chân chính sẽ không khinh thường bất kỳ ai. Chị dám khẳng định, trong lúc anh ấy đưa ra lời nhận xét về bức tranh của em, anh ấy cũng đặt em ngang hàng với mình.” Tăng Hảo nói: “Vì vậy em không cần phải thấy khó chịu, anh ấy rất thích em nên mới chỉ ra vấn đề của em một cách tỉ mỉ như vậy. Đôi khi sự phê bình còn đáng quý hơn những lời khen.”

Cậu bé gạt đầu, vuốt tóc mình: “Em biết, phê bình có thể khiến em bạo dạn tiến lên, em không có ý gì khác, cũng không thấy ảm ức gì, chỉ muốn nhờ chị chuyển lời cảm ơn thôi.”

“Ừ, chị sẽ làm vậy.” Tăng Hảo đồng ý với cậu bé.

Quay về hiện trường ghi hình, các fan nữ của Thư Phi Nhiên đang cố tỏ ra thân thiện bằng cách phát cà phê nóng cho ban giám khảo và nhân viên làm việc trong đó.

Lúc Tăng Hào đi qua, một cô gái hơi đậm người, nở nụ cười hòa nhã đưa cho cô hai cốc cà phê: “Chúng tôi là người của Thư Phi Nhiên, đây là cà phê mà chúng tôi đã chuẩn bị, mời cô và Mộ Nhất Tuấn uống.”

Tăng Hào nói cảm ơn, cô cầm tách cà phê trở về vị trí của Mộ Nhất Tuấn rồi đưa cho anh một tách, anh vẫn đang bận rộn xét duyệt bài thi, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Tăng Hào biết không nên quấy rầy anh, bèn đi một bên cạnh lấy điện thoại ra xem các tin nhắn chưa đọc, cô đọc được một tin nhắn do Tập Hoán Văn gửi.

“Đạo này tâm trạng Nại Nại rất tệ, anh gọi điện thoại cho cô ấy chỉ nghe thấy cô ấy khóc thôi, cô ấy không chịu nói chuyện với anh. Anh rất lo cho Nại Nại, nếu em rảnh thì ở bên cô ấy nhiều một chút nhé. Cảm ơn!”

Tăng Hào uống một ngụm cà phê, đang định trả lời thì đột nhiên cảm thấy lạ thường, cà phê này sao lại chưa loét như vậy? Cô chạy vội đến thùng rác ở góc phòng, nhổ cà phê vào đó.

Đưa tách lên sát mũi thì ngửi thấy mùi dấm chua nồng nặc, hồi chuông cảnh giác lập tức được gióng lên, vội trở lại bên cạnh Mộ Nhất Tuấn, may mà anh chưa động đến tách cà phê đó, cô lặng lẽ lấy đi mở ra ngửi thử, quả nhiên cũng có mùi dấm nồng nặc như vậy.

Thấy anh dồn hết sự tập trung vào tập tài liệu trên tay, đến đâu cũng không buồn ngước lên, Tăng Hào bèn lấy tách cà phê đi, vứt thẳng vào thùng rác. Trong lòng cô biết rõ đây là trò mèo của đám fan nữ của Thư Phi Nhiên.

Cô đưa mắt nhìn về phía anh chàng Thư Phi Nhiên đang đứng ở cửa cách đó không xa, xung quanh anh ta có rất nhiều các fan nữ đang bám riết lấy anh mà trò chuyện, chụp ảnh, xin chữ ký, tặng quà, gọi anh ta là “anh Ba” một cách thân thiết. Nụ cười của Thư Phi Nhiên rất hút hồn, anh đáp lại tất cả họ, rất ra dáng thần tượng, người đại diện của anh ta đứng bên cạnh kiểm tra xem các món quà của fan có vấn đề gì không.

Thêm một chuyện không bằng một chuyện, Tăng Hào vẫn chưa nghĩ đến mức xông lên chất vấn cô gái vừa đưa cà phê cho mình, hỏi cô ta xem tại sao lại trêu chọc mình như vậy, tại sao phải làm khó Mộ Nhất Tuấn. Huống hồ, có ai tin đám fan nữ của Thư Phi Nhiên thoát nhìn hiền lành, tốt bụng, ngoan ngoãn lại có thể làm như thế?

Sau lúc bế mạc, hội trường vô cùng hỗn loạn, nhân viên đang hoàn thành nốt những công việc cuối cùng, Mộ Nhất Tuấn thì nói chuyện với đạo diễn, anh bảo Tăng Hào đi thu dọn đồ đạc ở phòng nghỉ.

Tăng Hào vào phòng nghỉ lấy đồ của mình và Mộ Nhất Tuấn, lúc đi ra thì thấy hành lang đầy ắp toàn người là người, thì ra đó là các phóng viên, họ vừa đánh hơi được tin cuộc thi đã kết thúc liền kéo đến đây đông nghịt như kiến cỏ.

Cô ôm chặt đồ đạc trong lòng rồi mới tiến về phía trước, cẩn thận chen chúc trong đám người, ai ngờ đằng trước một phóng viên đang cầm camera bắt chọt lùi về phía sau, giẫm lên dây giày thể thao của cô, Tăng Hào đành lùi ra ngoài, ôm đồ đạc ngồi xổm xuống buộc dây giày.

Đúng lúc đó, tiếng bước chân hối hả vang lên phía sau, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị một đôi tay đẩy mạnh về phía trước. Cô vốn đang co một chân lên, chỉ có một chân trên mặt đất, trọng tâm không vững nên toàn thân loạng choạng vì cái đẩy đó. Không chế bản thân theo bản năng nên lúc đứng dậy, trán cô bất cẩn va phải chiếc camera của người phóng viên đứng trước, cơn đau lan ra từ giữa trán, trước mắt cô hiện ra toàn sao với trắng, vội vàng dùng tay chặn lại thì lại bị người đằng sau đẩy thêm một cái thật mạnh nữa. Lần này cô bị bất ngờ không kịp phòng tránh nên lao cả người về người phóng viên đứng trước, người phóng viên đó vội quay đầu lại, nổi giận: “Ai đấy?! Cô không có mắt à? Đừng có chen lên nữa!”

Tăng Hào buông tay xuống, cô chịu đựng từng cơn đau buốt đang lần lượt kéo đến, quay người lại thì thấy mấy fan nữ của Thư Phi Nhiên đang dựa lưng vào tường buồn chuyện với nhau như không có chuyện gì.

Con phần nộ dâng đầy lòng cô, trên mặt lại đau đớn đến vô cùng, hai túi đồ trên sàn nhà đã rơi hết ra ngoài, trên đó còn in hằn cả những dấu giày dép.

Lúc quay lại nhặt đồ, cô trông thấy một người trong số những cô gái đáng ghét kia giả vờ như vô tình va phải cái túi to, thuận thế đá nó về phía bên này.

Tăng Hào ngẩng lên, nhìn chằm chằm mấy cô gái trẻ đứng trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Không phải cô không biết cách đi đứng đấy chứ!” Mấy cô gái trẻ cười chế nhạo, chỉ vào trán mình: “Chỗ này của cô trông xấu tệ à, lát nữa soi gương thì đừng khóc đấy nhé!” Sau đó thu lại nụ cười, lườm cô một cái, nói bằng giọng điệu rất đáng ghét: “SB!”[1]

[1] Một câu chửi xúc phạm đến người khác rất nặng nề, nên phải dùng cách nói giảm nói tránh. Có thể hiểu là “ngu như lợn”.

Con giận của Tăng Hào đang định bốc lên thì Mộ Nhất Tuấn đã băng quay vòng vây của đám phóng viên, vội vã đi về phía cô, đám phóng viên đứng sau vội chuyển hướng, giờ camera, máy ghi âm, micro về phía anh, dưới ánh đèn flash chọt lóe sáng, anh thấy trán cô sưng vù.

Anh chau mày, dùng tay nâng mặt Tăng Hào lên: “Sao thế?”

“Mấy đứa chúng nó đẩy tôi!” Tăng Hào rất âm ỉ, chọn cách tố cáo với Mộ Nhất Tuấn theo bản năng: “Nên tôi va phải camera đằng trước, cô ta còn tùy tiện đá túi đồ đạc của tôi nữa!”

Cô gái trẻ lập tức tròn hai mắt: “Đồ ngu, cô đừng có vu oan giá họa, tôi đẩy cô lúc nào? Ở đây đông người như vậy, va quệt là điều khó tránh khỏi, tự cô đi đứng không tập trung, sao có thể vu oan cho tôi như vậy?”

“Chính cô đẩy tôi thì có!” Tăng Hào khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Vừa nãy cô đứng ngay đằng sau tôi, lúc ngồi xuống tôi nhìn thấy người đằng sau đi giày màu hồng nhạt, nên chắc chắn là cô!”

“Cô dám đổ tội cho tôi à!” Cô ta rất mạnh miệng: “Cô không có chứng cứ thì đừng có đổ lỗi lung tung cho người khác, tôi vừa đứng đây nói chuyện với bạn tôi, không hề cử động, họ đều có thể làm chứng cho tôi!”

“Đúng thế, ban nãy chúng tôi chỉ đứng đây nói chuyện, chẳng làm gì cả!”

“Tự mình đi đứng bất cẩn, lại còn đổ oan cho người khác!”

“Chúng tôi và cô không thù không oán, có gì lại đi đẩy cô? Bộ chúng tôi ăn no rủng mỡ chắc?”

“Mắt mũi lèm nhèm, rõ ràng nhìn nhầm lại còn to còi!”

...

Một tay Mộ Nhất Tuấn khẽ đặt trên vai Tăng Hào, lãnh đạm liếc mắt nhìn đám con gái đứng góc kia: “Hành lang ở đây có camera theo dõi, lát nữa đến phòng theo dõi xem băng lại là biết ngay thôi!”

Nói xong anh liền cất tiếng gọi nhân viên.

Đám con gái bắt đầu xanh mặt, ánh mắt hơi lộ vẻ hốt hoảng nhưng vẫn mạnh miệng: “Xem thì xem, dù sao cũng không phải tôi làm!”

Mộ Nhất Tuấn lại nhìn vết thương trên trán Tăng Hào: “Lát nữa tôi đưa cô tới bệnh viện kiểm tra vết thương, hỏi luật sư xem có thể khép vào tội cố tình gây thương tích không?”

Ai nấy đều im lặng, không ngờ Mộ Nhất Tuấn lại tỏ ra nghiêm túc đến vậy, chẳng qua chỉ là một va chạm nhỏ, hà tất phải chuyện bé xé ra to như thế?

“Đi xem camera xem rốt cuộc là chuyện gì trước đã.” Mộ Nhất Tuấn liếc nhìn cô gái trẻ: “Đã đến nước này, tốt nhất cô đừng nói dối nữa, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

Không biết là vì chột dạ hay do bị thái độ nghiêm túc đó của Mộ Nhất Tuấn dọa nạt, không ngờ cô ta lại đổi sang cách nói khác: “Thôi được, tôi thừa nhận ban nãy vô tình đụng phải cô ta nhưng tôi không cố tình, đông người mà hành lang lại chật chội như vậy, va chạm là khó tránh khỏi, cô ta cũng không bị thương nặng gì. Mộ Nhất Tuấn, anh hà tất phải làm to chuyện như vậy, bắt nạt một con bé như tôi?”

Mộ Nhất Tuấn thu lại tầm mắt, ngón tay hơi lạnh đặt lên vết sưng to của Tăng Hào: “Có phải bị thương nặng hay không phải đến bệnh viện mới biết được!”

Mọi người: “...”

“Còn cô, vừa nói mình không động đây, bây giờ lại bảo vô tình va phải cô ấy?” Mộ Nhất Tuấn nghiêm khắc nói: “Cô nói dối tự nhiên như vậy, đến cả sắc mặt cũng không thay đổi, thực sự chỉ là một con bé thôi sao?”

Cô gái mặt mũi trắng bệch.

Nhân viên trực camera đi tới, ngó ý muốn dẫn Mộ Nhất Tuấn và Tăng Hào đến phòng xem băng ghi hình.

Cô gái đột nhiên òa khóc, liên tục nói mình không cố ý. Cô ta nói mình ghét Tăng Hào vì cô không tôn trọng Thư Phi Nhiên, cô cố tình phê bình tác phẩm của Thư Phi Nhiên ở bảo tàng mỹ thuật, còn phỉ báng nhân phẩm của Thư Phi Nhiên.

“Thôi.” Tăng Hào khẽ nói: “Nếu cô ta đã thừa nhận là cô ta làm thì thôi đi, ở đây có nhiều phóng viên như vậy, đừng làm to chuyện!”

Mộ Nhất Tuấn nhìn cô gái trẻ đang khóc nức nở, ánh mắt anh được bao trùm bởi một lớp băng mỏng, giọng nói sắc bén đến mức khiến người khác tuyệt vọng: “Nếu đã chọn làm liều, thì đáng bị dạy dỗ nghiêm khắc!”

Các phóng viên nhìn nhau rồi lên tiếng hòa giải: “Thôi, thầy Mộ ạ, cô bé đó cùng lắm mới có mười mấy tuổi, nó chịu nhận lỗi rồi thì thôi...”

Mộ Nhất Tuấn quay lại, lạnh lùng sửa lại: “Xin lỗi, cô ta chưa nhận lỗi, cũng chưa xin lỗi người của tôi!”

Ba chữ “người của tôi” khiến Tăng Hào ảm lòng.

Cô đang định khuyên Mộ Nhất Tuấn bỏ đi thì bàn tay đặt trên vai cô của anh khẽ trượt xuống, dừng lại trên lưng cô một cách tự nhiên rồi siết chặt lại một cách cũng rất tự nhiên, khiến họ trông có vẻ rất thân mật: “Chuyện này tôi cần một kết quả!”

Ánh mắt của mọi người dừng trên bàn tay đặt trên thất lưng Tăng Hảo của anh, lặng lẽ hiểu ra một tầng nghĩa khác ẩn sau ba chữ “người của tôi”.

Xem ra cô gái bị va phải là người của Mộ Nhất Tuấn, là người của anh một cách thực sự, thảo nào cô nàng mới bị thương chút xíu vậy mà anh ta xót xa đến thế, kiên quyết truy cứu trách nhiệm của cô bé kia đến cùng.

“Mộ Nhất Tuấn.” Tăng Hảo nói khẽ, tay còn kéo áo anh: “Thôi.”

Nói xong, chân cô cũng tự động lùi về sau nhưng bàn tay của Mộ Nhất Tuấn đang đặt trên thất lưng cô nóng như bàn là, khiến cô không sao nhúc nhích được.

“Đừng động đây.” Mộ Nhất Tuấn cúi xuống, hai mắt sáng ngời, giọng nói đột nhiên dừng lại một lát giống như ẩn chứa một tầng cát đá, xoa vào hai tai Tăng Hảo: “Ngao nào.”

Góc tác giả:

Thầy Mộ tỏ vẻ: “Không ai được bắt nạt Hảo Hảo mà tôi nuôi dưỡng!” (Nuôi dưỡng? Thầy chắc chắn là quan hệ trong sáng kiểu đó à?)

(Lúc trước không phải đã dặn Tăng Hảo đừng lãng phí thời gian với đám fan cuồng vớ vẩn đó, bây giờ thầy lại không chịu tha cho người ta, thầy Mộ ơi là thầy Mộ...)

Bề ngoài thầy Mộ có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng đã cháy nhanh như rừng bị lửa thiêu rụi rồi.

Người thông minh đều nhận ra sự che chở và xót xa của thầy dành cho Hảo Hảo

~ (' ▽ ') ~ Hảo Hảo, con có thể xoa ngực thầy được rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đang giảng co thì Thư Phi Nhiên đi từ cuối hành lang về phía này, theo sau anh ta là người đại diện và hai trợ lý.

Thấy fan của mình đang khóc, Thư Phi Nhiên ngạc nhiên hỏi đầu đuôi câu chuyện, mấy cô gái kia lập tức thuật lại tình hình một cách ngắn gọn. Nghe xong, anh ta khẽ thở dài, vỗ nhẹ lưng cô bé kia như một lời an ủi sau đó trấn an cô bé vài câu rồi quay lại giải thích với Mộ Nhất Tuấn: “Cô bé vẫn còn trẻ con, khó tránh khỏi mắc sai lầm, tôi thay mặt cô bé xin lỗi cả anh và trợ lý bé nhỏ của anh, xin lỗi hai người.”

Cô gái trẻ càng khóc nức nở.

“Thôi được rồi, đừng khóc nữa.” Thư Phi Nhiên dịu dàng nói: “Sau này không bao giờ được làm như vậy nữa. Bây giờ hãy giải thích rõ ràng với họ đi.”

Cô gái đứng dậy, lí nhí nói xin lỗi Tăng Hảo, Tăng Hảo gật đầu coi như thứ lỗi cho cô nàng.

“Nể mặt tôi, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có đi. Dừng lại ở đây nhé.” Về thương xót cho fan hâm mộ của mình sóng sánh trong mắt Thư Phi Nhiên: “Dù sao cô bé cũng mới có 17 tuổi, vẫn còn trẻ con lắm, đôi khi không khống chế được cảm xúc, mất đi khả năng phán đoán nên đã hành động một cách vô thức.”

“17 tuổi không còn nhỏ nữa.” Mộ Nhất Tuấn ôm lấy Tăng Hảo, anh nói: “Đã đủ nhận biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, cũng biết cách tôn trọng người khác, không làm thương tổn đến người khác, đây là nguyên tắc làm người cơ bản nhất, không liên quan đến việc có khống chế được cảm xúc hay không, càng không liên quan đến hành động một cách vô thức.”

Thư Phi Nhiên hơi ngượng, bèn cười trừ: “Tôi nghĩ qua việc này họ đã nhận được bài học thích đáng rồi, sau này sẽ không tái phạm nữa, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với họ, nói cho họ biết có một số chuyện không bao giờ được phép làm. Như vậy đã được chưa, Mộ Nhất Tuấn?” Nói xong anh ta khẽ vỗ nhẹ lưng cô gái kia, cô gái liền giải thích rõ ràng với Mộ Nhất Tuấn và Tăng Hảo.

Tăng Hảo khẽ huych nhẹ cúi trỏ của mình vào người Mộ Nhất Tuấn, Mộ Nhất Tuấn không lên tiếng, anh thu lại ánh mắt lạnh lùng của mình rồi cúi xuống nhìn vết thương của cô.

Mỗi bên nhún nhường một chút, xem như đã đạt được hiệp ước hòa bình.

Mộ Nhất Tuấn đưa Tăng Hảo về khách sạn, dặn phục vụ lấy cùn, phấn giảm sưng và bông sạch tới sơ cứu vết thương cho Tăng Hảo.

Dưới ánh đèn, vết sưng trên trán Tăng Hảo đã bầm tím lại, Mộ Nhất Tuấn mới hơi ấn nhẹ lên đã khiến cô phải kêu “á” một tiếng, anh cong tay lại, gõ nhẹ

lên trán cô một cái: “Đáng đời.”

“Tại sao lại bảo tôi đáng đời?”

Mộ Nhất Tuấn nhúng bông sạch vào cồn rồi rửa vết thương cho cô: “Vì cô không biết cách tự bảo vệ bản thân mình.”

Tăng Hảo thờ dãi: “Xin lỗi, tôi lại gây thêm rắc rối cho anh.”

Mộ Nhất Tuấn không nói gì, chỉ bóp lấy một ít phấn giảm sưng rồi xoa lên vết thương giúp cô, sau đó lấy một miếng băng dính cá nhân dán lên trán cô rồi miết thật nhẹ: “Có đau không?”

“Hơi hơi.”

“Cố chịu.”

“...”

Có tiếng gõ cửa.

Mộ Nhất Tuấn đứng dậy mở cửa. Người đứng ngoài chính là Thư Phi Nhiên, anh ta cầm trên tay một lọ thuốc giảm đau, trên môi là nụ cười áy náy: “Trợ lý của anh cũng ở chỗ anh đúng không? Tôi rất xin lỗi vì chuyện xảy ra hôm nay, để bày tỏ lòng xin lỗi, tôi đã đặc biệt nhờ người đến hiệu thuốc nhập khẩu mua chai thuốc giảm đau này, mang đến cho hai người.”

Mộ Nhất Tuấn đón lấy chai thuốc anh ta đưa tới, rồi nói câu cảm ơn. Đang định đóng cửa thì anh ta lại dùng tay chặn lấy cánh cửa phòng anh: “Vết thương của cô ấy không có gì đáng ngại chứ? Để tôi vào xem cô ấy thế nào.”

“Không cần.” Mộ Nhất Tuấn từ chối một cách lạnh lùng: “Cô ấy cần được nghỉ ngơi.”

Nụ cười của Thư Phi Nhiên không hề nhạt đi: “Mộ Nhất Tuấn, xin mạo muội hỏi một câu, có phải anh có thành kiến với tôi không?”

“Không.”

“Tốt rồi.” Thư Phi Nhiên thu lại ý cười, ánh mắt dừng dừng: “Tôi nghĩ mình cũng chưa đắc tội gì với anh.”

“Còn việc gì nữa không?” Mộ Nhất Tuấn hỏi thẳng.

Thư Phi Nhiên lắc đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Lúc đóng cửa, Tăng Hảo hỏi: “Là Thư Phi Nhiên à? Anh ta đến đây làm gì?”

“Đưa thuốc.” Mộ Nhất Tuấn nói ngắn gọn, đặt chai thuốc của Thư Phi Nhiên ở một góc, rất có ý định cho nó vào lãng quên.

“Anh ta còn nói gì nữa?”

“Muốn vào thăm cô.” Mộ Nhất Tuấn liếc nhìn Tăng Hảo, giọng điệu hết sức tự nhiên: “Tôi nói cô không có thời gian.”

Tăng Hảo: “...”

“Hay là cô muốn anh ta vào thăm cô?”

“Đĩ nhiên là không.” Cảm nhận được nhiệt độ trong phòng đang hạ thấp dần, Tăng Hảo lập tức phủ nhận.

Mộ Nhất Tuấn rót một ly nước ấm, lấy một liều thuốc đưa đến trước mặt Tăng Hảo: “Bây giờ thì uống thuốc đi.”

Tăng Hảo đón lấy nước và thuốc rồi uống ngon lành, sau đó lặng lẽ nhìn Mộ Nhất Tuấn: “Mộ Nhất Tuấn, hôm nay cảm ơn anh.”

“Cảm ơn vì cái gì?”

“Cảm ơn anh đã tin tôi, cảm ơn hơn nữa vì anh đã bảo vệ tôi.” Tăng Hảo như nhớ ra điều gì đó: “Nhưng chẳng phải trước kia anh dặn tôi đừng lãng phí thời gian vào những chuyện nhảm chán thế này, bảo tôi lấy on báo oán hay sao?”

“Tôi chưa bao giờ dạy cô lấy on báo oán.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Nên lấy oán báo oán, lấy on trả on.”

Tăng Hảo cười: “Không biết tại sao nhưng tôi thấy rất vui, trước mặt mọi người, anh đứng ra bảo vệ tôi... lúc đó, anh đẹp trai chết đi được!”

Vừa dứt lời cô liền thấy xấu hổ, may mà Mộ Nhất Tuấn đã quay người đi lấy nước khoáng trong tủ lạnh, hình như không để ý đến những lời “nói nhăng nói cuội” mà cô vừa buột miệng thốt ra.

Mộ Nhất Tuấn còn chăm chú ngắm nghía ngọn núi phủ tuyết trên nhãn của chai nước khoáng, dường như đang nghiên cứu xem chúng được sản xuất từ nơi nào, vừa xem vừa nói: “Tôi nên bảo vệ cô.”

Tăng Hảo thoáng đắm chiều, nhưng vẫn có đôi chút chờ mong: “Tại sao?”

Anh quay lại, vặn mở nắp chai nước rồi uống một ngụm, con người đen lầy kiểm soát ánh mắt cô, anh thấy tai cô đang đỏ dần.

Thời khắc này cô có thể cảm nhận được sự độc chiếm cứ ùn ùn kéo đến trong mắt anh.

Cô như bị anh khóa lại ở đó, đến hồn phách cũng không thể nhúc nhích.

“Cô nói xem là tại sao?” Anh buông chai nước xuống, ánh mắt trong veo: “Tăng Hảo, tự cô nghĩ xem”

Lúc đi ra ngoài, Tăng Hảo lướt qua người Mộ Nhất Tuấn, đột nhiên anh cất giọng hơi biếng nhác: “Cô cảm thấy ở cùng với tôi thế nào?”

“Rất tuyệt.”

“Chỉ đơn giản là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới thôi đúng không?”

Tăng Hảo không biết anh định hỏi gì, nên cô chậm chậm gật đầu.

“Nghĩ ngơi sớm một chút.” Mộ Nhất Tuấn thu lại tầm mắt, nhẹ tay mở cửa, chờ cô đi hẳn ra ngoài mới đóng lại.

Trở về phòng mình, Tăng Hảo rửa mặt qua loa rồi lên giường mà hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Cô chỉ là một người con gái bình thường, nếu có một người đàn ông bảo vệ cô, giành công bằng cho cô, bồi thường những ám ức mà cô phải chịu trước mặt mọi người, dĩ nhiên cô sẽ cảm thấy lòng hư vinh của mình được thỏa mãn. Hướng hồ người đàn ông ấy không phải ai khác, anh là Mộ Nhất Tuấn, là Mộ Nhất Tuấn mà rất nhiều người phụ nữ khác dù muốn cũng không thể đến gần.

Anh còn là người chăm chỉ, quyết đoán, giỏi giang, có tài, có lòng chính nghĩa, tuy kiêu ngạo nhưng không mất đi sự khiêm tốn, có kiên trì của chính mình, rất chân thành với tình cảm, mạnh mẽ, mang đến cảm giác an tâm cho đối phương, lại vô cùng đẹp trai... Trong đầu Tăng Hảo toàn là những ưu điểm của Mộ Nhất Tuấn, chân dung anh được cô phác họa chẳng khác nào hoàng tử trong ảo tưởng của những người khác.

Hóa ra thật sự có một người đàn ông như vậy, phù hợp với ảo tưởng trước kia của cô, cũng thật sự có một người đàn ông khiến lòng cô sinh ra cảm giác sùng bái và ngưỡng mộ, giống như Hạ Nại đã nói “người đàn ông tổ cần tìm là người đáp ứng được tất cả ảo tưởng của tổ, tổ bằng lòng đi theo anh ấy, làm tín đồ của anh ấy!”

Khi ấy, cô cảm thấy lời nói của Hạ Nại quá đao to búa lớn, bây giờ khi đối diện với Mộ Nhất Tuấn, dần dà Tăng Hảo cũng nảy sinh những ý nghĩ tương tự: Nếu có thể mãi mãi ở bên Mộ Nhất Tuấn, mãi mãi có tư cách sát cánh bên anh thì đó mới là hạnh phúc chân chính!

Anh khiến trái tim cô đập thình thịch, bây giờ chỉ cần tưởng tượng đến anh, cô đã thấy lòng mình dâng đầy cảm xúc, thậm chí còn không khống chế được.

Cô muốn khiến cho bản thân vĩ đại hơn, có lẽ đó là cơ hội duy nhất của cô, để cô có thể đuổi kịp anh.

*

Cuộc thi diễn ra trong ba ngày cuối cùng cũng đến hồi kết, mọi người lục tục ra về. Ngày chia tay, Tăng Hảo tình cờ gặp Thư Phi Nhiên, Thư Phi Nhiên lịch sự hỏi tình trạng vết thương của cô thế nào, cô khách sáo nói đã gần khỏi hẳn rồi.

Nghĩ đến việc Mộ Nhất Tuấn nói bóng gió nhắc cô cách xa Thư Phi Nhiên một chút, Tăng Hảo nói vài câu theo phép lịch sự rồi toan bỏ đi.

“Cô thật sự cảm thấy tác phẩm của Mộ Nhất Tuấn đẹp hơn của tôi rất nhiều à?” Thư Phi Nhiên chợt cười hỏi.

Chắc là đám fan nữ đã mang chuyện cô bình phẩm về tác phẩm của anh ta ở bảo tàng mỹ thuật hôm đó nói cho anh ta biết.

“Không.” Tăng Hảo lắc đầu, “Tôi không hiểu nghệ thuật, cũng không hiểu các bức tranh, tôi hoàn toàn chỉ là một người bình thường, vì thế gu thẩm mỹ của tôi mang tính chủ quan rất lớn, anh không cần để ý đến lời bình của tôi.”

“Vì thế,” Thư Phi Nhiên nhìn vào mắt cô, “Cô vẫn luôn cảm thấy tranh của Mộ Nhất Tuấn đẹp hơn tranh của tôi?”

“Vì tôi là trợ lý của anh ấy nên đã thiên vị cho anh ấy, anh có thể nghĩ như vậy.”

“Không sao, thực ra thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác, cho dù cô nói thẳng vào mặt tôi là cô thích tác phẩm của Mộ Nhất Tuấn, tôi cũng không giận.” Thư Phi Nhiên mỉm cười, “Chút phong độ ấy tôi vẫn có.”

“Ừm... Anh rất phong độ.”

“Mong một ngày nào đó cô cũng có thể thích tác phẩm của tôi.”

Tăng Hào gật đầu: “Tôi nghĩ sẽ có ngày đó.”

“Mộ Nhất Tuấn đứng sau cô kia, mau về đi, nếu không anh ta sẽ bức mình đấy.” Thư Phi Nhiên chỉ tay vào người đàn ông có dáng người cao ráo đang đứng sau Tăng Hào.

Tăng Hào lập tức quay lại đi về phía Mộ Nhất Tuấn, không để ý đến hàm nghĩa khác trong câu nói của Thư Phi Nhiên.

Thư Phi Nhiên đứng im ở đó, trên môi là nụ cười thấu hiểu. Qua mấy ngày tiếp xúc với nhau, dù ít dù nhiều anh ta cũng đã hiểu được nguyên nhân tại sao Mộ Nhất Tuấn lại có thành kiến với mình, hóa ra là vì cô trợ lý bé nhỏ này. Thư Phi Nhiên nổi tiếng là người coi trọng tình cảm, há lại không nhận ra chút tâm tư đó của Mộ Nhất Tuấn hay sao? Cho dù ngay cả chính bản thân Mộ Nhất Tuấn cũng chưa chắc đã nhận ra tình cảm trong lòng mình thì anh ta vẫn có thể nhìn ra ngay.

Tăng Hào lảo đảo theo sau Mộ Nhất Tuấn một đoạn đường rất dài mới đến bãi đỗ xe. Vốn đang đi đằng trước, toàn thân tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo, bước đi vững vàng mà tao nhã, chẳng để mắt đến bất kỳ người nào, suốt quãng đường đều phả ra luồng không khí như nhắc nhở “chớ có lại gần”, Mộ Nhất Tuấn đột nhiên dừng lại, khiến Tăng Hào đang đi ngay sau suýt nữa đâm sầm vào tấm lưng cường tráng của anh.

“Vừa nãy cô và Thư Phi Nhiên nói chuyện gì thế?”

“...”

(Thầy Mộ, đừng nói với tôi là thầy thối mắng vấn đề này suốt quãng đường đấy nhé)

Mộ Nhất Tuấn khước từ lời đề nghị đánh xe đưa họ về tận thành phố H của ban tổ chức. Sau khi ăn tối xong, anh liền lái xe đưa Tăng Hào về nhà. Vừa lên xe là anh tắt ngay điện thoại, Tăng Hào nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Ba tiếng sau xe mới bắt đầu đi vào nội thành thành phố H, di động của Tăng Hào đổ chuông, là một số điện thoại lạ.

“Xin hỏi cô có phải Tăng Hào không? Cô là bạn của Hạ Nại đúng không? Bây giờ bạn cô đang ở sở cảnh sát, chúng tôi không liên lạc được với người nhà cô ấy...”

Cúp máy xong, Tăng Hào liền kể lại chuyện Hạ Nại đang ở phân cục phía Tây thành phố cho Mộ Nhất Tuấn nghe. Mộ Nhất Tuấn nói: “Đừng sốt ruột, bây giờ tôi đưa cô qua đó.”

Xe chạy như bay trong đêm tối. Bốn mươi phút sau, xe của Mộ Nhất Tuấn vững chãi dừng lại trước cửa phân cục phía Tây của sở cảnh sát thành phố.

Tăng Hào và Mộ Nhất Tuấn một trước một sau đi vào, tìm thấy Hạ Nại đang ngồi trong văn phòng của sở cảnh sát.

Hạ Nại hồn bay phách tán ngồi thẫn thờ ở đó, mái tóc dài rũ xuống che đi khuôn mặt cô, hai tay cô đặt trên đầu gối, hơi run.

Mộ Nhất Tuấn dừng bước, Tăng Hào lập tức qua đó, đi tới bên cạnh bạn, giọng nói tuy khê khàng nhưng rất vội vã: “Nại Nại, cậu sao vậy?”

Hạ Nại ngẩng lên, hai vết bầm tím nổi rõ trên gương mặt trắng trẻo, mắt đỏ hoe, nhìn thấy Tăng Hào, cô không kiềm chế được mà bắt đầu khóc rưng rức, rồi choàng tay ôm chặt lấy Tăng Hào: “Hào Hào, mấy gã lưu manh đó định bắt nạt tớ...”

Nữ cảnh sát ngồi đối diện nói cho Tăng Hào biết, chín giờ tối nay, Hạ Nại gặp phải hai gã lưu manh trên đường Lục Nhân gần sân vận động, chúng định dùng Diethyl ether[1] làm Hạ Nại mê man, nhưng may mà tính cảnh giác của Hạ Nại rất cao nên đã kịp thời la to, thu hút được sự chú ý của nhiều người đi đường. Nhưng hai gã lưu manh cũng không vừa, chúng xé rách váy của Hạ Nại, tất chân bị chúng kéo xuống, bấp đùi và cánh tay đều bị thương.

[1] Một chất gây mê mức độ nhẹ và phát tác nhanh.

“Nại Nại, cậu sao rồi, có thấy đau chỗ nào không?” Tăng Hào chau mày, kiểm tra một lượt thương tích trên người bạn từ trên xuống dưới.

Hạ Nại khóc thầm, ôm chặt lấy Tăng Hào.

Tăng Hào cảm thấy tình trạng của bạn rất bất thường, bèn vỗ nhẹ lưng Hạ Nại và an ủi: “Trời tối thế này cậu ở đó một mình làm gì? Xung quanh đó có rất nhiều quán bar, là ổ trú ngụ của đám lưu manh.”

“Tớ nhắn tin cho anh ấy, nhưng anh ấy không thèm để ý đến tớ.” Hạ Nại nghẹn ngào.

“Cái gì? Cậu nhắn tin cho ai?”

“Mộ Nhất Tuấn.” Hạ Nại nói năng không trôi chảy lắm: “Mấy ngày nay tớ thường xuyên nhắn tin cho anh ấy nhưng anh ấy không một lần trả lời. Chiều nay tớ lại nhắn, nói tớ sẽ chờ anh ấy ở đó, tớ muốn gặp anh ấy, có chuyện quan trọng muốn nói với anh ấy, nhưng anh ấy không trả lời, tớ không biết liệu anh ấy có đến không nên cứ chờ mãi... Sau đó bị hai gã lưu manh nhìn thấy...”

Tăng Hào ngỡ ngàng, cô không ngờ Hạ Nại lại hẹn gặp riêng Mộ Nhất Tuấn, còn Mộ Nhất Tuấn thì luôn ở Dịch Huyền làm việc cật lực suốt mấy ngày

nay, cơ bản không quan tâm đến những chuyện khác ngoài công việc, chắc hẳn số phận những tin nhắn của Hạ Nại đã trở thành “đá chìm đáy biển”.

“Mấy hôm nay Mộ Nhất Tuấn không có ở thành phố H, anh ấy và tớ đến Dịch Huyền tham gia cuộc thi đấu hội họa dành cho thanh thiếu niên.” Tăng Hảo nói: “Cậu không liên lạc được với anh ấy thì sao không hỏi tớ?”

Hạ Nại lắc đầu, chẳng nói năng gì, chỉ rơi nước mắt.

Tăng Hảo đưa mắt nhìn Mộ Nhất Tuấn đang đứng ngoài cửa, anh đang nâng cổ tay xem đồng hồ, Tăng Hảo làm một động tác tay với anh, ý bảo anh hãy vào trong phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Nại sợ sệt ngẩng lên, khi thấy người đang đi tới là Mộ Nhất Tuấn thì nước mắt sóng sánh trong hai mắt cô tạm thời không chảy nữa, một luồng sáng hé lộ qua lớp sương mù, khẽ nói: “Mộ Nhất Tuấn.”

...

Sau khi tra hỏi xong, nữ cảnh sát ra hiệu cho Hạ Nại có thể ra về, Hạ Nại ngồi trên ghế, không thấy giày cao gót của cô đâu, tất chân bị đám lưu manh xé rách, trên bắp chân có mấy vết thâm tím. Cô nghiêng rằng đứng dậy nhưng bất lực, Tăng Hảo đành tới đỡ bạn, Hạ Nại chau mày kêu đau, cơ bản không thể tự đứng dậy được.

“Đến bệnh viện đi, có lẽ trên bắp chân có máu bầm đấy.” Nữ cảnh sát tốt bụng nhắc nhở.

“Đề tôi.” Mộ Nhất Tuấn đi tới, một tay đỡ lưng Hạ Nại, tay còn lại vòng qua chân ôm, bẻ bông cô gái đang bị thương trên tay, rảo bước rời khỏi sở cảnh sát. Trên đường, Hạ Nại ngược lên nhìn khuôn mặt điển trai gần ngay trong gang tấc của anh một cách chăm chú, tay dịu dàng vòng qua cổ anh, không khỏi nép mình vào bờ ngực rộng lớn của anh, khép hờ đôi mắt.

Mộ Nhất Tuấn bế Hạ Nại đến hàng ghế sau của xe ô tô, Tăng Hảo theo vào.

“Đến bệnh viện kiểm tra xem sao.” Mộ Nhất Tuấn xem đồng hồ: “Chắc phải đăng kí khám gấp rồi.”

“Khỏi cần.” Hạ Nại sụt sịt: “Em không có gì đáng ngại cả, về nhà chườm nước nóng là được.”

Mộ Nhất Tuấn trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Cô chắc chắn không sao chứ?”

“Em chắc chắn, chỉ là bây giờ vẫn còn đau một chút, lát về chườm nóng là được thôi.” Hạ Nại rất kiên quyết, cô không muốn đi bệnh viện.

Mộ Nhất Tuấn nói: “Tùy cô vậy.”

“Nại Nại, nên đến bệnh viện kiểm tra thì hơn.” Tăng Hảo cúi xuống nhìn vết bầm tím trên đùi cô, rất nhiều, có một số vết đã đổi thành màu xanh thẫm.

“Không sao đâu, thật đấy. Hồi nhỏ tớ từng học múa ba-lê, bầm tím là chuyện như cơm bữa ấy mà, nhà tớ có rượu thuốc, bôi một chút là ổn thôi.” Hạ Nại khẽ nói: “Tớ nhất quyết không đi bệnh viện.”

Tăng Hảo nhận ra tâm trạng của Hạ Nại có gì đó rất lạ nhưng nhất thời cô cũng không biết lạ ở đâu. Thấy Hạ Nại cố chấp như vậy, cô đành chiều theo ý bạn, bảo Mộ Nhất Tuấn lái xe đưa cô ấy về nhà.

Xe thông thả lăn bánh trên đường.

Hạ Nại đã ngừng khóc, trong xe rất yên tĩnh, thậm chí còn nghe thấy tiếng hô hấp của đôi phương.

“Mộ Nhất Tuấn.” Hạ Nại chợt cất giọng: “Anh có nhận được tin nhắn em gửi không?”

Ngoài dự kiến, không ngờ Mộ Nhất Tuấn lại thừa nhận: “Tôi đọc rồi.”

“Vậy tại sao anh không trả lời.” Mắt Hạ Nại bắt đầu đỏ: “Đối với anh, em hoàn toàn chỉ là người dung nước lũ đúng không?”

Mộ Nhất Tuấn không đáp.

Tăng Hảo đặt tay mình lên tay Hạ Nại nhưng bị Hạ Nại hất ra, cô nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tại sao anh không chịu cho em một cơ hội? Anh còn chưa kịp hiểu con người em như thế nào thì đã vội vã phủ nhận em? Đây là lần đầu tiên em thổ lộ với một người đàn ông, anh có biết không hả? Chính bản thân em cũng không ngờ lại có ngày đó, thật đáng buồn cười biết bao, em cứ tưởng mình có cơ hội, ngờ đâu lại bị anh từ chối phủ phàng như vậy.”

Tăng Hảo nín thở, đành nhìn thẳng về phía trước, cô thật sự không biết nên nói gì.

“Mộ Nhất Tuấn, anh thật bất công với em!” Hạ Nại quay lại, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt trông nghiêng của Mộ Nhất Tuấn: “Hạ Nại em điểm nào cũng xứng với anh, em tự tin là vậy. Cho dù là về ngoại, tính cách, tài hoa, và cả những thứ khác nữa, Hạ Nại em tin rằng mình không thua kém bất cứ người phụ nữ nào. Tại sao anh không cho em một cơ hội đến gần anh mà đã vội vàng đẩy em ra xa? Chẳng lẽ trong mắt anh, em đáng ghét đến vậy à?”

Mộ Nhất Tuấn lặng lẽ lái xe: “Những gì cần nói tôi đã nói rồi, không đón nhận cô không phải vì cô, mà là vì chính tôi.”

Hạ Nại bật cười: “Thật không? Anh đối xử với tất cả những người theo đuổi anh như vậy à? Cao cao tại thượng, khinh thường chúng sinh? Em là con gái, anh là đàn ông, anh không có một chút tôn trọng tối thiểu với phái nữ sao? Hay là anh cảm thấy tất cả phụ nữ đều phải tôn sùng anh vô điều kiện?...”

“Nại Nại.” Tăng Hảo không thể nghe tiếp nữa: “Cậu bị sao vậy? Sao có thể nói nặng như thế?”

“Tớ chỉ nói đúng sự thật thôi, nếu anh ấy cho tớ một cơ hội rồi từ chối tớ, có lẽ tớ còn dễ chấp nhận, vấn đề là anh ấy không cho tớ một cơ hội nào, lập tức từ chối tớ từ lúc tớ mời anh ấy đi xem nhạc kịch, tớ chưa làm gì đã bị từ chối phũ phàng như vậy ư? Tớ nhất định phải biết lý do.” Hạ Nại nói tiếp: “Cho dù anh ấy là Mộ Nhất Tuấn, cũng không thể khinh thường Hạ Nại tớ như thế!”

Tăng Hảo chợt có cảm giác Hạ Nại thật xa lạ. Quen biết với cô ấy lâu như vậy, thái độ của cô ấy đối với con trai lúc nào cũng xa cách và rụt rè, không ngờ vào giờ phút này, cô ấy lại nói với Mộ Nhất Tuấn bằng giọng điệu chất vấn như thế. Cô ấy hỏi tại sao anh lại từ chối mình, cô ấy đòi biết lý do thực sự, chứ không phải chỉ là một cái cớ.

Hạ Nại rất kiêu ngạo, niềm kiêu ngạo ấy không được thể hiện rõ ràng những lúc bình thường, nhưng khi bị ảm ức thì lập tức phóng đại gấp bội. Có lẽ cô ấy cho rằng dù thất bại cũng phải thất bại một cách rõ ràng, đối phó với một người đàn ông như Mộ Nhất Tuấn, thay vì hèn mọn khấn cầu, chỉ bằng dùng một phương thức khác, kiêu ngạo chất vấn anh, biết đâu còn có hy vọng.

Mộ Nhất Tuấn anh cho dù là bậc thầy nghệ thuật, thì cũng dựa vào đâu mà từ chối một cô gái xuất sắc trên mọi phương diện? Đúng là Hạ Nại có suy nghĩ này.

Rõ ràng Mộ Nhất Tuấn không tức giận, tay anh nắm nhẹ vô lăng, sau khi nghe Hạ Nại nói xong, nhân lúc chờ đèn đỏ, anh mới quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô mà bình tĩnh nói: “Tình yêu cần phải có cảm giác. Cô Hạ, tôi thực sự không có chút cảm giác nào với cô cả. Cô không cần phải lãng phí thêm một giây một phút nào với tôi nữa.”

Ánh mắt lạnh lùng của Hạ Nại vỡ vụn thành những mảnh băng đá nhỏ, trái tim bên ngực trái như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, dường như không thể hô hấp, cô không có dũng khí đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Nhất Tuấn nên hơi cụp mắt xuống: “Anh có người trong lòng rồi đúng không?”

Tăng Hảo ngược mắt nhìn Mộ Nhất Tuấn.

Một lát sau, đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Mộ Nhất Tuấn lại quay đi, bỏ lại một câu: “Chuyện đó không liên quan gì đến cô cả.”

“Chỉ cần một ngày anh chưa có bạn gái, em vẫn có tư cách theo đuổi anh.” Hạ Nại cứng miệng nói nhưng nước mắt lại không khỏi trào ra từ khóe mắt.

“Cô cứ thử đi.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Nhưng đó là một chuyện rất nhàm chán, cũng sẽ không có kết quả.”

“Anh đối xử như vậy với tất cả những người theo đuổi anh à?”

“Không. Trên phương diện tình cảm, tôi là người khá cổ hủ, nếu là cô gái tôi thích, tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội theo đuổi tôi.” Mộ Nhất Tuấn thông thả nói tiếp: “Vì tôi sẽ chủ động theo đuổi cô ấy.”

Ánh sáng của đèn nê ông trong bóng đêm phản chiếu lên cửa kính xe, lòng bàn tay đặt trên đầu gối của Tăng Hảo đỏ lừ, cô nắm tay lại rồi siết chặt hơn.

Góc tác giả:

Thầy Mộ cảm thấy việc mình chăm sóc, bảo vệ cho Hảo Hảo cũng đồng nghĩa là mình đang theo đuổi cô ấy. Người đàn ông nhàm chán này chính là người như vậy... Nhưng thầy không biết rằng trong mắt Hảo Hảo, thầy vẫn cách cô rất xa, cô vẫn phải ra sức đuổi theo thầy.

Hạ Nại rất kiêu ngạo, thực ra cô ấy cũng chỉ muốn thầy Mộ chú ý đến mình nên mới nói nhiều như vậy, cô ấy không cam lòng buông tha thầy Mộ dễ dàng như thế.

Hảo Hảo vẫn ung dung sống dưới đôi cánh của thầy Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chỉ một lát sau xe đã chạy đến dưới sân khu nhà ở của Hạ Nại, Tăng Hảo nhìn thấy xe của Tập Hoán Văn.

Tập Hoán Văn lặng lẽ ngồi trên ghế lái hút thuốc, nét mặt bình thản cũng giống như bao đêm anh đã ngồi đó chờ Hạ Nại nhưng sau khi trông thấy Hạ Nại

qua gương chiếu hậu, anh liền xuống xe.

Tăng Hào đỡ Hạ Nại đi ra, Tập Hoán Văn liền chạy lên hỏi chuyện.

“Không sao, ngã trên đường ấy mà.” Hạ Nại bình thản trả lời.

Thấy Hạ Nại dễ chân trần, trên bắp chân có rất nhiều những vết bầm tím, Tập Hoán Văn liền đưa tay ôm lấy cô: “Anh đưa em lên nhà.”

Tăng Hào định đi theo nhưng Hạ Nại xua tay, dừng đứng bảo: “Cậu về đi, anh ấy sẽ chăm sóc tớ.”

Tăng Hào dừng bước nhìn họ đi vào trong khu nhà bấy giờ mới quay người chui vào trong xe.

Mộ Nhất Tuấn nhìn cô một cái qua kính chiếu hậu rồi nổ máy lái xe đi.

Tăng Hào nhắn tin cho Tập Hoán Văn, dặn anh ta nhớ xoa rượu thuốc cho Hạ Nại rồi dùng khăn ẩm chườm lên vết thương.

Bỏ đi động xuống, mắt cô nhìn thẳng về phía trước, suy nghĩ hơi rối loạn, trong xe là hơi thở sạch sẽ nhưng hơi trầm của Mộ Nhất Tuấn, phóng tầm mắt ra xa một chút có thể trông thấy phần tóc mai được cắt tỉa gọn gàng của anh.

“Thực ra tôi thấy hơi ngạc nhiên.” Tăng Hào thăm dò, “Ý tôi là, một đại mỹ nhân như Hạ Nại, xưa nay luôn được rất nhiều người theo đuổi, vậy mà anh lại hoàn toàn vô cảm với cô ấy?”

“Vì cô ấy là mỹ nhân nên tôi phải có tình cảm với cô ấy à?”

“Không phải, tôi chỉ...” Càng nói Tăng Hào càng thấy mình nhiều chuyện, thực ra cô chỉ tò mò không biết rốt cuộc Mộ Nhất Tuấn thích kiểu con gái thế nào, cô chỉ muốn hỏi khéo anh mà thôi: “Tôi chỉ buột miệng hỏi vậy, không có ý gì khác.”

Tính nết của chiếc ô tô mà Mộ Nhất Tuấn đang lái rất tốt, anh lái xe rất ổn định, tốc độ vừa phải, lúc này cửa kính xe không được đóng kín mà để hở ra một chút làm cho gió đêm lùa vào trong, khiến không khí có hơi lạnh.

“Tôi không thích con gái quá đẹp.”

Tăng Hào ngạc nhiên, không ngờ Sở Doanh đoán đúng, Mộ Nhất Tuấn thực sự thích một người con gái bình thường đến không thể bình thường hơn ư?

“Thế anh thích kiểu gì?” Nhân cơ hội, cô hỏi thêm câu nữa.

“Ưu nhìn là được.”

Ưu nhìn? Thà không nói còn hơn, với tính cách khó đoán định, thâm sâu không lường được của Mộ Nhất Tuấn, “ưu nhìn” mà anh nói chắc cũng phải thuộc dạng “xinh như tiên giáng thế” trong mắt người thường.

“Cô thì sao?” Mộ Nhất Tuấn hỏi.

Trái tim Tăng Hào đập nhanh hơn, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định nói thật: “Tôi là người ham hố bề ngoài, tôi thích người đẹp trai.”

Mộ Nhất Tuấn cười thầm nhưng không nói năng gì.

“Có phải anh thấy tôi rất tầm thường?”

“Không.” Mộ Nhất Tuấn nói: “Tôi chỉ cảm thấy đàn ông không cần tốt mã, chỉ cần đủ bản lĩnh là được. Còn nữa, tôi cứ nghĩ phụ nữ bây giờ không coi trọng bề ngoài của đàn ông, không ngờ cô vẫn còn rất đề tâm vấn đề này.”

Xem ra, Mộ Nhất Tuấn hoàn toàn không nhận được “âm hiệu” của Tăng Hào.

“Có lẽ tôi đúng là một người tầm thường.” Tăng Hào cười cười: “Tôi từ bé đã thích trai đẹp, trên TV, trên báo chí, thậm chí là trên đường, chỉ cần trông thấy một anh chàng tốt mã, tôi đều vô thức liếc nhìn người ta thêm vài lần nữa.”

“Người đàn ông cô từng yêu trước kia thì sao? Cô yêu anh ta cũng vì anh ta đẹp trai à?” Mộ Nhất Tuấn hỏi.

“Lúc đầu là vậy nhưng sau đó thì không.”

“Tiếp đi.”

“Anh ấy thực sự rất nghiêm túc, kể cả trong công việc lẫn trong cuộc sống. Lúc nào cũng đối xử với người khác rất nhiệt tình, anh ấy hiểu biết rất rộng, anh ấy sẽ nhẫn nại dạy cho tôi những thứ mà tôi không biết, còn cùng tôi đi chơi khắp nơi, dần dần, cảm giác của tôi với anh ấy cũng thay đổi.”

Tiếng nói của Tăng Hào vừa ngừng thì tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên rùng rợn, cả người Tăng Hào đổ về phía trước, sợ đứng tim, đến khi ngồi an vị cô mới hỏi Mộ Nhất Tuấn: “Sao vậy?”

“Có con mèo chạy ra bắt ngò, suýt nữa thì tôi đâm vào nó.” Mộ Nhất Tuấn bình tĩnh giải thích, tay cầm vô lăng, dưới ánh đèn có thể trông thấy rõ gân xanh hằn rõ trên đó, anh kiểm chế cảm xúc rồi từ từ buông lỏng tay.

Trong lòng Tăng Hảo vẫn chưa hết sợ hãi, cô hạ cửa kính xe xuống rồi quay đầu ra ngó nghiêng, trước mặt chẳng có gì, con mèo mà Mộ Nhất Tuấn nói đã biến mất từ lâu.

“Không sao chứ?” Anh hỏi.

Tăng Hảo lắc đầu, cô chỉ thấy bất ngờ không hiểu tại sao Mộ Nhất Tuấn lại để xảy ra tình huống như vậy, tốc độ lái xe của anh lúc nào cũng vừa phải, mắt lại rất tinh, kể cả trên đường có mèo chạy thật như anh nói thì cũng không đến mức phải phanh gấp như vậy.

Mộ Nhất Tuấn tiếp tục lái xe và không nói năng gì nữa, Tăng Hảo cũng chấm dứt đề tài ban nãy, không kể thêm về chuyện của Việt Tích Đình nữa.

Mãi đến khi đưa Tăng Hảo về nhà, trước khi cô xuống xe Mộ Nhất Tuấn mới lên tiếng: “Cô phải nhớ những gì mình đã nói đấy!”

“Hả?”

Mộ Nhất Tuấn đưa tay ra chống lên cửa kính xe, chăm chú nhìn thẳng vào mắt Tăng Hảo, nói giọng trịnh trọng: “Cô nói chuyện đó đã là quá khứ, sau này cô sẽ không nhớ tới anh ta nữa.”

Tăng Hảo: “...”

“Nhớ lời mình đã nói, đã nói thì phải làm!” Mộ Nhất Tuấn thu tay về, đóng cửa kính xe rồi nổ máy lái đi.

Tăng Hảo nhìn Mộ Nhất Tuấn rời đi cùng với chiếc xe của anh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Tôi không nhớ Việt Tích Đình, tôi nay nhắc đến anh ta chẳng phải vì thầy chủ động hỏi tôi hay sao?

*

Vài ngày sau đó Hạ Nại không nghe điện thoại, Tăng Hảo đành phải gọi cho Tập Hoán Văn, Tập Hoán Văn nói tâm trạng Hạ Nại rất tệ nên đã giúp cô ấy xin nghỉ một tuần, mấy hôm nay đều ở trong nhà, anh ta chịu trách nhiệm ba bữa cơm cho Hạ Nại, lúc cần thiết thì đưa cô tới bệnh viện kiểm tra.

“Nại Nại đành nhờ anh vậy!”

“Đúng rồi.” Tập Hoán Văn bất ngờ hỏi: “Mộ Nhất Tuấn, anh ta từ chối Hạ Nại à?”

“Đúng thế.”

“Ok, anh biết rồi!” Không nhận ra cảm xúc gì trong giọng nói của Tập Hoán Văn.

Nói chuyện xong, Tăng Hảo vẫn nhắn tin cho Hạ Nại: Nại Nại, nâng cao tinh thần lên nào, giữ sức khỏe, đừng nghĩ đến những chuyện khác, nếu có chuyện gì cần giúp nhất định phải nói cho tớ biết.

Chiều, Mộ Nhất Tuấn được mời đến sở văn hóa của tỉnh để tham gia một buổi tọa đàm, Tăng Hảo đến Nhuận Thác để tiến hành việc xét duyệt lần thứ hai.

Trước khi đi, anh nhìn thẳng vào mắt cô, dặn dò bằng ngữ điệu vừa phải: “Lúc đi đường phải cẩn thận, đừng nhìn ngó lung tung.”

Tăng Hảo: “...” Thầy Mộ, sao thầy vẫn nhớ hôm qua tôi từng nói mình có thói quen ngắm trai đẹp trên đường? Tôi không phải con nít, lại còn nhắc nhở phải đi đứng cẩn thận nữa chứ!

Tiết trời hôm nay rất oi bức, trên đường đến Nhuận Thác, Tăng Hảo buồn ngủ rũ cả mắt. Lúc tắc đường, bác tài cầm một tờ tạp chí lá cải lên xem, Tăng Hảo ngồi cạnh nhìn thấy một tiêu đề được in rất hoành tráng trên phần tin giải trí: Mang thai con trai của ông Mộ Tông Giới, cô gái họ Hà được tặng căn biệt thự trị giá 300 triệu.

Vừa đọc, bác tài vừa nhìn Tăng Hảo, cười hỏi: “Năm nay cháu gái bao nhiêu tuổi?”

“Cháu 23 ạ.”

“Nhìn này, cô gái này còn nhỏ hơn cháu 1 tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học mà đã làm tình nhân trong bóng tối của Mộ Tông Giới rồi đấy!” Bác tài chỉ vào bức ảnh trên trang tin giải trí: “Đừng nhìn bề ngoài Mộ Tông Giới mà tưởng ông ta còn trẻ, ông ta đã ngoài 50 rồi, con bé đó chỉ đáng tuổi con gái ông ta thôi, đây là thói đời gì chứ? Nếu là con gái chú, chú sẽ đánh nó chết thì thôi.”

Tăng Hảo hỏi: “Mộ Tông Giới này nổi tiếng lắm ạ?”

“Ông ta là người nhà giàu, người lắm tiền nhiều của.” Bác tài nói ngắn gọn: “Nhà họ Mộ giàu lên nhờ tàu biển, đến đời Mộ Nhất Tuấn là đời thứ tư.”

Tăng Hảo ngớ ngàng: “Mộ Nhất Tuấn?”

“Ừ, con trai ông ta tên là Mộ Nhất Tuấn, là một nghệ thuật gia.”

“Không phải chứ, Mộ Tông Giới này là cha của Mộ Nhất Tuấn sao?” Tăng Hảo hỏi lại nhưng trong lòng đã có đáp án, hình như đúng là vậy, họ Mộ này rất hiếm.

“Không nhầm đâu.” Bác tài khẳng định chắc nịch: “Chú có một anh bạn trước kia là tài xế riêng của nhà họ Mộ, sau đó vì bị thương ở tay nên bị đuổi việc, anh bạn chú đã từng chở Mộ Nhất Tuấn rồi đấy.”

“Vậy ông Mộ Tông Giới ấy ly hôn với vợ rồi hả chú?” Tăng Hảo hỏi.

“Dĩ nhiên là chưa.” Lái xe trừng mắt với bức ảnh của Mộ Tông Giới trên mặt báo: “Thế chú mới giận, cháu nói xem, một ông già hơn 50 tuổi, vừa có tiền bạc vừa có danh tiếng, hà tất phải phá hủy một cô gái bình thường? Cô gái đó mới hơn 20 tuổi, cuộc sống vừa mới bắt đầu đã bị ông ta trời buộc, hết cả đời thiếu nữ.”

Tăng Hảo khó lòng tin nổi. Trong tiềm thức của cô, một người đàn ông được dạy dỗ tốt như Mộ Nhất Tuấn, đáng lẽ cha mẹ anh phải rất yêu thương trân trọng nhau, cha của anh hẳn phải là một người nghiêm khắc và có trách nhiệm giống anh. Ai ngờ họ lại khác nhau đến vậy.

Bác tài đóng quyển tạp chí lại rồi bỏ sang bên cạnh, khẽ thở dài thườn thọt: “Haiz, sao chú phải giận chứ, nó cũng có phải con chú đâu.” Rồi lại nhìn Tăng Hảo: “Cô bé, nhất định phải thận trọng trong chuyện tình cảm, không được vì hấp dẫn nhất thời mà làm ra chuyện phải hối hận suốt đời. Chỉ có những người hư hỏng mới muốn bước chân vào nhà giàu, muốn được người ta bao nuôi, chẳng bằng lấy một người đàn ông bình thường rồi sống bình an cả đời. Nhà họ Mộ đó phức tạp lắm...”

Nhà họ Mộ... Đối với Tăng Hảo, ba chữ này vừa lạ lẫm vừa xa xôi, cô chỉ quen biết Mộ Nhất Tuấn, cô thích người đàn ông có tên là Mộ Nhất Tuấn, nhưng bối cảnh gia đình của anh cô hoàn toàn không muốn biết, thậm chí đã bắt đầu có cảm giác muốn tránh xa.

Đến Nhuận Thác, Tăng Hảo liền chui vào thang máy định lên tầng 22 tìm thư ký Lưu trước.

Đang định ấn nút đóng cửa thì giọng nói êm tai dễ nghe vang lên: “Khoan đã.”

Tăng Hảo lập tức ấn nút mở cửa. Người đi vào là một cô gái mảnh mai, yếu điệu, cách ăn mặc rất thanh lịch, đang cầm cúi nói chuyện điện thoại.

Thang máy chậm chậm đi lên, lên đến một tầng nào đó thì bỗng nhiên đứng khựng lại.

Tăng Hảo phản ứng nhanh hơn, cô kiểm chế sự căng thẳng trong lòng mình, đi về phía bảng thông báo được dính trên tường thang máy để xem số điện thoại khẩn cấp.

Đèn tắt ngủm, Tăng Hảo chửi thề, sao lại xui xẻo gặp phải sự cố thang máy thế này?

Nhớ tới cách Mộ Nhất Tuấn từng dạy cô để kiềm chế cảm xúc trong hoàn cảnh bị giam cầm, cô liền nhắm mắt lại, hít thật sâu, nghĩ đến những miền quê rộng lớn, nghĩ đến sao trời bao la vô tận, nghĩ đến suối nước trong veo và con gió mát lành...

“Tích Đình, thang máy không đi nữa, bây giờ đèn cũng tắt ngủm rồi, anh mau đến đây đi.” Cô gái đứng sau nói vào điện thoại: “Đang ở tầng bảy.”

Chưa đến 5 phút đồng hồ, cửa thang máy đã được cạy mở, Việt Tích Đình xuất hiện bên ngoài cùng với hai công nhân bảo trì.

“Tiểu Ý, em không sao chứ?” Việt Tích Đình vội tiến lên, ôm lấy Tân Tứ Ý đang hoảng sợ.

Tân Tứ Ý sà vào lòng anh, khẽ lắc đầu: “May mà anh đến kịp thời.”

Việt Tích Đình vỗ nhẹ vào lưng cô để an ủi, quay lại nghiêm khắc răn đe hai công nhân bảo trì phía sau: “Sao lại để xảy ra trục trặc như vậy? Nếu là khách VIP thì chúng ta phải giải thích với họ thế nào đây? Sau khi sửa thang máy xong, các anh về viết ngay một bản tường trình, gửi thẳng đến hòm thư của tôi, sau khi xem xong tôi sẽ quyết định truy cứu trách nhiệm của cá nhân hay của cả bộ phận!”

Nói xong, anh ta thấp giọng an ủi Tân Tứ Ý mấy câu rồi hôn lên trán cô ta.

Đến lúc ngẩng lên mới thấy một người đang khom lưng đứng trong góc, hai tay chống lên đầu gối, hô hấp bằng miệng. Người đó chính là Tăng Hảo.

“Hảo Hảo?” Anh ta khẽ lẩm nhẩm, dừng động tác vuốt tóc Tân Tứ Ý, ánh mắt tập trung trên Tăng Hảo.

Hình như cô ấy rất khó chịu, há miệng thở từng nhịp một, chân còn hơi run.

“Tiểu Ý, khoan đã.” Việt Tích Đình buông Tân Tứ Ý ra, dưới ánh nhìn hoài nghi của cô ta, anh đi thẳng về phía Tăng Hảo, vỗ nhẹ lên lưng cô: “Em khó chịu à?”

Anh nhớ trước đây Tăng Hảo không có chứng sợ hãi khi bị giam cầm, cùng lắm chỉ là không thích ở một mình trong những nơi chật chội, bí bách mà thôi, anh ta không biết sau khi cha qua đời, cô mới có chứng ngại tâm lý này.

Tăng Hào vẫn há miệng hít thở như trước.

Việt Tích Đình chau mày, quay lại yêu cầu nhân viên mang nước tới, mấy anh công nhân đang mài ghi chép nên không nghe thấy Việt Tích Đình nói gì, bèn hỏi lại: “Tổng giám đốc Việt, lấy gì ạ?”

Việt Tích Đình tự nhiên nổi giận: “Bảo anh mang nước đến, nhanh lên!”

Sau khi nhân viên mang nước tới, Việt Tích Đình mở nắp rồi đưa cho Tăng Hào, cô uống hai ngụm, anh ta tiếp tục vỗ lưng cho cô đồng thời dùng tay kia mở cửa sổ bốn cánh trong góc cho thoáng khí.

Tăng Hào dần lấy lại nhịp thở bình thường, cô đứng thẳng dậy, sắc mặt cũng đỡ hơn ban nãy nhiều.

“Bây giờ khá hơn chút nào không?” Việt Tích Đình dịu giọng hỏi.

Tăng Hào bàng hoàng trong khoảnh khắc, giọng nói đó của Việt Tích Đình khiến cô như được trở về nhiều năm trước, khi mà cô còn bám riết lấy anh, anh lúc nào cũng dịu dàng, kiên nhẫn mỉm cười với cô, gọi cô là Hào Hào bằng giọng vô cùng thân thiết, anh còn thích vuốt tóc cô, giống như một người lớn che chở cho một cô bé.

“Tôi không sao.” Tăng Hào lùi lại, bàn tay định đặt lên vai cô của Việt Tích Đình khựng lại giữa không trung, lát sau anh ta thu tay về: “Anh thấy sắc mặt em vẫn rất tệ, anh tìm một chỗ cho em nghỉ ngơi nhé, gọi bác sĩ của khách sạn đến kiểm tra cho em.”

“Không cần, tôi thực sự không sao.” Thái độ của Tăng Hào rất lạnh lùng: “Tôi sẽ ở đây nghỉ ngơi một lát rồi đến chỗ thư ký Lưu bàn công việc.”

“Hào Hào, đừng cứng đầu như vậy.” Việt Tích Đình nhíu mày: “Em xem em kìa...”

“Tích Đình.” Tân Tứ Ý cất giọng gọi anh ta một cách ngọt ngào rồi đi tới ôm lấy cánh tay Việt Tích Đình, “Sao thế anh?”

“Không sao.” Việt Tích Đình bình thản nói, mắt liếc qua Tăng Hào: “Chúng ta đi thôi.”

Tân Tứ Ý gật đầu.

Đi được một quãng, Việt Tích Đình lấy điện thoại ra gọi cho giám đốc Trình bảo anh ta xuống dưới đón Tăng Hào, nhân thể gọi một nhân viên nữ tới chăm sóc cô một lát.

Nói điện thoại xong, Tân Tứ Ý lại hỏi: “Tích Đình, anh quen cô gái ban nãy à? Hai người là bạn?”

“Cô ấy đại diện cho bên hợp tác với Nhuận Thác, đến để bàn công việc ấy mà.”

“Hạng mục nào?” Tân Tứ Ý tò mò.

Việt Tích Đình bỏ qua câu hỏi đó, anh kéo tay cô ta: “Đến văn phòng của anh nghỉ ngơi một lát đã, anh có quà cho em đấy.”

Đến văn phòng của mình, Việt Tích Đình mở ngăn kéo lấy “đóa hoa vĩnh cửu” mà Tân Tứ Ý mong mỏi đã lâu ra tặng cho cô.

Cô ngỡ ngàng nói “đẹp quá!” rồi kiễng chân chủ động hôn Việt Tích Đình.

Việt Tích Đình thấy mắt cô sáng long lanh như viên đá nhỏ trong dòng nước, nụ cười tinh ranh. Trong đầu anh chợt hiện lên bóng dáng Tăng Hào.

Khi xưa Tăng Hào cũng thế này. Vào dịp sinh nhật anh, cô tặng anh món quà mà cô tự tay chọn, ánh mắt long lanh ngời sáng: “Anh có thích món quà này không?”

Ánh mắt của Việt Tích Đình dừng lại trên mặt Tân Tứ Ý nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt khác xuyên qua đôi mắt cô, nét mặt thoáng đăm chiêu.

“Tích Đình, anh cười... lạ quá!”

“Gì cơ?” Tay Việt Tích Đình chạy dọc tấm lưng của Tân Tứ Ý, cúi xuống ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn như cánh hoa của cô.

“Vừa nãy anh cười trông ngộ lắm!”

“Hử?” Việt Tích Đình nhướn mày: “Em chê anh ngố hả?”

“Ừ đấy.”

Nói xong, Việt Tích Đình gãi nhẹ môi cô, khiến cô buồn đến độ muốn chạy trốn, nhưng anh lại dùng hai tay bế bổng cô lên, cô cười nói “Đừng, anh làm em đau đấy!”, bây giờ Việt Tích Đình mới buông cô ra.

Điện thoại nội bộ đổ chuông, Việt Tích Đình quay người nghe máy, Tân Tứ Ý thì ngồi trên sofa, đọc tin nhắn trong điện thoại di động.

Tân Tử Ý vào danh bạ điện thoại, nhìn thấy tên Mộ Nhất Tuấn, cô ta suy nghĩ một lát rồi từ tốn gõ chữ: “Mộ Nhất Tuấn, anh về nước mà chưa mời em đi ăn cơm lần nào nhé, anh nhỏ mọn quá đấy! Không phải anh đang trốn em đấy chứ? Em là thú dữ hay rắn rết hả, anh có cần phải thế không? Nói sao thì chúng ta cũng là bạn, đúng không?” rồi gõ thêm mấy icon “tức giận”.

Sau khi gửi tin nhắn xong, cô cúi xuống chỉnh lại làn váy của mình, trong đầu hiện lên cảnh tượng Việt Tích Đình trấn an cô gái xa lạ ban nãy. Cô ta là phụ nữ nên có giác quan rất nhạy bén, cô ta đã đoán được quan hệ giữa Việt Tích Đình và cô gái ấy không chỉ đơn giản như anh nói.

Góc tác giả:

Chương này thầy Mộ lại nín nhịn đến nội thương... Nghĩ cho sức khỏe của thầy, tôi nghĩ thầy rất cần một liều thuốc bổ, liều thuốc ấy có thể là ‘Hào Hào tận tình xoa ngực thầy’ được không?

Hây, chương sau sẽ có một cái hôn phớt nhé... Kệ, không biết hôn bất ngờ hay không bất ngờ, thế nào cũng phải hôn!

Các bạn đọc giả phe thầy Mộ - Hào Hào nhớ ủng hộ nhé, nếu không nghĩa là không muốn xem hai người diễn cảnh thân mật đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Trong Lòng Anh Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.